

LACEY DANCER

*Calitățile
acestei
femei*

ALCRIS

Romance

PROLOG

Sala era plină până la refuz, mulțimea murmură în așteptarea discursului Evei Noble, care ar fi trebuit să înceapă de câțva timp. Organizatorul adunării apăru în mijlocul scenei și își dresă glasul, în timp ce mulțimea aștepta răbdătoare să-i audă spusele.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că ați venit astăzi aici, ca s-o ascultăm pe o tânără deosebită, Eve Noble. O femeie al cărei curaj și hotărâre ne-au adus atâta folos, ale cărei cuvinte ne-au făcut conștienți pe noi, marele public, de existența unor alți oameni, diferiți de noi, cu capacități mai ciudate de percepere a sunetelor. Prin exemplul ei și experiența câștigată în lumea hipoacuzicilor, Eve Noble ne-a arătat că tot ce numim handicap sau deficiență, este doar un mod diferit de viață, că hipoacuzia poate fi un mod de viață bun și productiv pentru cineva care vrea să facă față tuturor provocărilor. Știu că toți veți împărtăși bucuria mea de a o

avea pe Eve printre noi. Se întoarse spre dreapta și întinse mâna spre Eve, pentru a-i ura bun venit.

Eve urcă pe scenă, zâmbind auditoriului, pe care nu-l putea auzi.

Era o făptură fragilă, nu prea înaltă, zveltă, cu ochi neobișnuit de mari, cu un chip destins, senin, fără urmă de încordare, semn că posesoarea lui nu cunoscuse înfrângerea, deziluzia, trădarea și alte dureri. Avea un zâmbet cald, deschis, plin de bunătate, care parcă mângâia orice persoană cu care venea în contact. Fără a fi apucat să rostească vreo vorbă, umplea sala cu prezența și căldura ei. Auditoriul simțea aceste efecte din plin. Ca la un semn, aplauzele care marcaseră intrarea ei pe scenă încetară, nu se mai auzi nici o șoaptă, nimeni nu-și mai dresе glasul, când Eve își ocupă locul în fața microfonului.

– Vă mulțumesc că m-ați invitat aici, începuse Eve, rostind vorbele foarte clar, pe un ton bogat în inflexiuni. Avea totuși un mod mai ciudat de a alungi silabele. Acest mic neajuns era compensat de forța pe care o degaja și de încrederea în sine. Doresc să vă fac să înțelegeți mai multe despre lumea mea, să aflați mai multe, să mă percepeți altfel. În pofida celor pe care le gândiți despre cei cu deficiențe, lumea în care trăim noi este o lume frumoasă, uneori chiar mai frumoasă decât a voastră. Tăcerea nu este o temniță, decât dacă ți-o faci ca atare. Gândiți-vă o secundă. Gândiți-vă la zgomotele imposibile care vă agresează de -a lungul unei zile întregi. Mașini, sirene, conversații inutile, chiar și într-o sală ca aceasta, spuse ea privind drept spre auditoriu la figurile curioase, intrigate,

figuri care abia îi așteptau explicațiile. Când vorbi, își mișcă grațios mâinile mici și subțiri, care aveau mai multă eleganță și erau mai expresive ca unele ce aparțineau unor persoane normale. Pentru că am avut auz până la șase ani, pot spune c-am trăit în ambele lumi. Da, am pierdut ceva când boala s-a complicat și mi-a răpit posibilitatea de a percepe sunetele ca majoritatea oamenilor, dar nu mi-am pierdut capacitatea de a simți, de a dori, de a spera, de a visa. N-am devenit mai puțin umană, sau mai puțin femeie. Acum am două căi de comunicare, într-un singur limbaj. Mă pot concentra, fără a fi întreruptă de zgomote.

Îi pot înțelege pe ceilalți pe căi pe care nu le-aș fi aflat, dacă n-aș fi avut această așa— numită deficiență. Am învățat să aflu mai mult despre lumea mea și a voastră decât mi-am închipuit că s-ar putea, am învățat să disting mulțimea de sunete și zgomote din viața de zi cu zi a unui om normal.

Eve făcu o pauză, apoi continuă, făcând ca adevărurile ei să pătrundă în mințile celor care veniseră s-o asculte, s-o înțeleagă. Exista și un număr mare de hipoacuzici în auditoriu, unii înrăiți de ceea ce le refuzase viața, alții apatici, alți curioși să vadă ce făcuse un om ca ei.

Membrii familiilor hipoacuzicilor veniseră să caute sprijin, să încerce să înțeleagă ceea ce oamenii fără auz nu aveau curajul să spună.

Eve încercase să intuiască motivele pentru care ar fi venit aici ascultătorii. De aceea, fiecare discurs al ei era mai mult sau mai puțin diferit de celelalte.

Voia să ajungă la inima fiecăruia, deși știa că este un vis imposibil, chiar dacă se străduia din răspuțeri să-l transforme în realitate.

Uneori, cum se i întâmpla chiar acum, simțea că auditoriul este deschis, că îi soarbe cuvintele, că acei asemeni ei, aflați în sală, voiau să scape din acele colivii unde se aflau prizonieri fizic și mental, să treacă într-o stare de libertate.

Cuvântarea ei dură aproape o oră, fiecare cuvânt îi fu absorbit cu speranță și bucurie. Zâmbetele se conturază pe buzele care uitaseră ce înseamnă să zâmbești.

Chiar și cei mai reticenți simțiră forța vorbelor ei.

Poate că aceste schimbări nu vor avea efecte de durată asupra fiecăruia dintre ascultători. Exista întotdeauna această posibilitate.

Dar deocamdată, Eve se mulțumi cu faptul că venise să discute viețile celor în nevoie, să le umple vidul cu ceva mai mult, să-i facă să uite disperarea și durerea.

Capitolul 1

Tăciunii aflați în șemineu începură să pocnească și să sfârâie; cele trei potăi din fața focului nici măcar nu se mișcară, rămaseră la fel de liniștite, bucurându-se de căldura focului dar și de prezența bărbatului aflat în colțul camerei, rezemat de marginea unui birou vechi. Sloane McGuire ridică privirea, deranjat de pocnetul buștenilor de pe foc și lăsa deoparte cartea la care citea. Avea ochii negri, o privire intensă, iar părul castaniu închis. Se uită un moment la foc, întrebându-se dacă trebuia să mai pună vreun lemn. Nu voia să-și întrerupă firul lecturii, ca să se ocupe de o problemă minoră, cum ar fi pusul buștenilor pe foc. Dar apoi realizează că putea să termine liniștit cartea, înainte de a mai adăuga lemne. Ceea ce citea, nu-i oferea nimic nou, sau neștiut. Sloane nu era un bărbat impresionabil, dar această femeie, Eve Noble, îl impresionase prin felul în care triumfase. Găsise acea cheie spre sufletul lui, pe care el o căutase toată viața.

În vorbele ei, simțise pasiunea, dedicarea, bucuria pe care ea o simțea față de viață, cu toate că era o femeie handicapată.

Închise cartea după câteva clipe și mai privi o dată chipul autoarei, aflat pe coperta prăfuită. Nu părea o luptătoare, o femeie care să se poată împotrivi tuturor. Îi privi lung ochii verzi, părul blond, mătăsos, trăsăturile delicate, frumos conturate. Ar fi fost foarte potrivită ca model pentru viața unei prințese. Sloane zâmbi trist.

Ca majoritatea bărbaților, aflate și el că felul în care arăta o femeie nu spunea mare lucru despre felul ei de a fi. Cel mai dezarmant și mai fermecător zâmbet, putea ascunde o mare duritate.

Cea mai sensibilă atingere putea precede cuțitul împlântat cu foarte multă precizie în inima unui bărbat.

Sexul slab avea o putere cu care bărbatul nu putea ține pasul și o cruzime care putea fi declanșată la fel de repede ca dragostea și compasiunea.

Sloane își mută privirea de pe chipul Evei și se gândi la cel care-i dăduse cartea.

Mark Clemens voia ceva de la el. Nu-i trimisese degeaba cartea, cu solicitarea de a o citi.

– Eu am terminat-o, spuse el, când Mark răspunsese la cel de al patrulea sunet al telefonului. Dar de ce era atât de important s-o citesc chiar în seara asta?

Se uită pe pupitru. Avea multe lucrări de citit, dar și lecturi cu care să se relaxeze, dacă voia. Dar toate acestea puteau aștepta.

– Am lucruri mai importante de făcut.

– Știi, murmură Mark scuzându-se. Și înainte de a-ți spune motivul, ce-ar fi să-mi spui ce crezi despre povestea Evei?

– A fost bună. Bine scrisă. Pasionantă. Inspirată, cu toate că un pic cam provocatoare, zise el, nepregătit să extrapoleze ceva din munca și viața Evei Noble, ca să se protejeze de favorurile pe care le dorea prietenul său. Dar tu știi asta prea bine. Din ce-mi amintesc, această lucrare a cunoscut un mare succes, aflându-se o vreme pe lista best-sellerurilor.

Mark ignoră această ultimă remarcă.

– Cum ai vrea s-o cunoști?

Sloane ezită, deși nu voia s-o cunoască pe femeia aceasta. Vorbele ei îl marcaseră, îl făcuseră să se gândească la lucruri pe care nu le mai abordase de mulți ani. Vorbele acestei femei îl stimulasera emoțional, așa cum nu reușise să facă familia, munca sa. Și întrucât și el avusese oarecare experiență cu hipoacuzicii în munca sa, cunoscuse și obstacole, nereușite.

– Mulți dintre cei care gândesc, nu cred c-ar vrea s-o cunoască. Recunoscuse ideile lui Mark, fiind cel care le recepționase de prea multe ori. Te rog, fii explicit. Ce legătură ar putea fi între tine și Eve Noble?

– Eve va veni luna viitoare să vorbească la emisiunea lui Duke. Îi voi asigura cazarea în casa de oaspeți. Și întrucât nici una din cele două femei care vor veni nu cunoaște zona, vor avea nevoie de un ghid. M-am gândit la tine.

Sloane se încruntă.

Deși avea un program încărcat pentru următorul trimestru, avea un asistent capabil, care-l putea înlocui, dar nu înțelegea de ce tot el trebuia să asigure și un însoțitor pentru această Eve.

– De ce eu? fu întrebarea lui, firească, de altfel.

– Să zicem că dintr-o coincidență, în cea mai mare parte. Am primit confirmarea participării ei, chiar în ziua în care mi-ai vorbit de centrul de îngrijire diurnă al copiilor cu probleme de auz.

Sloane simți ceva ciudat, un subînțeles pe care nu-l percepusese până acum în felul în care Mark îi evita întrebările. Dar nu putea înțelege ce punea la cale acest prieten, dincolo de ceea ce admisesese deja.

– Este un mare pas înainte să stabilești o legătură între cei doi. Dar nu uita că am ore!

– Dar îți poți solicita asistentul să te înlocuiască, mai ales la sfârșitul săptămânii.

Sloane ridică din sprâncene, imaginându-și că această Eve Noble ar rămâne în weekend la universitatea Duke. Un fost elev respectabil, Mark era unul din membrii comitetului, care se ocupase de programarea vorbitorilor, le asigurase cazarea și ghidul, dacă aveau nevoie. Niciodată, universitatea Duke nu fusese atât de ospitalieră.

– Ce intenționezi?

– Vreau să fac o invitație la cină, printre altele.

Sloane trase aer în piept, disperat.

Adunarea colegilor săi nu avea loc sub auspicii bune, după părerea sa. Majoritatea erau oameni interesanți, dar per total aveau tendința de a-i șoca pe cei din jur.

– Unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Acesta este unul din motivele pentru care am nevoie de tine. Vreau ca Eve să plece de aici cu o impresie bună despre noi. Ne-a făcut o favoare ținând această prelegere, fără o pregătire prealabilă. Abia a terminat un șir de prelegeri istovitoare.

– De ce oare simt că ai lăsat ceva deoparte în mod intenționat?

Mark oftă. Ar fi trebuit să știe că nu se putea ascunde în umbra lui Sloane, acesta nu avea umbră.

– Imaginea de pe spatele cărții Evei nu este în avantajul ei. Călătorește însoțită de sora ei, care este la fel de drăguță ca ea, dar mult mai deschisă. Le-am cunoscut și mi-au plăcut amândouă. Dar nici una nu părea să se poată proteja singură. Aș vrea ca șederea Evei aici să nu fie umbrită de vreun incident.

Ar fi frumos să-i putem înapoia ceva din dragostea pe care ne-o oferă ea.

Cu experiența ta în relația cu copiii străzii, cu copiii cu deficiențe, cred că ai putea face față unicității Evei. Acest element este cel mai important.

Când am cunoscut-o pe Eve, am făcut greșeala să recunosc că nu știu să mă port cu cei cu probleme....apoi am încercat să repar gafa vorbindu-i foarte rar, de parcă mă adresem unor persoane fără creier...

Rezultatul a fost că mi-a spus foarte subtil că nu mai trebuia să fac nici un efort... Mark făcu o grimasă, amintindu-și ce simțise atunci.

– Nu am nevoie de cineva care să facă aceeași greșeală stupidă pe care am făcut-o. Știu că voi n-o veți repeta. Știți ce-i

afectează pe alții și mai ales știți să aveți grijă să evitați ceva ce-i rănește pe cei din jur, să tratați cu oamenii cu deficiențe.

Sloane se foi în scaun. Da, observase și el că cei din jurul lui erau afectați. Când ești speriat, este mai ușor să vezi că și cel de alături se teme, la fel ca tine. Dar ce făcuse el nu era ceva ieșit din comun.

În lume, alții făcuseră mai mult.

– Cred că pentru escorta Evei este mai potrivită o femeie.

– O să mă gândesc la asta, admise Mark. Dar Beth nu gândește la fel. După cum mi-a spus soția, o femeie preferă să fie însoțită de un bărbat la masă și nu de o altă femeie.

Programul Evei va fi foarte încărcat, iar tu ești foarte aproape de locul în care va fi cazată. Am dotat soneria cu un bec foarte puternic și cu un sistem special, ca Eve să-și poată citi mesajele, dar asta nu-i rezolvă toate problemele, după cum știi.

Sloane oftă, dorindu-și să poată vorbi deschis despre ceea ce-l îngrijora la această solicitare a lui Mark. Fiecare afirmație a lui avea o bază solidă și amândoi știau că Mark mai trebuia să spună ceva.

Femeia pe care o cunoscuse prin intermediul scrisului, era una dintre acei oameni rari, care nu se puteau proteja împotriva celor care o puteau folosi. Eve Noble era genul de femeie care se punea foarte ușor la dispoziția altora. Și în lumea lui, asta o punea în mare primejdie. Se gândi la colegii săi, care se vor folosi de ea. Va avea nevoie de cineva care s-o protejeze, să fie ca un tampon. Asta îl făcu să ia o decizie.

– Foarte bine. Întinse mâna după creion și hârtie. Spune-mi, te rog, care va fi programul.

Mark se conformă imediat, încercuind datele la care Eve avea întâlniri cu oficialitățile și alte angajamente.

– Uite, aici este puțin timp liber, observă el.

– Știu. De fapt, eu am anulat câteva întâlniri.

– De ce?

– Mi s-a părut că Eve este cam obosită; am avut chiar rețineri în a o invita aici, la noi, dar nu pot ignora faptul că prezența ei ar putea aduce mult bine.

– Și pentru asta îi pui casa de oaspeți la dispoziție, bombăni Sloane, privind figura femeii de pe coperta cărții. Bine, voi avea grijă de ea, murmură apoi fără a-și lua ochii de pe chipul lui Evei.

Mark nu mai știa cum să-și exprime recunoștința.

– Dacă întâmpini probleme, nu ezita să suni. Mă bazez pe tine.

Sloane închise, tot cu ochii la chipul Evei Noble. Arăta ca un înger. În ochii ei, se putea vedea o lumină pe care n-o mai văzuse vreodată, seninătate care izvora din suflet. Poate era obținută doar printr-un truc al fotografului, dar vru să creadă în această lumină, mai mult ca orice pe lume. Își aminti articolele ei, trasând cu degetul trăsăturile fine și delicate ale chipului ei.

Cuvintele Evei Noble îi merseseră la suflet, îl făcuseră să gândească, să dorească, să-și amintească. De câte ori nu-și dorise în viață să cunoască o femeie profundă!

Viața nu fusese întotdeauna bună cu el. Acum, cel puțin era mai ușoară. Avea munca lui, proiecte noi, familia, prietenii în jur.

Unii erau tentați să-l categorisească drept singuratic; tatăl lui nu fusese nici el prea încântat că Sloane nu se grăbise să-și ia o nevastă.

Zâmbetul Evei îl făcea să viseze. Își aminti rândurile scrie de ea despre copii, iar dragostea se simțise la fiecare rând. Îl interesase povestea ei de la început. Avusese un moment în care voise să renunțe, să nu mai citească, pentru că vorbele ei erau prea dureroase. Felul în care vorbea despre familie, despre valorile umane, despre credință pe înțelesul tuturor, îl făcu să vrea s-o cunoască. Ținea cartea ei în mână; după ce-o termină, înțelesese că nimeni nu va ajunge vreodată mai bine la sufletul lui cu atâta dragoste, compasiune, cu atâta dorință.

Sloane se ridică, se duse la fereastră, amintindu-și multe, dorindu-și să cunoască și mai mult. El înțelegea mai bine ca oricine cuvântul "imposibil". Nu va avea niciodată propria sa familie. Nu va exista în viața sa nici o Eve, care să-i dăruiască un copil. Soarta îi hărăzise un alt drum. Nu-și putea permite gânduri și vise inutile.

Eve ajunsese la sufletul lui singuratic, dăruindu-i ceva la care nu mai sperase.

O va întâlni, va afla mai mult despre ea, și poate dacă soarta va voi să-i zâmbească și lui, va găsi liniștea și pacea în prezența ei timp de câteva zile.

Zâmbi unui gând ascuns.

***

– Am crezut c-o să vrei să te odihnești după turul acesta, zise Gay, privindu-și sora cu care lua micul dejun. Soarele dimineții i se oglindea în plete, creând o aură care se potrivea cu chipul ei senin. Eve avea cearcăne și își pierduse pofta de mâncare în ultimele zile. Gay era îngrijorată, ca și restul familiei.

Eve obișnuia să ia prea mult pe umerii ei slabi, să dea tot ce putea, până la epuizare. Avea nevoie de cineva care s-o iubească îndeajuns, pentru a o opri să-și mai dorească să strângă toată lumea la piept, să aline toate durerile provocate de viață.

– Tocmai voiam să-ți spun c-o să mă odihnesc, spuse Eve, zâmbindu-i cu blândețe. Iar îți faci probleme din cauza mea. Luă o gură de ceai, apoi oftă și lăsă ceașca jos. Simțea dragostea și grija pe care i le purta sora ei. De fapt, toată familia o înconjura cu dragoste, veghea asupra ei, se îngrijora când o vedea tristă, sau marcată de oboseală. Nu-i putea răni, spunându-le că și-ar dori mai multă libertate.

– Mă simt bine; sunt obosită dar nu epuizată.

– Vei fi, după aceste prelegeri pe care le vei ține la Duke.

Gay se aplecă spre ea, știind că era inutil să încerce s-o convingă.

– Dacă ar fi fost vorba doar de o zi sau două... dar va fi mai mult de o săptămână.

Eve îi zâmbi, calmă ca întotdeauna.

– Poate o să-mi și placă. Dar parcă spuneai ceva de o mică vacanță pe undeva.

– Și asta ar putea fi considerată astfel?
– De ce nu? Gândește-te! Ni s-a pus la dispoziție o casă și un ghid.

– Acest profesor McGuire trebuie să fie bătrân și plictisit.
Eve începu să râdă.

– Dar ar putea fi și tânăr, minunat!

Gay se încruntă.

– Nu fi prostuță! Mark Clemens nu ți-ar face una ca asta. De mult n-am mai văzut un bărbat atât de manierat ca el. M-a asigurat de nu știu câte ori că acest profesor este un om foarte respectabil.

Eve gustă din omletă.

– Știu c-o să-ți placă să vezi universitatea; are o istorie interesantă.

– Îmi doresc să hoinăresc și prin magazinele cu antichități.

– Poate că profesorul ne va recomanda câteva.

Gay nu părea convinsă.

– Știi, Eve, am aflat de mult că nu este bine să te aștepți la cine știe ce, ca să nu fii dezamăgit.

Eve scutură din cap zâmbind, cu toate că acest lucru presupunea un efort din partea ei.

Gay era la fel de cinică. Nu scăpase de acest defect, care parcă se accentuase de când începuseră să locuiască în aceeași casă.

Eve nu voia să-și mai amintească ce se întâmplase cu sora ei cea afectuoasă, tandră. Acum mai reușea să zâmbească dar nu mai râdea ca altădată. O considera pe ea centrul universului.

Nu știa cum s-o ajute pe Gay să se regăsească.

Seara, la culcare, se ruga ca sora ei să găsească pe cineva care să-i cucerească inima, iar Gay să redevină acea femeie plină de viață.

– Când plecăm, mai exact? o întrebă Gay.

– Vinerea viitoare.

Gay oftă și-și mai turnă cafea.

– Vreau să facem o înțelegere, spuse ea deodată. Eu n-o să mai bombăn dacă o să stai la piscină să te odihnești, până când va trebui să plecăm.

– Dar știi că mai avem multe de făcut înainte de plecare.

– Mă voi ocupa eu de tot.

Eve recunoscuse acea privire a lui Gay.

Era și ea iritată, dar ca întotdeauna se gândi la cât de mult făcuse familia pentru binele ei. Chiar dacă voia să se despartă de ei, nu putea uita cât o ajutaseră. Așa că, încercă să se calmeze, să găsească un mod de a-i mulțumi pe toți cei implicați.

Nu făcu acestea fără a-și dori încă o dată ca într-o zi, să găsească pe cineva care s-o trateze ca pe o femeie normală, să n-o mai protejeze excesiv așa cum făceau ai ei. Voia să simtă bucuria de a merge la pas cu bărbatul iubit, de a munci alături de el, de a dăru-i ea, de a împărți totul cu el, fără a se teme că-i putea răni mândria cu faptul că era o femeie foarte puternică.

– O să facem tot ce se poate, iar restul vom rezolva când ne întoarcem. Astfel, putem sta amândouă pe marginea piscinei.

Gay scutură din cap.

– Nu știu de ce mai încerc să te fac să înțelegi că nu ești supraom. N-aș avea șanse de reușită.

– Atunci, să ne apucăm de treabă. Cu cât începem mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 2

Simțindu-și spatele încordat, Sloane roti capul de câteva ori. Avusese o zi lungă și obositoare, cu șase ore la universitate și nu terminase treaba încă. Avea de corectat multe lucrări; se putea socoti norocos, dacă se culca înainte de miezul nopții. Nu că ar fi contat... privi în jur, apreciind încă o dată arhitectura și unicitatea casei sale. Se afla pe un deal între Raleigh, Durham și Chapel Hill, Carolina de Nord, o zonă în care primăvara totul era de o frumusețe uluitoare. Văzu încă o dată bobocii care abia așteptau să înflorească sub atingerea razelor soarelui. Îi plăcea mult această perioadă a anului.

Casa era păzită de câinii săi, niște maidanezi pe care-i găsisese răniți și-i tratase.

Zâmbi, amintindu-și ce spunea tatăl său, că-și umpluse viața doar cu defavorizați de soartă. Nu-i părea rău că alesese o astfel de viață și că acceptase tot ce venise și plecase din viața sa de-a lungul timpului.

Duse mașina spre garajul pe care-l construise după ce ridicase casa din cărămidă, aflată lângă universitatea Duke. Copacii de pe deal aveau acum frunze verzi, altele roșii sau îngălbenite, în tonuri dulci. Era o tăcere adâncă, profundă, în zona aceea, pământul și cerul parcă ascultau zgomotele făcute de om și de celelalte creaturi. Vedea în fața sa ceva la care ținea foarte mult, propria-i casă. Sloane înțelegea foarte bine acest cuvânt, pentru că tânjise toată tinerețea după ea, cu intensitatea pe care numai tinerețea o poate da unei dorințe greu de realizat. Dar pentru el, nu rămăsese un vis imposibil.

Imediat ce-și făcuse ordine în viață, își crease o bază și începuse să muncească, să dea un aspect locuibil acestei case părăsite de foarte multă vreme. Copacii adăposteau casa și-i creau senzația de intimitate. Îi plăcea să-i fie respectată intimitatea.

Nu că nu ar fi avut prieteni care-l vizitau când și când, dar nu prea avea timp de ei; își dedica tot timpul orelor de clasă sau luptându-se cu acea fiară cu chip prea bine cunoscut, sărăcia, ascunsă privirilor celor care trebuia s-o vadă și să ofere ajutor, prin intermediul fundației Beginning Now.

Sloane pătrunse în casă prin bucătărie, aflată în spatele casei. Căinii erau ghemuiți într-un colț și abia ridicară capetele când îl văzură. Apoi începură să dea din coadă, dar nici unul nu-i ieși în întâmpinare. Sloane începu să râdă, ceea ce îi mai animă pe cei trei leneși.

Goof, cel mai mare, se ridică împleticindu-se și-l împinse cu botul, cerând să fie mângâiat. Sloane se aplecă spre el.

– Nu-i nimic, bătrâne, chiar și așa, știu că ești un câine puternic. Goof mârâi de câteva ori, apoi se întoarce la ai săi.

Sloane scutură din cap și întinse mâna spre cafetiera pe care o ținea mereu în priză. După ce-și turnă o cană de cafea, ieși din bucătărie și se duse în biroul său. Nu făcuse focul, dar nu era frig, nici de lumină nu avea nevoie deocamdată. Se așeză la birou, privind tezele pe care le avea de corectat. Era ultimul său weekend liber înainte de venirea Evei și a surorii ei. Și pentru că urma să se ocupe de ele pe timpul în care stăteau aici, urma să fie foarte ocupat.

Helen urma să-i țină orele cât stătea Eve aici.

Deodată, zgomotul făcut de motorul unei mașini îi atrase atenția. După mai puțin de un minut, auzi soneria.

Se duse la ușă și strigă:

– Nu mai suna atât, Mike!

Sloane era o copie fidelă a tatălui său. Nimeni nu putea spune că nu erau tată și fiu.

– Ți-a trebuit cam mult să răspunzi! Ești cu cineva?

– Nu, singur. Ignorând dezamăgirea citită pe figura tatălui său, îi făcu loc acestuia să treacă. Ai venit în vizită, sau doar treceai pe aici?

– Asta depinde de tine, băiete. Mike ochi cana de cafea din mâinile lui Sloane. Mai ai vreun pic?

Sloane îl conduse spre bucătărie.

– Este acolo, pe dulap. Ce poți să-mi spui de Stryker și Tempest?

Unul dintre frații lui Sloane, Stryker, locuia cu soția sa Tempest, la Houston.

– Nu mă mai întreba! Numai Stryker se putea însura cu o nebună ca ea!

Mike își turnă cafea, apoi se încruntă.

– Știi ce vrea să facă acum? Să nască acasă, fără asistență.

Sloane îl privi lung. Tatăl lor își pierduse soția la naștere; Dumnezeu îi cruțase pe cei trei fii cărora le dăduse naștere, dar o luase pe tânăra soție a lui Mike, distrugându-i astfel viața. Acum, numai gândul că i se putea întâmpla ceva asemănător vreunuia dintre fii săi, îl încrâncena.

– Am fost nevoit să plec. Stryker îmi tot repeta să nu-mi fac probleme, dar eu, cunoscându-mă bine, am știut că nu-mi voi putea ține gura, așa că am plecat. De fapt, dacă mă gândesc bine, un bărbat și soția lui au nevoie de intimitate. Cu toate astea, n-o înțeleg pe femeia aceea.

Sloane simți îngrijorarea tatălui său.

– Tu n-o înțelegi, dar Stryker o face, și dacă ți-a spus să nu-ți faci probleme, așa trebuie să fie, răspunse Sloane privindu-l lung. Cei din familia McGuire nu prea se menajau. Tempest și Joy sunt femei speciale; dar, de fapt, nu cred că ți-ai fi dorit femei obișnuite pentru fiii tăi.

– Nici pentru tine.

Sloane scutură din cap.

– Nu începe din nou, tată. Nu sunt ca ei și nici nu vreau să fiu. Am renunțat la ideea că m-aș putea căsători cu mult timp în urmă; mai precis, m-am săturat să tot încerc.

Mike pufni disprețuitor.

– Un McGuire nu renunță. Nu trebuie să fii singur toată viața, fiule.

– Dar tu te-ai descurcat foarte bine!

– V-am avut pe voi.

Discutaseră de atât de multe ori pe tema asta, încât Sloane știa replicile pe de rost.

– Puteai să te recăsătorești; știi c-ai avut câteva ocazii.

Mike ridică din umeri, dispus să discute a câta oară burlăcia sa autoimpusă, cu fiul său. Zilele petrecute cu Stryker și Tempest îl făcuseră să vrea în continuare să-i găsească o nevastă lui Sloane.

– Poate. Dar bărbatul are niște responsabilități. Am pierdut-o pe mama voastră și n-am fost convins că o altă femeie pe care aș fi adus-o acasă, ar fi avut grijă de voi.

Sloane zâmbi, amintindu-și de copilărie.

– Erau ca doi drăcușori. Slater și Stryker îți făceau mereu probleme.

Mike clătină din cap.

– Da, pe ei îi prindeam de obicei, dar despre tine am învățat că obții întotdeauna ce dorești. Ești un bărbat foarte subtil. N-am putut observa asta în timp ce creșteai. N-ai moștenit asta de la mine, ci de la mama ta, adăugă el amintindu-și de tânăra soție pe care o iubise atât de mult. Dintre voi trei, cu tine ar fi avut oricine probleme serioase. Într-o eventuală competiție cu tine, sunt sigur c-aș pierde.

Surprins, Sloane nu zise nimic pe moment.

– Pentru că mi-ai făcut un astfel de compliment, te-aș putea servi cu o pizza mai târziu.

Mike își bătu fiul pe spate.

– Băiete, n-a fost un compliment, este adevărul.

***

– Arăți de parcă te-ai fi împăcat de curând cu lumea. La ce te gândeai? întrebă Pippa, așezându-se în poala soțului ei, prinzându-l cu brațele după gât. Îl privea ușor amuzată, cu ochii ei albaștri și ca de fiecare dată când se afla în brațele lui, ochii îi străluceau.

– Și tu ai reacționa la fel, dacă ai ști la ce mă gândesc, răspunse Josh, sărutând-o. Pippa ridică înfiorată privirea spre el.

– Nu mă privi astfel! Sau cel puțin nu, până nu-mi spui la ce te gândeai când am intrat!

– Îți amintești cum te lamentai că nu poți găsi printre prietenele tale una potrivită pentru Sloane McGuire?

Pippa se opri din mângâieri, privindu-și ciudat soțul.

– Da, îmi amintesc.

Josh o privi lung.

– Păi...

Pippa îi zâmbi șagalnic.

– Aș vrea ca un bărbat anume, pe care-l cunosc foarte bine, să nu mă mai țină pe jar, să-mi spună ce a aflat.

-Am găsit femeia potrivită pentru Sloane, o anunță Josh.

Pippa îl privi cu suspiciune.

– Cum adică i-ai găsit femeia potrivită? Parcă râdeai de încercările pe care le-am făcut să-mi mărit prietenele, iar acum faci același lucru?

– Mi s-a părut firesc să mă alătur și eu jocurilor tale. Și a fost distractiv, admise el privind-și soția. A însemnat, desigur, multă muncă dar și frustrare. Nu mi-am imaginat cât de greu este să aduci în același loc două persoane din zone geografice diferite, fără a le spune scopul pentru care o faci. Iar în acest caz, mai există o femeie pe lista de așteptare, dacă voi că am găsit persoana nepotrivită în locul nepotrivit.

– Cine este femeia despre care vorbești? îl întrebă Pippa brusc interesată.

– Ei, asta rămâne secret! decise soțul ei.

Pippa îi atinse încet fața cu degetul.

– Josh, este ceva serios. Cineva ar putea fi afectat de ceea ce faci tu.

El o privi cu atenție.

– Cred că am mai auzit acest comentariu. Am vrut să împart această veste cu tine. Privindu-i pe cei pe care i-ai făcut fericiți, am vrut să fac și eu același lucru, dar în alt mod. În viața lui Sloane, n-am vrut însă să mă amestec. S-a întâmplat. Chiar cred că această femeie minunată este pentru el.

Pippa se cuibări în brațele lui, zâmbindu-i.

– Acum că ne-am lămurit, ai putea să-mi spui cine este femeia.

– Nici vorbă ! Este secretul meu și-l voi proteja cât voi putea, dar poți încerca, să vedem câtă intuiție ai. Știi că-mi place cum gândești, iubito. Josh o luă în brațe, îndreptându-se cu ea spre canapea. O privi încă o dată pe această femeie cu care trăise practic cea mai mare parte din viață. O femeie

care-i dăruise nu numai trupul ei. Pippa îl învățase să se bucure de viață, s-o trăiască din plin. Îl mai învățase și cum să-i atragă și pe alții în fericirea lui. Urmărise ce făcuse Pippa pentru Lyla și Joe, Diana și Jason, Lorelai și Laex, Rich și Christiana, Stryker și Tempest, Slater și Joy. Nici el nu mai suporta să vadă pe cineva luptându-se cu singurătatea .

Dintre tripleții McGuire, Sloane era cel mai interesant.

Josh ardea de nerăbdare să-l ajute, dar până nu-și aminti de o femeie specială, fiica unui asociat, nu știuse că poate face ceva pentru el. Acum pusese soarta în mișcare; întâlnirea era aranjată.

Capitolul 3

– Nu-mi vine să cred c-a aterizat la timp; de obicei, avioanele sosesc cu întârziere, zise Gay uitându-se la ceas. În jurul lor, pasagerii se ridicaseră în picioare să-și adune bagajele, pentru a se îndrepta spre terminalul de îmbarcare.

Eve urmări ceilalți pasageri care se îndreptau spre avion. Dintre toți, îi plăceau familiile cu copii. Zâmbi unei fete care dădu buzna spre ei, lăsându-și în urmă mama cu frățiorul în brațe. Mama o strigă. Eve observă că era îngrijorată și opri copilul.

– Draga mea, așteapt-o pe mama, să nu te pierzi, îi spuse zâmbindu-i copilului, care-i studie chipul cu ochii ei mari rotunzi.

– Vorbești așa de ... ciudat! constată fetea.

Eve reuși o grimasă.

– Știu.

– De ce vorbești așa? insistă copila.

Mama acesteia o ajunse din urmă și o privi lung pe Eve, după ce-și luă copilul de mână.

– Cred că v-a deranjat, este cam vorbăreată, se scuza femeia.

– Nicidecum, spuse Eve, mutându-și privirea spre copilul aflat în brațele femeii. Aveți copii minunați, doamnă.

Femeia își coborî privirea spre micuțul pe care-l purta în brațe, adormit.

– Mulțumesc, rosti ea și privirea i se împlânzi. Mulțumesc și pentru că mi-ați oprit fiica; mi-era teamă că în aglomerația asta se poate pierde.

– Da, ar fi fost păcat să avem probleme acum, zise Eve ochind sacoșa cu pampers, pe care femeia o purta pe umăr. Eu și sora mea nu avem bagaj de umăr, vreți să vă ajutăm?

– Nu vreau să abuzez... zise femeia.

Eve zâmbi.

– Vi-l înapoiez imediat ce vă găsiți locurile.

Femeia roși, apoi începu să râdă.

– Am uitat ce oameni buni sunt în sud! Aici nu se întâmplă să ți se facă o astfel de ofertă!

Eve îi luă sacul cu pampers de pe umăr, iar Gay luă sacul cu jucării și pulovărul fetiței.

– Mă cheamă Annie, spuse cea mică, privind-o pe Eve prinzând-o de mână. Pe tine cum te cheamă?

– Eve; iar ea este sora mea, Gay.

Fetița o studie pe Gay.

– Nu prea vorbește.

Eve începu să râdă.

– Asta pentru că nu prea i-am dat ocazia. Cu coada ochiului, observă că mama copiilor era mai relaxată acum.

Gay atinse brațul femeii.

– Surorii mele îi plac copiii, spuse privind-o pe mama copiilor.

– Da, am văzut; cred că trebuie să aibă proprii copii, sunt convinsă că vor fi niște copii fericiți. Femeia o privi lung pe Eve și-i spuse: mă cheamă Lisa. Ați venit aici în vizită?

Gay scutură din cap.

– Sora mea nu aude.

Lisa se opri, nedumerită.

– Glumiți? Dar vorbește de parcă ar auzi perfect!

– Eve citește pe buzele interlocutorului, o lămuri Gay. Dar acum ar fi bine să ne grăbim.

– Mi se pare teribil! continua să se mire acea mamă extenuată. Continua s-o privească pe Eve cum vorbește cu Annie.

– Nu se cunoaște foarte ușor, murmură Gay.

– Dar mă impresionează felul în care vorbește! Am crezut că hipoacuzicii comunică doar prin limbajul semnelor.

Aceste nedumeriri pe care le exprimau cei care o cunoșteau pe Eve n-o deranjau deloc, dar lui Gay nu-i făcea plăcere să dea explicații.

Cei patru se îndreptară spre terminalul de ieșire. Lisa își căuta din priviri o mătușă, care trebuia s-o aștepte.

– Nu știu, cred că n-a venit. Dacă aș lua un taxi, probabil c-ar apărea imediat! Pe voi vă așteaptă cineva? i se adresă ea Evei.

Apoi realizează că nu ei trebuia să i se adreseze și întoarce repede capul spre Gay.

Privindu-și sora, Eve realizează că aceasta îi spusese femeii de surditatea ei. Scutură încet din cap și răspunse:

– Da, ar trebui să fim așteptate, dar se pare că persoana întârzie. Făcu un gest spre o bancă aflată într-un colț al coridorului; am putea aștepta acolo.

Lisa încuviință și o luă de mână pe Annie. Fetița își privi mama încruntată, dar înainte să poată pune o întrebare, Lisa luă sacul cu jucării din mâna lui Gay și i-l puse fiicei sale în poală. Aceasta ridică privirea și exclamă:

– Uite-o pe mătușa Nellie! În clipa aceea, sacul cu jucării îi căzu și acestea se risipiră pe podea.

Fratele fetiței se trezi și începu să plângă, iar mama îi spuse Anniei care se ridicase să plece spre mătușa sa, să se oprească; lumea se întoarce spre ele. Eve se ridică s-o oprească pe Annie, dar tocmai atunci o văzu ciocnindu-se de un bărbat înalt. Acesta reuși s-o evite în ultima clipă, ridicând-o în brațe.

Eve, care venea repede după Annie, privi o clipă chipul bărbatului. Acesta avea un chip atrăgător, cu trăsături regulate, frumoase, un chip în care puteai avea încredere de la prima privire. Cu un cap mai înalt ca restul oamenilor din acea sală de așteptare, cu părul și ochii negri, putea fi tatăl lui Annie.

Avea o blândețe anume pe chip, adresându-i-se cu multă înțelegere fetiței. Plină de emoție, Eve îl urmărea cu o atenție pe care n-o mai acordase altui bărbat. Îi citea mișcarea buzelor, înregistra fiecare cuvânt al bărbatului. Văzu cum Annie îi zâmbeste destinsă.

Eve simți ceva ciudat, ceva ce nu mai simțise până atunci. Inspiră adânc, simțind cum zâmbetul lui îi pătrunde adânc în suflet. Ar fi vrut să întindă mâna, să-i atingă chipul, să-l simtă că articulează cuvinte adresate ei.

Ar fi vrut să-l vadă zâmbind în continuare numai pentru ea.

Bărbatul ridică privirea. Ea făcu altă descoperire, privind în ochii lui de culoarea ciocolatei. Pentru un moment, Eve trecu dincolo de barierele de care majoritatea oamenilor nici nu sunt conștienți și citi în sufletul lui. Până în această clipă, nu se lăsase impresionată într-un asemenea mod de o privire. Privind în sufletul lui, Eve citi multă durere. Era un teren atât de arid, de dureros, care o afectă atât de profund, încât ridică mâna să-l atingă, iar picioarele ei făcură prima mișcare spre el. Chiar atunci, legătura invizibilă care se crease între ei, o făcu să se cutremure. Văzu umbre, prea multe umbre.

Cu toate că ținea copilul în brațe, bărbatul părea a se fi îndepărtat cu multe mile de orice legătură umană.

Eve o privi uimită pe Annie. Bărbatul dădu drumul fetei în clipa aceea și se întoarse spre bărbatul mai vârstnic de lângă el. Eve îi văzu vorbind, apoi se înclină spre direcția în care se afla ea. Cei doi se îndreptară spre ea, Annie porni spre mătușa ei, iar Eve realizează cine era bărbatul. Salvatorul Anniei era profesorul Sloane McGuire.

— Cred că ei sunt, șopti Gay.

Eve înclină din cap, fără a-i scăpa din priviri pe cei doi bărbați. Îl cercetă și pe celălalt, apoi reveni cu privirea la cel tânăr, încercând să vadă din nou ce observase cu câteva clipe

înainte. Dar el nu mai era același. Văzu în ochii lui doar interes, nimic altceva. Nici urmă de durere, de dorințe neîmplinite. Eve se înfioră. Nu văzuse niciodată o transformare atât de rapidă. Probabil, acel bărbat avea o putere de control extraordinară.

Intrigată, aproape pierdu prezentările, dar realizează imediat că cel pe care-l fixase era profesorul Sloane McGuire. Îl privi în ochii negri, intensi.

– Am crezut că tatăl dumitale este profesorul McGuire.

Mike zâmbi, iar Sloane se concentrează asupra Evei. Fotografia ei fusese nereușită. Ținea mâna ei mică în palmele sale mari, capul ei ajungându-i în dreptul inimii. Așteptase cu interes s-o cunoască pe femeia care renăscuse ca pasărea Phoenix din propria-i cenușă.

De când îi citise cartea, se convinsese că valorile pe care le prețuia Eve, erau și ale sale. Ținându-i mâna în palmele sale, uită de liniștea, de pacea pe care o citise în ochii ei în fotografie. Privirea acestei femei îl surprinsese ca fiind vulnerabilă, văzuse ceea ce el nu permisesese nimănui să vadă.

Simți primejdie. Primejdia era chipul acestei femei, Eve. Ar fi vrut să se retragă, dădu drumul acelei mâini mici și delicate.

– Eve, dacă ți-ai recuperat toate bagajele, le voi lua eu, iar Mike le va duce la mașină.

Eve nu auzea ce-i spunea bărbatul, dar îl simți oarecum bătând în retragere. Nu-i plăcea aceasta mască pe care o vedea acum; exprima doar politețe. Trupul îi era încordat ca un arc. Mental, și ea bătu în retragerere, protejându-se în singurul mod care-i era cunoscut.

Mark o asigurase că Sloane știa să lucreze cu persoanele cu deficiențe, dar confruntată cu el și mai ales cu bariera ridicată de el, începu să se îndoiască de vorbele lui Mark. Reacțiile lui față de ea erau mai subtile decât ale Lisei. Până nu va ști ce anume îl făcuse să bată în retragere, îi va respecta dorința de a sta la distanță.

Dar o durea mai mult decât o duruse orice altceva vreodată; întoarce capul, pentru a avea timpul necesar să se adune.

– Iată-le, spuse ea întinzându-i biletele lui Sloane. Fără a-l mai privi, Eve se întoarce spre Mike. Tatăl era mai ușor de înțeles și abordat decât fiul. La el nu simți nici o opreliște.

Mike se arată încântat.

– Știi că poate vi se pare puțin demodat, dar abia aștept să ies din aeroport cu două doamne atât de frumoase.

Eve începu să râdă, ceva mai destinsă acum. Îl privi lung și-i spuse:

– Cred c-o să-mi placă mult, domnule McGuire.

O privi pe Gay, surprinsă de figura amuzată a acesteia, lucru neobișnuit.

– Și mie, adăugă Gay.

Sloane își urmări tatăl care le conducea pe cele două doamne, invidiindu-l, așa cum nu făcuse niciodată. Mike beneficia acum de zâmbetul Evei, se bucura din plin de el, în timp ce lui nu-i rămăsese decât răceala și indiferența ei. Scutură din cap, revoltat pe reacțiile sale. În fond, această Eve nu era decât o femeie foarte frumoasă. Faptul că-i citise cartea, că-i împărtășise emoțiile și gândurile îl făcuseră să creadă c-a și pătruns în mintea ei. Nu voia de la Eve Noble decât un

singur lucru; cheia către pacea ei interioară. Numai acest lucru îi lipsea. Restul era simplu; un bărbat singuratic, o femeie singură și frumoasă.

Sloane conduse mașina, conștient de Eve, aflată lângă el. O privea doar ocazional, pregătit să-i vorbească despre orice obiectiv care ar fi prezentat interes pentru ea, dar ea părea că nu vede nimic. Ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplă, dar nu îndrăznea. Asculta conversația pe care Mike o purta pe bancheta din spate cu Gay. El, cel puțin, părea să nu aibă probleme în a comunica.

– Încă unul! exclamă Gay, întorcând capul. Ce multe magazine de antichități sunt în zona asta!

– Și magazine cu reduceri și piețe de obiecte desperecheate, adăugă Mike făcându-i cu ochiul.

Gay îl privi speculativ, ca pe un posibil entuziast.

– Nu glumești?

Mike părea la fel de înflăcărat.

– Cred că am găsit o femeie pe placul inimii. Confirmă-mi că-ți place să-ți vâri nasul prin cotloane prăfuite, ca să cauți lucruri vechi, aparent nefolositoare.

Ea zâmbi.

– Da, tot felul de farfurii, de litere de alfabet..

– Unelte vechi...

– Oale vechi....

– Dispozitive de prins muște, din epoca victoriană...

Asta opri enumerarea.

– N-am auzit de așa ceva. Despre ce este vorba?

– Singurul pe care l-am văzut, era expus într-un muzeu; era un vas de cristal, cu un urcior la capăt și o mică deschidere în partea de sus. Musca intra prin această deschidere, ca să ajungă la mijlocul sticlei, unde se afla un lichid dulce, care s-o tenteze. O dată ce intra, nu mai putea să iasă. Apoi, cineva desfăcea sticla și scotea muștele.

– Ingenios!

El o privi lung.

– Ce-ai zice să hoinărim după astfel de lucruri vechi cât stai aici? Lui Sloane nu-i plac aceste locuri și de unul singur nu-mi face plăcere să hoinăresc.

Gay îl privi; nu părea să glumească.

– Da, ar fi plăcut, zise în cele din urmă. Văzând cum ochii lui începură să strălucească, adăugă; asta dacă Eve nu va avea nevoie de mine. Înainte ca Mike să-i răspundă, se aplecă spre Eve și o bătu ușor pe umăr.

Eve se întoarse bucuroasă că astfel scăpa de tăcerea instalată între ea și Sloane. După ce află propunerea lui Gay, decise să i se adreseze lui Sloane.

– Mike mi-a spus că există multe magazine cu antichități în acest oraș și ar vrea să le vadă.

Eve îl privi lung pe Mike, apoi pe sora ei:

– Iar tu abia aștepti să-l însoțești!

Gay începu să râdă.

– Știi că mi-ar plăcea, dar pe tine nu te pot duce în astfel de locuri. Știu că avem multe de făcut, dar ne putem rupe două trei ore.

Ea oftă. Voia s-o asigure pe Gay că nu trebuia să fie cu ea clipă de clipă, dar nu voia s-o rănească. Gay avea grijă de ea de prea mult timp. Într-o vreme, Gay simțise nevoia disperată de a-i fi de folos și Eve se lăsase îngrijită de ea, pentru ca mai apoi să realizeze că Gay o folosisese de fapt ca pe o scuză pentru a nu-și trăi viața din plin.

Gay se încruntă, observând că Eve nu răspunde imediat.

– Nu voi merge.

Sloane simți cam fără prea multă bucurie că s-ar putea ca Eve să nu agreeze compania lui. Femeia a cărei carte o citise, nu era nici pe departe o neajutorată.

– Trebuie să mergi, Gay, numai să nu uiți cărțile de credit. Ultima dată când ai plecat într-o astfel de „misiune“ te-ai întors fără un ban!

Gay se însenină. Apoi zâmbi, ceea ce o făcu să pară foarte tânără.

– Dar m-am simțit extraordinar!

– Ce-ai cumpărat? o chestionă Mike.

Eve interveni.

– Este mai bine să n-o întrebi. A mai desfăcut cutii încă o săptămână după întoarcerea acasă.

– Nu este chiar așa! exclamă Gay și începu să enumere lista de cumpărături.

Eve își privi uimită sora, al cărei chip se însuflețise brusc. Oftă mulțumită. Apoi îl privi pe Sloane. Nu mai suporta indiferența lui.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Sloane opri la stop și astfel nu mai putu să întârzie cu răspunsul. Se întoarse spre ea, pentru ca Eve să-i poată citi mesajul de pe buze.

– Nu știu la ce te referi.

Eve nu putea fi amăgită prea ușor. Dacă urma să fie alături de acest bărbat în săptămâna care urma, nu avea de gând s-o facă în tăcere.

– N-aș fi crezut că știi să minți.

Sloane fu surprins de vorbele ei dure, dar apoi după ce socul trecu, își aminti că această femeie dovedise multă tenacitate în surmontarea obstacolelor din viața ei. Această femeie nu înțelegea cuvântul renunțare.

Iar acum, era curios să vadă ce urma. O privi un moment și-i spuse:

– Nu mă cunoști prea bine, așa că nu poți face aprecieri.

– Bănuiesc că acum ar trebui să mă retrag în colțul meu și să mă simt vinovată.

– Ar fi mai bine.

Dar Eve nu-l iertă.

– Cred că ar fi fost mai nimerit să spui că ți-ar fi mai convenabil. Aș vrea să știu din ce motiv.

Sloane oftă, capitulând în fața femeii care demonstrase atâta caracter, pasiune, hotărâre. Și tocmai acele lucruri pe care le admirase la ea, la viața ei, la felul în care scria, erau cele care-l țineau acum lângă ea. Sloane putea fi furios.

El ar fi vrut să se înfurie, dar privind în ochii ei, realizează că-și dorea s-o cunoască mai bine și pentru asta trebuia să-i fie aproape. Îi va lua mult să dărâme acele bariere dintre ei. Femeia văzuse destulă durere în viața ei, pierduse destul.

– Dacă ți-aș spune că nu are nici o legătură cu tine?

Sloane nu știuse că este capabil să mintă atât de bine.

Eve îl studie cu capul dat pe spate.

– Foarte bine. Voi accepta ce-mi spui acum, pentru că nu te cunosc și s-ar putea să spui adevărul, deși nu cred că așa este.

Numai felul în care Sloane strânse de volan o făcu să creadă că se apropiase mult de adevăr.

– Vrei să te odihnești când ajungem acasă, sau să vezi împrejurimile? Îi pusese această întrebare în calitatea sa de ghid și escortă a ei.

Eve acceptă schimbarea subiectului.

– Aș prefera să văd împrejurimile.

Sloane o auzi pe Gay vorbind în șoaptă, pentru ca Eve să nu simtă că se vorbea despre ea.

– Ne-am trezit foarte devreme, ca să prindem avionul și de aceea nu cred că Eve mai are putere să meargă la plimbare. Are nevoie de odihnă, zise Gay repede, pentru ca sora ei să nu poată înțelege.

Sloane, care era cu fața spre Eve, nu-i putea răspunde lui Gay. Simțise îngrijorarea din glasul acesteia, dar nu voia ca aceasta să fie prea protectoare cu Eve. Vorbi destul de rar, pentru Eve să-i poată citi cuvintele.

– Îți plac surprizele?

Eve zâmbi, ochii începură să-i strălucească de entuziasm:

– Le ador!

Sloane o mai privi odată. Era îmbrăcată cu haine care nu se potriveau cu locurile în care intenționa s-o ducă.

– În acest caz, va trebui să te schimbi cu ceva confortabil, pentru că s-ar putea să te murdărești.

Eve, care abia aștepta invitația, nici nu observă casa în fața căreia opriseră; era cea pusă la dispoziție de Mark Clemens pe timpul șederii ei la Duke.

– Nu vrei să-mi dezvălui mai mult? îl întrebă pe Sloane.

– Nu, altfel n-ar mai fi o surpriză!

Mike îl grăbi.

– Sloane, în timp ce tu le arăți doamnelor casa, eu voi aduce bagajele.

Luă cheile de la Sloane.

După câteva minute, Mike și Sloane se aflau în camera de zi singuri, în timp ce doamnele se aranjau. Hotărîră ca Mike să meargă cu mașina sa în căutarea magazinelor de antichități, în timp ce Sloane o va duce pe Eve la fundația Beginning Now— Un nou început—.

– N-o să-ți meargă, îi spuse Sloane tatălui său.

Mike se întoarse spre el.

– Așa crezi?

– Nu le vei putea despărți pe cele două.

– Din contră, sunt convins c-o voi face cu mare ușurință. Sloane oftă.

– Nu cumva încerci s-o împingi pe Eve spre mine?

Mike îl privi lung, apoi pufni în răs.

– Ce încerci să-mi spui? C-ai observat-o?

– Chiar vrei să te duci la cumpărături cu Gay?

– De ce nu, prostituțule! Îmi place cum arată și pare o femeie deosebită. Dar știi prea bine că nu-mi place să mint femeia nici măcar de dragul tău, Sloane.

– Te cred, zise el încet. Numai că mi se cam pare că vrei să mă împingi pe drumul pe care au luat-o Stryker și Slater. Mi-aș fi dorit să fi fost mai răzvrătit, încă din copilărie. Meriți toate năzdrăvăniile pe care ți le-au făcut Slater și Stryker.

– Ce nume neobișnuite! Cine sunt ?întrebă Gay care intrase tocmai atunci, venind în spatele Evei.

– Frații mei, răspunse Sloane. Am fost tripleți.

– Tripleți identici, clarifică Mike cu mândrie.

Amândouă femeile făcură ochii mari.

– Cum, identici? întrebă Eve.

– Dacă nu ne cunoști foarte bine, nu ne poți deosebi.

– Dar nurorile mele, Joy și Tempest, o pot face foarte ușor, stai liniștită, interveni Mike. De fapt ,Tempest l-a recunoscut pe soțul ei și pe viscol.

– Asta pentru că o mai făcuse înainte, zise Sloane răutăcios. Mike chicoti.

– Adevărul este că acest fiu al meu căruia îi place să-și creeze singur probleme, a găsit-o pe viscol pe munte, atârând de o frânghie. I-a luat trei ore s-o coboare de acolo.

– Tempest spunea că în timpul ăsta a înjurat fără încetare. Mike încuviință.

– Probabil așa a fost. Un bărbat de vârsta mea cred c-ar fi urechiat-o pentru imprudența pe care a făcut-o. Dar am uitat să vă spun că fiii și nurorile mele vor veni să vă vadă înainte de plecare. Veți asista la o impresionantă reuniune de familie.

Sloane scutură din cap. Era obișnuit ca familia să apară atunci când nu era cazul. O privi lung pe Eve.

– Ești gata? Să plecăm de aici înainte ca tata să-și mai amintească ceva ce nu mi-a spus.

Capitolul 4

— Este un loc minunat, murmură Eve, lăsând soarele să-i lumineze chipul. Avusese o zi plină de surprize, dar fundația Beginning Now era cea mai plăcută dintre ele. Ca și bărbatul de lângă ea, era destul de greu de înțeles la prima vedere ce se întâmpla aici. În curte, se vedeau echipe de fete și băieți jucând diferite jocuri; vizitară o sală de întruniri pentru adulți, o clinică, o altă secție în care erau aduși doar sugarii.

Observă că Sloane era foarte respectat și iubit. Toată lumea i se adresa direct, de la cea mai mică fetiță până la acel bărbat numit Crazy, cu deficiențe mintale. Și pentru că venise aici însoțită de Sloane, fusese și ea acceptată imediat. Nimeni nu fusese surprins de deficiența ei. Nimeni n-o tratase în vreun fel anume.

— Îmi place acest așezământ, spuse ea.

Sloane o privi atent. Soarele îi îmbujorase chipul, pielea îi era parcă mai netedă, mai luminoasă ca oricând, buzele mai

pline, de parcă aștepta să fie sărutată. Nici el nu știa de ce o adusese direct aici. Proiectul era la început, iar cei care se aflau deja aici îi priveau cu suspiciune pe cei care veneau în vizită dinafară.

Eve intrase, văzuse, pusese întrebări. Fusese impresionată de acel copil care plângea după mama care-l abandonase, sau de adolescența care fusese lăsată însărcinată de un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Primi zâmbete de la amândoi. Chiar și băieții care jucau fotbal o primiră cu căldură.

Sloane îi simțea în tot timpul acesta mâna așezată pe brațul lui și nu voia să înceapă să-i placă acest gest. Mai încerca să rămână insensibil la inflexiunile vocii ei, dar acest lucru nu i se împlini. Deodată, îi acoperi mâna cu palma lui. Ea îl privi brusc, iar zâmbetul ei ceru un răspuns.

– Cum reușești asta? o întrebă el, apoi îi îndepărtă o șuviță care-i căzuse pe față. Toată dimineața voise să facă acest gest.

– Ce anume?

Parfumul ei floral ușor, diafan, îl fermeca.

– Cum reușești să farmeci pe toată lumea?

Ea îl studie o clipă, ușor nedumerită, pentru că nu înțelesese de ce se depărtase de ea de la început, de parcă ar fi vrut intenționat s-o țină la distanță. Atunci, crezuse că era din cauza handicapului ei, dar după aproape o oră petrecută în acest centru, Beginning Now, realizase că se înșelase.

– Chiar reușesc? îl întrebă.

El încuviință.

– Aparent fără nici un efort.

– N-am fost conștientă de asta. Simți dintr-o dată că mâna lui o arde și se încordă.

Privirea lui Sloane zăbovi asupra gurii ei; dori dintr-o dată s-o sărute. Chiar acolo unde se aflau, în fața acelor băieți care jucau fotbal și abia se obișnuiau cu gândul că lumea le poate întinde o mână, fără ca apoi să-i lovească. Ar fi vrut s-o prindă în brațe, să-i împărtășească visurile sale legate de acest centru, un vis pe care nici familia nu i-l cunoștea în întregime. Se gândi la toți acei ani în care căutase o femeie cu care să împartă aceste visuri, cu care să discute orice, dar norocul nu-i surâsesese.

În clipa aceea, se auzi un strigăt de victorie care-l trezi din visare, salvându-l de sine însuși. Ridică încet capul, eliberând brațul Evei. Observă în privirea ei că era dezamăgită acum, chiar rănită putea spune, după zâmbetul ei trist.

– S-a terminat jocul, o anunță.

Eve trase aer în piept, încercând să nu lase să vadă ce simțise, pierzându-l pe Sloane. Privi peste umărul lui, spre clădirea din care ieșiseră.

– Dacă nu te superi, aș vrea să-i mai văd o dată pe copii înainte de plecare.

– Sigur vrei să te mai duc acolo?

– Da, îmi plac foarte mult copiii. Mici, mari, buni, răi, nu contează, sunt o rază de speranță, siguranța că există un mâine.

Sloane sesiză durerea din vorbele ei. Întinse mâinile spre ea, dorind s-o strângă la piept, dar echipele care jucaseră până atunci se apropiaseră de ei și puteau s-o afecteze cumva.

Eve îi privea destinsă, aproape că înțelegea ce spuneau și nimic nu părea s-o afecteze.

– Iar acum, te-aș putea conduce să vezi o secție în care se aflau oameni care au învățat să supraviețuiască în zonele de conflict. Durham era una din ele, cu riscuri mari, iar recompensa lor consta într-o zi de supraviețuire într-o lume care nu le oferise nimic.

Sloane nu făcu nici o încercare s-o protejeze. Eve acceptase să vină aici. De altfel, îi cucerise pe toți cu o vorbă bună și poate o strângere de mână. Nu se folosise de faptul că ea însăși avea un handicap, pentru a-și atrage simpatia, cu toate că-i prevenise de la început pe toți că nu aude și dacă vor să comunice cu ea, vor trebui să-i vorbească foarte rar, pentru a le citi mesajul pe buze. Acest lucru avusese un efect ciudat asupra tuturor.

Beginning Now era un loc în care oamenii comunicau, dar evitau să se atingă. Deficiența Evei îi ajutase pe ceilalți să treacă peste asta, să-i facă s-o atingă, ca să-i atragă atenția. Se întinseră spre ea mâini de toate felurile, mici, altele mari, muncite, mâini dibace care probabil furaseră, mâini handicapate, toate acestea o atinseseră ușor, retrăgându-se imediat ce se stabilea contactul. Dar fusese de-ajuns.

Ea le zâmbise sigură pe sine, puternică. Întorsese capul, curioasă să vadă cine o atinge, dorind să le răspundă.

Sloane, care stătuse deoparte, fusese uluit de efectul pe care-l avusese Eve asupra celor de la Beginning Now. Și ei îi păsa de toți, le dăruia dragoste în mod egal. La rându-i, și el tânjea după atingerea ei.

Sloane se sprijini de ușă, urmărind cum copiii, ca și maturii, se adunaseră în jurul Evei. Bluza ei fusese atinsă de degete negre, de copii care -și schimbau dentiția, îi zâmbiseră.

– Știe să se poarte cu copiii, murmurase Rita, ar fi o mamă minunată.

Sloane nu reacționase.

– Da, se descurcă foarte bine cu toți.

Rita scuturase din cap, dorindu-și să fi avut ușurința Evei de a stabili contacte cu cei din jur.

– Este atât de naturală, te face să te simți bine doar când o privești.

Sloane observă cum Eve se apleacă să discute cu o fetiță, care nu voia să se integreze în atmosfera centrului, și care-i uluise pe toți cu faptul că nu scosese o vorbă de când fusese adusă aici.

I se adresa profesoarei acesteia:

– Am crezut că va face progrese până acum.

Rita se încruntă, observând cum fetița ridică din umeri, dar nu răspunde întrebărilor Evei.

– Doctorul m-a sunat azi să-mi spună rezultatul testelor. Au confirmat ceea ce am suspectat: este surdă. Am încercat să iau

legătura cu unul din sponsorii noștri să-i semnalez cazul, dar cred că este mai bine să amân, să am o discuție cu el, față în față. Poate vrea să vadă ce facem aici. Cum altfel ar dori să ofere fonduri în continuare, fără să fi vizitat lăcașul?

– Dar tu de unde știi că nu l-a vizitat? întrebă Sloane.

Rita îl privi ciudat.

– A fost aici? Nu-mi spune că este unul din minunații tăi frați!

– Nu spun nimic, dar am de gând s-o iau pe Eve de aici, înainte să leșine de foame.

Rita îl privi îngrozită.

– N-a mâncat nimic?

– Nu și este deja ora unu.

Rita se duse în mijlocul încăperii, bătu din palme pentru a capta atenția celor din jur și le spuse:

– Vă rog să-i mulțumiți Evei pentru vizita de astăzi.

Se auzi un cor de voci.

Sloane o scoase pe Eve din mijlocul lor. Abia când ajunseră afară la lumina zilei, văzu semnele lăsate de oboseală pe chipul ei.

– Cred că am făcut o greșală lăsându-te să stai aici atâta timp, fără să-ți fi oferit ceva de mâncare, zise el.

– Vei observa că voi mânca poate mai mult decât ar trebui, răspunse ea obosită, dar fericită, urcând în mașină.

Eve își privi sora, care părea fericită, cum n-o văzuse vreodată.

– Ai avut o zi bună?

Gay se așează pe canapea, își scoase pantofii și se rezemă de o pernă.

– Am avut o zi minunată, dar mă dor picioarele foarte tare. Am mers foarte mult.

Eve zâmbi, observând satisfacția de pe figura lui Gay.

– Hoinăreala după antichități nu este autentică dacă nu ajungi acasă obosit, prăfuit și înfometat.

– Ai cumpărat ceva?

– Da, destule. O să le vezi când ajungem acasă.

– Le-ai și expediat? o întrebă Eve.

Gay încuviință.

– Da, Mike mi-a sugerat să fac asta.

– Văd că-ți place Mike!

– De ce nu? zise Gay ridicând din umeri. Arată bine, este amuzant. Ne plac aceleași lucruri. Mă face să râd. Gay se ridică. Mă duc să mă pregătesc pentru masă. Mike știe un loc unde se mănâncă cele mai bune coaste de berbec, așa că nu vom merge cu voi.

Eve urmări cum sora ei iese din cameră. Sloane nu confirmase încă dacă vor lua masa împreună. Iar dacă nu va fi așa, știa prea bine ca va urma; Gay va rămâne acasă și-și va face probleme din cauza cearcănelor de sub ochii ei. Eve nu-și dorea asta, ci mai degrabă s-ar fi bucurat să-și vadă sora plecând fericită cu Mike. Mike ar fi un bărbat bun, care ar avea grijă de sora ei. O va face să se simtă bine, destinată, o va face

să înțeleagă că viața merită trăită. Vârsta, felul lui de a fi, de a o aborda pe Gay, arătându-i permanent că este o femeie specială, îl făceau bărbatul ideal pentru sora ei. Eve simți că această călătorie fusese binecuvântată.

***

Sloane se uită la ceas, supărat că nu se putea concentra. Gay ieșea cu Mike, iar Eve rămânea singură acasă. Străbătu încăperea cu pași mari, mormăi câteva vorbe, apoi se îndreptă spre fereastră. Trebuia să aibă grijă de ea. N-o putea lăsa singură în casa aceea, fără măcar să poată auzi când sună telefonul.

Mike nu apucase să modifice decât soneria și lumina electrică până la venirea ei, dar cu telefonul lucrurile stăteau altfel.

În cele din urmă, își luă jacheta și porni spre ea. Eve locuia destul de aproape și putea să se ducă pe jos, dar luă mașina, poate era nevoie de ea. Eve îi răspunse abia când sună a treia oară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, făcându-i loc să treacă. Eve își strânse pe lângă trup halatul în care era îmbrăcată, simțind aerul rece. Abia ieșise din baie.

— Erai singură.

Eve îl privi lung, apoi oftă. Dacă ar fi venit pentru că voia s-o vadă, ar fi fost bine și l-ar fi primit cu drag. Dar faptul că venise din obligație o făcu să se simtă jignită, de parcă n-ar fi avut încredere în ea.

– Nu este prima oară că rămân singură și, oricum, am peste douăzeci și unu de ani.

– Dar nu poți folosi telefonul, dacă ai o problemă.

– Află că pot s-o fac! Nu este nevoie de auz ca să transmiți informații. Pot forma 911, să explic că sunt hipoacuzică, apoi pot spune care este problema. Sau te pot suna.

Sloane, care-și ținea mâinile în buzunare, o privi lung. Era atât de frumoasă, de atrăgătoare, deși îmbrăcată într-un halat obișnuit de baie! Mirosea foarte frumos, iar pielea îi lucea după baie. Ar fi vrut s-o atingă.

– N-ai fi avut cum să știi dacă răspunde cineva.

– N-ai auzit de încredere? Eve intră în camera de zi și se așează pe canapea, cu picioarele strânse sub ea. Dacă tot trebuia să-i vorbească acestui bărbat despre viața de zi cu zi a unui hipoacuzic, măcar să fie așezată. Nu-mi place să-mi trăiesc viața întrebându-mă mereu ce se poate întâmpla, dacă....? Este frustrant. Sunt hipoacuzică și atât. Îmi iau precauțiile necesare, dar nu vreau să trăiesc sub un clopot de sticlă. Abia accept protecția familiei. Dacă nu accepți ce-ți spun, este problema ta. Știi că ai venit aici din datorie, tocmai pentru faptul că nu aud.

Privindu-l, Eve observă cum i se modifică trăsăturile.

– Nu-mi cer scuze pentru felul în care sunt. Dacă vrei să mă tratezi în continuare ca pe o povară, mai bine îi cer lui Mark să te elibereze de sarcina asta. Pot solicita o mașină și o hartă și mă descurc. Chiar dacă nu aud, pot avea grijă de mine.

Sloane făcu un pas spre ea.

– Nu m-am gândit nici un moment la tine ca la o persoană cu deficiențe. Felul în care arăți, îmi face acest lucru imposibil. În efortul său de a o convinge că o vedea ca pe o femeie -- frumoasă, Sloane uită că nu trebuia să spună totul. Am simțit curajul și puterea din scrierile tale. Cu toate astea, nu te-am crezut atât de puternică, dar acum mi-ai dovedit că ești. Îmi plăci mult, Eve, nu văd decât femeia atrăgătoare care ești.

– Nu te cred, îl opri ea. Nu așa reacționează un bărbat îndrăgostit de o femeie. Tu ești mult prea schimbător; acum, pari apropiat, pentru ca mai apoi să ridici un zid între noi. Nu așa face un bărbat îndrăgostit.

– Cel din fața ta așa face, din păcate.

Eve îl privi lung, văzând ce-și dorea să vadă. O cale deschisă spre el, spre emoțiile, spre trăirile lui. Nu părea un bărbat calm, unul care să fugă de responsabilități, ci un suflet zburciat, în care se putea intui furtuna, primejdia, dar și puterea. Îi atinse brațul, simțindu-i musculatura încordată. Cu câteva ore în urmă, s-ar fi retras imediat din respect pentru intimitatea lui, dar și din nevoia de a se autoproteja. Acum numai simțea la fel.

– Spune-mi de ce nu vrei să mă dorești. Dacă trebuie să mă confrunt cu furia ta, măcar să știi că-mi datorezi asta.

Sloane privi acea mână mică dar puternică, așezată pe pieptul său. El începuse totul. Ar fi putut să pună capăt imediat oricărei inițiative și ar fi fost amândoi afectați de atitudinea asta. Ar fi putut să renunțe la misiunea pe care o avea pe lângă această femeie, sau să-i dezvăluie doar o parte

de adevăr. Ridică privirea. Îi văzu ochii. Era imposibil să mintă acei ochi, care văzuseră mai mult decât ar fi văzut un om normal. Nu-i putea lua nimic acestei femei. Renunțase la sine de prea multe ori.

– Cartea ta dezvăluie foarte multe despre felul tău de a fi. Emoții, nevoi, vise, dorințe, temeri. Tu spui o poveste cu pasiune și compasiune, dar mai mult, îți faci propriul portret. Al unei femei. O femeie care iubește viața. Care dorește să aibă copii. Care crede în viitor, în trecut, în prezent. Care vede mai mult în ceea ce se întâmplă. Nu poți fi o relație trecătoare. Ești femeia pe care un bărbat o caută toată viața și poate, n-o găsește niciodată.

Eve îi citi mesajul pe buze; nimeni n-o intuise atât de bine. Niciodată, nimeni nu văzuse atât de profund în sufletul ei.

– Și? murmură ea, când Sloane se opri.

– Și mi-am dorit o femeie ca tine întotdeauna, dar soarta n-a vrut să mi-o scoată în cale. Pe tine te doresc. Și cred că nici eu nu-ți sunt indiferent. Sloane întinse mâna și-i atinse încet obrazul, iar gestul lui spuse mai mult decât cuvintele. Așa sunt eu. Nu pot face nimic fără să mă gândesc la consecințe.

Eve îi atinse mâna.

– Și ce-ai vrea să fac acum? Să neg că te consider atrăgător, interesant, cu toate capriciile tale?

– Da, ar fi o idee.

– Eu nu mint.

– Te rog să faci o excepție.

Ea începu să râdă, spre disperarea lui, ceea ce însemna că nu realizase cât de serios fusese. Apoi, zâmbetul îi pieri sub focul pasiunii din ochii lui.

– Înțeleg că spui ceea ce simți, se scuza ea.

– Poate chiar mai mult decât aș fi vrut să afli. Spune-mi că nu mă dorești și tu, măcar un pic.

– Știi bine că n-o pot face. Aș vrea să te cunosc, ești o surpriză pentru mine, așa cum probabil și eu am fost la început pentru tine. Îmi asum riscul de a verifica ceea ce simt.

Sloane lăsă ochii în jos. Pentru prima oară, ura adevărul mai mult decât ura minciuna.

– Nu voi face altceva decât să te rănesc, din păcate. Mă tem că așa va fi. Și eu voi suferi la fel de mult.

– Spune-mi de ce, explică-mi.

El îi evită privirea.

– Nu pot s-o fac, Eve.

Ea îi atinse încet gura cu mâna.

– Mai precis, nu vrei.

– Este același lucru.

– Tu știi mai bine. Dar nu contează, oricum, să zicem că eu îți cer s-o faci. Chiar dacă mă va durea viitorul, nu contează.

– Ești prea curajoasă, sau eu sunt mai idiot decât mi-aș fi închipuit.

– Nu, eu mai cred încă în ziua care vine după noapte, în binele care urmează răului. Tu, poate ai renunțat. Nu știi ce te-a dezamăgit într-atât.

– Mila.

– Compasiunea, regretele. Eve îl sărută pe obraz. Nu cred în milă. Dacă vrei milă, trebuie să apelezi la altcineva. Eve îl privi lung cu ochii ei frumoși, apoi îl întrebă: îți place pizza?

Sloane continua să se uite în ochii ei.

– Da. De ce?

– Pentru că-mi este foame. Am sperat că mă vei duce undeva la masă.

El clipi de câteva ori, o mai privi o dată, apoi realizează că nu mai era nimic de spus. Eve îi ridicase mingea la fileu; era rândul lui.

– Ți-a spus cineva că poți suci mințile oricui?

– Nu, știu doar că mi se mai spune „Sfânta Eve“.

El se simți dintr-o dată mai bine, mai destins. O prinse de mână ca pe o păpușă de porțelan și o sărută pe amândoi obraji.

– Poate că arăți ca o sfântă și te și porți ca atare, dar eu mai simt și altceva în afară de pioșenie față de tine.

Eve clipi des de câteva ori.

– Dacă nu vei spune nimănui, n-o voi face nici eu.

– Haide să mergem să mâncăm, Sfântă Eve; nu-ți voi oferi decât o pizza.

– Cu tot ce-i trebuie, spuse ea râzând.

– Cu tot ce-i trebuie, încuviință el.

Capitolul 5

– Cum reușești?

– Ce anume? Eve terminase și ultima bucatică de pizza, apoi se rezemase de speteaza scaunului, oftând.

– Să mănânci ca un șofer de camion.

– N-am știut că asta este impresia pe care o las.

Sloane nu-și putea lua ochii de la ea. Eve se schimbase cu o rochie care-i punea în evidență talia subțire, sâni voluptuoși.

– Nu-mi vine să cred ce-mi spui! exclamă ea veselă. Cum? Tu și frații tăi v-ați petrecut o vară întreagă în cabina unui camion? Spune-mi, cum te simți știind că ai două clone?

– Au existat și avantaje. Dacă voiam să păcălesc pe cineva că mă aflu într-un loc anume, reușeam fără probleme. Dar când era vorba de fete, interveneau problemele. Slater reținea atenția tuturor fetelor, iar Stryker salva blondele de diferite primejdii. Eu eram atras doar de fetele inteligente.

– Așadar, frații tăi erau băieții răi, iar tu îngerul.

Sloane făcu o grimasă.

– Plictisitor, nu?

Ea începu să râdă, dându-și capul pe spate.

– Nu cred că te poate considera cineva plictisitor. Sau, cel puțin, copiii de la Beginning Now nu cred asta; te adoră.

– Ei sunt un caz special.

– Cum ai ajuns să te implici în acest proiect? Rita îmi spunea că nu se cunoaște sponsorul acestei acțiuni.

– Iar tu ai vrea acum să-i afli numele.

– Ei bine, dacă tot a venit vorba...

– Acestei persoane nu-i place publicitatea.

– Multora le place...

– El nu este ca toată lumea.

– Locuiește în zonă?

– Poate.

Sloane o privi lung. Apoi se ridică și o sărută pe frunte. Ochii ei străluceau; acum, Sloane putea să înțeleagă cum fuseseră cuceriți cei de la Beginning Now de Eve.

Nu se mai putea controla. Nu se mai putea despărți de femeia din fața sa. Îi dădu un alt sărut și o simți reacționând. Fiecare gest al ei, conștient sau nu, dovedea că Eve nu era insensibilă la apropierea lui.

– Dacă aș avea puțin instinct de conservare, l-aș convinge pe Mark să-ți găsească alt însoțitor. O sărută din nou.

– Spune-mi, te rog, că nu te vei opri, zise ea, înfigându-și degetele în părul lui.

– Promit.

De data asta, Eve preluă inițiativa. Îl sărută la rândul ei; simțea că toată pielea îi arde. Gemu încet și-l trase mai aproape.

Sloane se strădui să rămână impasibil, să nu vrea mai mult de la ea. Nu avea altă șansă decât să rămână în limitele pe care și le impusese, s-o lase pe ea să aibă inițiativa. Dar îi era foarte greu. Eve se lipise de el, iar el fără să realizeze ce face, o prinsese în brațe cu o secundă înainte de a realiza primejdia și de a se elibera din brațele ei. O sărută în creștetul capului. Nici unul nu mai zise nimic. Răsuflau greu, încercând să-și recapete controlul.

Eve îi atinse încet pieptul, simțindu-se vinovată pentru ce făcuse, dar și fericită că fusese capabilă să-l ducă dincolo de limite. El era flacăra care nu mai crezuse că va mai arde vreodată pentru ea.

El reprezenta întrebările fără răspunsuri. Era o provocare mai mare decât cele întâlnite până acum. El făcea regulile jocului.

Dar Eve nu se declara încă învinsă. Gay o numise „Sfânta Eve“. Familia și străinii o felicitau pentru curaj. Dar nimeni nu realiza că nu curajul o făcea să meargă înainte, ci incapacitatea de a accepta un refuz.

Nu știa să renunțe sau să piardă. Dacă va hotărî că Sloane era bărbatul potrivit pentru ea, nu va da înapoi, nici măcar din fața lui. Va solicita răspunsuri la întrebări, în mod fățiș sau subtil. Va lupta cu toate temerile lui, cu sau fără ajutorul lui.

Va ceda, va dăruia tot ce putea dăruia, până când Sloane va înțelege ce ar putea avea împreună, dar oricum, nu-l va părăsi.

– Voi încerca să-ți respect regulile... până la un punct, zise ea, accentuând fiecare vorbă. Dar te rog să ții minte că nu voi pierde.

Sloane o privea cu admirație vădită.

Sângele lui de McGuire se simți provocat. Elementar și primitiv. Era un raport clasic, bărbat femeie. Inegal în unele privințe, dar atât de potrivit în altele.

– Crezi că poți câștiga?

Eve îi zâmbi, arătându-i ceea ce nu mai văzuse altcineva. O sabie de oțel, fără teacă. Sabia ascuțită a încrederii de sine.

– Eu n-am pierdut niciodată, spuse ea simplu.

– Nici eu, Eve.

Eve îl privi lung.

– Tot mai vrei să mă provoci?

Sloane nu-și amintea decât cum o simțise când o ținuse în brațe; acum, Eve îl provoca.

– Mai mult ca niciodată.

Eve îi atinse fața cu duioșie, urmărind firele care începuseră să-i apară în barbă.

– Unde mergem mâine? La Beginning Now?

Altă provocare.

– Mâine seară are loc întrunirea de la facultate, îi reaminti el.

– Încerci să-mi spui c-ar trebui să mă odihnesc până atunci?

– Am putea face un tur al campusului.

– Bine gândit! Ar fi un teren sigur!

Sloane o sărută din nou pe frunte, înainte de a o îndepărta de el.

– Acum, te rog să fii cuminte, să mergem spre ieșire, vreau să mă retrag cu onoarea intactă.

– Îmi place termenul de retragere pe care-l folosești.

– Numai să nu te obișnuiești cu el. Se opri la ușă și o întoarse cu fața spre el. Fii totuși foarte atentă, și mai ales asigură-te că nu-ți dorești ceva care să te rănească, să te facă să suferi mai apoi.

– Ce faci? Încerci să mă previi?

– Nu, ca și tine, joc foarte cinstit. Sloane făcu o pauză apoi adăugă: până la un punct.

– Ar fi bine dacă aș ști din ce motiv faci asta.

Sloane privi undeva, dincolo de ea, amintindu-și cât îl costase acest secret în trecut. Faptul că voise să judece corect o femeie sau alta, nu-i adusese decât durere și respingere. Nu mai avea încredere în puterea sa de judecată, dar instinctele îi spuneau că putea avea încredere în Eve.

Realiză chiar că și-ar fi dorit să aibă încredere în ea, dar riscul era foarte mare, chiar și acum la început.

Eve îi citi disperarea din priviri, dorindu-și să nu fi făcut nimic care să accentueze durerea pe care o intuia în sufletul acestui bărbat. Îl atinse ușor fața cu mâna.

– Te-am supărat, îmi pare rău.

– M-am rănit singur, o corectă el. Nu o dată, ci de două ori.

Eve nu-i putea vindeca rănilor din suflet, dar putea să-i împărtășească propriile ei temeri.

– Mă tem că într-o zi mă voi îndrăgosti de un bărbat care mă va dori îndeajuns pentru a vrea să facă dragoste cu mine dar nu va voi să treacă peste diferențele dintre lumile în care trăim. Noi, hipoacuzicii, suntem considerați incapabili să avem copii, slujbe, să avem o relație normală. Se spune că suntem acceptați de societate, dar vezi tu, adevărul este că oamenii normali nu au de ce să fie acceptați. Poate ar fi mai corect să se spună că suntem tolerați...

Eve scutură din cap, simțindu-se cuprinsă de furie și de neputință, ca de fiecare dată când se gândea la starea ei.

– Tu, cel puțin, trebuie doar să te asiguri că ești cu fața la mine când îmi vorbești, în rest mă poți atinge ca pe oricare femeie. Nu ezita ca și când debilitatea mea...

Sloane îi acoperi gura cu mâna.

– Te rog să nu mai rostești aceste cuvinte în fața mea! Te rog să nu mai rostești cuvântul deficiență, poți spune doar că ești diferită, dar nu mai mult.

Ochii Evei se umplură de lacrimi.

– Chiar crezi ceea ce spui?

Sloane o prinse în brațe, strângând-o la pieptul său, de parcă ștergându-i lacrimile, ar fi primit în locul ei toate loviturile pe care Eve le primise de la viață fără să fi fost vina

ei. Strângând-o la piept, o lăsa să plângă, să scape de acele lacrimi adunate în ani. Eve era o femeie care nu auzea, dar care credea într-un viitor alături de un bărbat și copiii lor.

***

Josh își privi lung soția care, probabil, mai pune ceva la cale pentru a-l duce la altar pe Sloane McGuire.

- Dau un ban pentru gândurile tale.
- Plănuiesc două căsătorii, spuse Pippa.
- Cine ar fi cel de al doilea fericit?
- Va trebui să ghicești.

Capitolul 6

Campusul universității Duke era o alcătuire de vechi și nou. Clădirile principale erau ridicate din piatră de râu, legate între ele prin culoare și alei pavate. Nu răzbăteau până aici zgomotele orașului. Drumurile care șerpuiau în jurul clădirii principale duceau la clădirile administrative, sau la reședințe private. Clădirile satelit înconjurau centrul campusului Duke; centrul medical fusese ridicat mai târziu.

Eve se așează pe o bancă la umbra unui copac, în ramurile căruia vergetele zburdau vesele, iar păsările le urmăreau prin frunziș. Era o scenă pe care ușor o puteai asemăna celor din pădurile virgine.

— Aceste campusuri au ceva din alcătuirea unor biserici. Cele vechi, parcă plutesc ușor deasupra pământului, ridicându-se din mijlocul copacilor și frunzișului, cele noi au un aer ceva mai arogant, cu modele sculpturale, linii zvelte, ferestre Darth Vader. Chiar și studenții sunt diferiți, parcă împrumută din personalitatea almei mater.

Sloane privi în jur, încercând să vadă prin ochii Evei. Felul în care vedea ea viața, îl făcea să vadă lucruri pe care nu le văzuse până atunci.

– Ai încercat vreodată să pictezi, Eve?

Ea scutură din cap.

– Nu am pic de talent; Gay a moștenit tot talentul artistic al familiei.

– Dar reușești să pictezi superb din cuvinte; cred că tocmai asta m-a impresionat cel mai mult la cartea ta.

– Te gândești prea mult la ea.

– Astfel am reușit să te cunosc, prin intermediul ei.

– Poate ar trebui să te îndemn să scrii și tu. Te-am urmărit în relația cu studenții tăi și copiii de la Beginning Now. Știi când să fii autoritar și când să le devii apropiat. Ai un fel de a fi pentru care te-ar invidia multă lume.

Sloane privi peste umărul ei.

– Dacă este atât de special, cred că numai tu îl vezi astfel.

– Dacă ar fi în fața mea i-aș rupe gâtul... zise Eve urmărindu-i chipul.

Uimit, Sloane o întreabă:

– Cui i-ai face asta, Eve?

– Celei care te-a vrăjit, apoi te-a abandonat.

– N-am spus că ar fi existat așa ceva.

– Cu siguranță, a existat; numai o femeie putea să te decepționeze atât de tare.

Sloane se gândi că niciodată nu va putea să se amuze de propriul său trecut. Dar acum și aici, sub razele calde ale

soarelui, descoperi că se înșelase. Cu o mână după umerii Evei, lăsă capul pe spate și începu să râdă din adâncul inimii. Toate femeile pe care le cunoscuse, cu care-și petrecuse timpul erau atât de diferite de Eve!

– Îmi plac mult, Eve Noble, îi spuse, îmbrățișând-o. Ar fi preferat s-o sărute, dar acest lucru nu era pe lista lucrurilor pe care le putea face un profesor universitar.

– Îndeajuns de mult ca să-mi cumperi un hot-dog?

Sloane o privi ciudat.

– Îmi place mâncarea de acest fel.

Sloane îi luă mâna în palmele sale mari.

– Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mă întreb cum a putut Gay să te numească „Sfânta Eve?”

– Și eu m-am mirat, dar în cele din urmă m-am plictisit să mă tot gândesc și am renunțat. Gay poate fi foarte încăpățânată uneori.

Ajunseseră la mașină. El îi deschise portiera.

Eve nu-și mai amintea când i se întâmplase ultima oară ca o persoană s-o atingă, să-i vorbească, s-o trateze ca și cum n-ar fi fost cu nimic diferită de alții.

Fără să fie conștient de asta, Sloane îi dăruise ceva care nu se putea măsura. Privind în ochii lui negri, care luminaseră pentru ea întunericul, simți că se îndrăgostește de el. Dragostea ei era deocamdată o plantă fragilă, un boboc poate, care trebuia îngrijit.

– Ești un bărbat deosebit, Sloane McGuire. Indiferent cum se va termina relația asta, îmi pare bine că te-am cunoscut.

***

– Mark știe să organizeze o petrecere de succes, spuse Mike, aflat lângă fiul său. Bărbații organizau petrecerea la care voiau s-o prezinte pe Eve și pe sora ei. Este bine că putem deschide ușile, altfel ne-am sufoca aici.

Sloane nu observa câtă lume venise s-o vadă pe Eve. Fusesse în această sală de prea multe ori ca să mai fie impresionat de eforturile depuse de Mark, pentru a crea o atmosferă specială. Casa nu era chiar de amploarea și grandoarei conacului din „Pe aripile vântului“, dar putea fi comparată cu el, ca structură și grație.

Mike își atenționează fiul:

– Dacă te mai uiți așa la Eve, băiete, toată lumea va ști ce este în mintea ta; am crezut că ai mai multă rațiune.

În sfârșit, Sloane reveni pe pământ.

– Ce spuneai, tată?

– Că este mult prea evident interesul pe care-l manifesti pentru această tânără.

– Ar fi mai bine să nu mă urmărești atât!

– Să nu-mi spui că Eve îți este indiferentă!

– Nu spun nimic, doar că îmi fac datoria, așa cum ți-o faci și tu față de Gay. Sloane o caută repede din priviri pe Eve, aflată într-un grup. Gay se detașă de grupul respectiv și veni spre ei.

– Nu știu cum rezistă Eve la astfel de manifestări, oftă ea.
– Îi plac oamenii, răspunse Sloane cu ochii pe chipul îmbujorat al Evei și pe mișcările ei grațioase.

Sloane nici nu observă când Mike și Gay porniră spre bufet.

Eve se evolua cu grație printre invitați, se oprea să discute cu vreunul, să-l încurajeze pe altul, să strângă mâna cuiva. Pe figura ei se puteau citi emoții diferite. Sloane înregistra fiecare schimbare pe chipul ei.

Cu brațele încrucișate la piept, o urmărea și aștepta.

Zâmbetul ei îl atrăgea. La un moment dat, privirile li se întâlneau. Fără a mai sta pe gânduri, Sloane părăsi locul de lângă perete unde se retrăsese, și-și făcu loc prin mulțime spre ea. Imediat ce ajunsese la ea, Eve își strecură mâna în palmele lui. Era rece și rigidă. Sloane nu se uită la ea, ci la grupul adunat în jurul ei. Și el știa să se poarte cu oamenii.

– Te voi răpi, Eve, înainte ca tu să-mi ceri să fac asta.

O ajută să depășească alte grupuri interesate de o discuție cu ea.

– Vrei să riscăm o ieșire în grădină? Este întuneric și cam rece!

– Asta îi va opri pe cei dornici să ne urmeze! replică Eve.

Sloane o întoarse cu fața spre el.

– Așadar, am înțeles bine mesajul tău; arătai ca și cum aveai nevoie să fii salvată.

O dată ce ieșiră din casă, Eve ezită o clipă, realizând că Sloane avea dreptate. Luminile aflate doar în preajma casei,

luminau capătul pajiștii; dincolo de ele, noaptea era cât se poate de întunecată.

– Dacă rămânem aici, riscăm să fim văzuți.

Sloane o luă de braț.

– Atunci, nu vom sta; cunosc zona, și-ți promit că nu te voi lăsa să riști.

– Nu asta este problema, răspunse Eve, strângându-l de braț. Nu te voi vedea. Nici tu pe mine.

El înțelese imediat. În întuneric, Eve era dezavantajată, nu putea citi pe buzele lui, nu puteau comunica. Sloane ezită o clipă, apoi duse mâna la buzunar, de unde scoase o brichetă, deși nu era fumător.

– Nici o problemă, ne vom descurca.

Ea începu să râdă, începând să înțeleagă că se putea baza pe acest bărbat, să găsească rezolvări la multe din problemele pe care i el ridica viața.

– Ar fi trebuit să știu că mă pot baza pe tine.

Nici unul nu mai rosti o vorbă; porniră spre fântâna arteziană aflată în partea de sud-vest a grădinii. Noaptea era înmiresmată de zecile de flori, care le aminteau că pământul nu este un loc arid și imposibil. Făpturile nopții își cântau cântecele rituale. Sloane o ajută să urce treptele spre marginea fântânii, unde o așeză pe una din băncile aflate acolo. Știa că, de obicei, în fața acestor bănci se afla câte un felinar. De data asta, nu găsi nici unul. Încruntat, exploră împrejurimile, apoi realizează că bricheta era singura posibilitate de comunicare cu Eve.

– Se pare că n-am avut o idee prea bună, n-am găsit nici o lampă în locul ăsta.

Eve se uită în jur.

– Avem nevoie de lampă? Bricheta nu este de-ajuns?

– Dacă pentru tine nu sunt probleme, pentru mine este perfect.

Eve se rezemă de spătarul băncii.

– Să rămânem o vreme aici!

Sloane fixă bricheta, apoi o privi lung.

– De ce mi s-a părut că voiai să fii salvată de acolo? o întrebă el studiindu-i chipul.

– N-am vrut să-ți transmit un mesaj; cred că era disperare autentică. Profesorul Mulllens încerca să-mi spună cum mi-aș putea îmbunătăți viața, cumpărându-mi un câine antrenat pentru a ajuta persoanele cu deficiențe. Nu accept sfaturile unuia care nici nu trăiește în lumea celor cărora încearcă să le-o îmbunătățească. N-am vrut să stric petrecerea ...

– Așa că m-ai cerut ajutorul. Sloane o privi lung și realizează că-i plăcuse ceea ce simțise, că Eve avusese nevoie de el. Nu-și amintea ca vreo femeie să fi avut nevoie de el.

– Te-ai gândit vreodată că ne spunem lucruri pe care nu le-am comunica altcuiva?

– Da, Eve, am crezut la început că este o atracție firească între un bărbat și o femeie, dar nu este doar atât.

– Și eu cred asta. Ce vom face, Sloane?

– Nimic.

– Și dacă eu te vreau oricum? Dacă insist să mă dăruiesc ție, în pofida întrebărilor la care nu vrei să-mi răspunzi? În pofida adevărului la care nu vrei nici să te gândești?

Sloane se crispă, o ridică și o privi lung.

– Ți-ai pierdut mințile, Eve? Nu ești făcută pentru asta!

Eve îi atinse ușor obrazul, simțindu-l tensionat. Nimic n-o speria.

– Pentru tine, cred că m-aș putea schimba.

– Îți faci vise și nu vreau asta. Nu vise legate de mine; nu vreau să-mi asum această responsabilitate.

– Responsabilitatea este doar a mea. Și o accept fără rezerve.

– Ești inconștientă!

– Nu, Sloane; după cum ți-am mai spus, eu nu renunț. Nu fug de năluci. Nu te înțeleg și nici nu vreau să-mi dai explicații.

– Nu știi nimic, Eve.

Ea ezită. Jocul în care intra acum, era cel mai riscant, dar chiar și în momentul acesta nu era sigură că va avea șanse de reușită. Dar se cunoștea foarte bine. Trebuia să insiste să ajungă la acest bărbat. Armura lui era foarte greu de străpuns. Nu avea încredere deplină în nimeni; la fiecare încercare a ei, mai ceda câte un pic, dar spre inima lui, unde ea voia să ajungă, s-o înțeleagă și dacă va putea s-o vindece, cine știe dacă va răzbate .

– Cred că ai cunoscut durerea. Acea durere care-ți macină sufletul, care ți-l umple de amărăciune, de întuneric când tu ai vrea să vezi lumina. Este o durere legată de copiii. Am citit durerea asta în ochii tăi.

Sloane se trase deoparte, nu mai voia să simtă atingerea ei. Nu mai voia să-i lege nimic acum. Făcuse imprudența de a deschide ușa pe care se asigurase cu mult timp în urmă că a închis-o.

– Indiferent ce stă la baza acestei dureri, vreau să te ajut să uiți. Viața nu înseamnă doar supraviețuire; trebuie să fie o sărbătoare pentru inimă și suflet și trebuie să continuăm să credem asta.

Compasiunea și înțelegerea din vocea Evei zguduiră ceea ce mai rămăsese din controlul pe care Sloane îl mai exercita. Căldura vorbelor Evei străbătu armura protectoare pe care o ridicase în timp. Respingerile repetate îl făcuseră să se închidă în sine.

Lăsa bricheta să se stingă, iar întunericul puse imediat stăpânire pe ceea ce cu o secundă în urmă fusese un cer de lumină. Întunericul care urmă fu cumplit.

Eve trase aer în piept, luată prin surprindere. Apoi, își reveni imediat.

– Nu te poți ascunde la nesfârșit; știm asta prea bine amândoi. Pe mine mă poți elimina din viața ta, dar nu-ți poți șterge din minte gândurile. Te urmăresc până când nu vei mai putea fugi.

Sloane se dojeni pentru inițiativa de a o fi adus aici, unde nu era lumină. Indiferent ce i-ar fi spus Eve, nu avea dreptul s-o lase fără posibilitatea de a comunica.

Aprinse din nou bricheta. Lumina reveni din nou la viață.

– Te rog să mă ierți pentru ce am făcut.

– Te iert, Sloane.

– Nu m-am gândit, când am stins bricheta.

Ea încercă un zâmbet, pentru că-i plăcuse sinceritatea lui.

Întinse mâna ezitând spre el.

– Te-ai obișnuit să vezi prea multe, murmură el, cu un oftat.

Eve privi peste umărul lui.

– Te-am rănit. Dar spre deosebire de tine, eu am știut că o voi face. Nu te-am putut minți.

Sloane îi cercetă chipul și nevoia de a fi iertată pe care ea nu și-o putea ascunde.

– M-aș fi simțit mai bine, dacă nu mi-ai fi plăcut.

Eve răsuflă ușurată; nu-și jucase și ultima carte. Mai avea puțin timp, mai avea șansa de a câștiga. Deocamdată, era de-ajuns, poate prea mult față de ce merita ea.

– Ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă nu ne-am fi cunoscut. Dar... oare chiar ar fi fost mai bine? Nu cred, zise ea cu un zâmbet ciudat. Mă tem. N-am recunoscut asta față de alt suflet, dar ție pot să-ți spun. Aș fi putut s-o rog pe sora mea să mă salveze în noaptea asta, dar am întins mâinile spre tine, fără să mă mai gândesc.

– Și eu ți-am răspuns. Sloane îi prinse încet, cu dragoste, chipul în palmele sale.

– M-ai urî foarte tare dacă ți-aș spune că mi-aș fi dorit să nu fi venit aici?

– Și eu simt la fel. Dar dacă te-aș urî, m-aș urî pe mine însămi.

Sloane o sărută. Încet, cu totul altfel decât săruturile pe care i le dăduse până acum. Sărutul lui era dovada temerilor pe care nu mai voia să le ascundă. Vorbea și de protecție. Vorbea de nevoia oricărui bărbat de a avea o femeie alături.

Sloane își ridică privirea încărcată de secretele pe care le ascunsese atâta timp.

– Nu-ți voi promite ceea ce nu-ți pot da. Dar voi regândi ceea ce consideram că este stabilit pentru totdeauna.

Ea îi cercetă chipul.

– Îmi este de- ajuns.

– Dar vreau și eu ceva de la tine.

– Spune.

Numai buzele lor se mișcă. Fiecare avea propriile sale cicatrice, amândoi se străduiau să ia în piept riscurile vieții pe care voiau să și-o petreacă împreună.

– Dacă nu va merge, vei pleca?

– Îmi ceri imposibilul, n-am renunțat niciodată!

– Este prețul pe care ți-l cer.

– Mult prea mare.

– Nu este mai mare ca prețul meu.

– Aș vrea să-ți pot spune că nu vom regreta.

Eve înclină din cap în semn că aproba propunerea lui.

– Măine voi câștiga, sau voi pierde; mă întreb încă ce prefer, murmură Sloane, inhalând parfumul părului ei, cu delicatul ei trup în brațe.

Capitolul 7

Sloane se rezemă de tăblia patului, privind spre fereastra deschisă. Era o noapte rece, iar vântul ridica ușor perdeaua. Nu avea nevoie de nimic, doar de răspunsuri la întrebările pe care nu și le mai pusese de ani întregi. Ținea în mână bricheta cu care-și luminase chipul în acea seară când fusese cu Eve în grădină, pentru ca ea să-i poată citi vorbele. Urmări câțva timp flacăra care luminează întunericul de nepătruns, dar care fiind atât de fragilă, putea fi oricând stinsă de cel mai mic curent. O ocroti cu palmele sale, studiind-o așa cum studiasse și cartea Evei. Atât de multă delicatețe răzbătea din rândurile ei, dar și atâta forță!

Eve îi pusese întrebări, îl privise cu ochii ei mari, intensi, îi atinsese sufletul plin de răni de cicatrice. Îl făcuse să vorbească și să se gândească la lucruri pe care ar fi vrut să le lase ascunse. Îl făcuse s-o dorească, în pofida faptului că devenise de multe ori conștient că trebuia să se controleze foarte bine și nu-i mai era dat să dorească.

Eve era acum flacăra și foc, arzând în întuneric, aducând lumină și căldură.

Nu avea de ales. Intrase conștient în această relație acum și aici, cu această femeie. O intuise la început, doar din scrierile ei, îi simțise forța, dorința de a se autodepăși. În clipa aceea, Eve îl prinsese în mrejele ei. Luptase împotriva ei, împotriva propriilor sale sentimente, împotriva visurilor sale pierdute, dar nu și uitate. Împărțise câteva momente plăcute cu ea, spunându-și că vor fi de ajuns. Dar ar fi trebuit să știe că nu va fi așa. Eve nu era femeia jumătăților de măsură. Văzuse asta din scrierile ei.

Adevărul îi legase în puținul timp petrecut împreună. Dar mai mult, îi legase cu lanțuri solide, pe care nici măcar el nu le mai putea rupe, pentru că nu-și mai dorea să fie liber. Desfăcu încet palmele și curentul stinse flacăra. Acum trebuia să îndrepte lucrurile singur. De mâine, va face față adevărului și va uide flacăra, dacă va putea.

Era o dimineață frumoasă și limpede, una din acele zile care te fac să te simți fericit că trăiești. Păsările zburau de la un copac la altul, verușele se cățarau pe crengile aplecate.

Eve urmărea scena, dar pentru prima oară mintea nu îi era la ceea ce vedea. Era agitată, lucru care nu i se mai întâmplase de mulți ani. Se trezise înainte de răsăritul soarelui, făcuse duș, se îmbrăcase, dar rămăsese în cameră. Nu voia să se confrunte cu Gay înainte de a-și regăsi liniștea.

Gay o cunoștea foarte bine în unele privințe. Va observa imediat că se petrecuse ceva cu ea și-și va face probleme. Eve

nu știa să mintă. Gay, ca și restul familiei, era protectoare, uneori chiar exagerând cu grija ei, își spusese Eve cu amărăciune. Nu voia ca Gay să intervină între ea și Sloane, dar nici să-și rănească sora spunându-i asta. Așa că rămase în fața ferestrei, știind că în această dimineață Gay ieșea cu Mike. Curând, casa va fi doar a ei.

***

Sloane parcă în fața casei Evei. Tocmai când oprea motorul, o văzu venind pe alee. Razele soarelui dansau în jurul ei, parcă abia îndrăznind să-i atingă bluza de culoarea lămâii. Părul proaspăt spălat îi strălucea, dar zâmbetul ei era timid, ezitant.

– Te așteptam, spusese ea când Sloane îi deschise portiera.

– M-am temut că voi ajunge prea devreme, recunoscuse el, apoi după ce se așeză pe scaunul șoferului, o trase spre el. Eve ridică ochii în întâmpinarea lui. Sărutul lui îi alungă toate neliniștile și-i readuse zâmbetul cald și încrezător dintotdeauna.

Sloane scutură din cap, văzând ce nu văzuse până atunci. Nu va putea ucide acea flăcărie. Chiar dacă-l va arde de viu, va rezista și va face față agoniei fără a se depărta.

Eve sesiză schimbarea din ochii lui, citi că viitorul lor fusese acceptat, ca și nevoia de a o avea aproape. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe acest bărbat complicat, descifrase ce se afla în spatele măștii pe care o arăta lumii.

- Tu ai decis.
- Da, recunosc el. Dar nu aici, nu acum.
- Nu contează, pot aștepta. Eve se așează mai bine în scaun.

M-am temut că nu vei fi de acord.

Sloane îi luă mâna în palmele sale și i-o sărută.

- Nu vreau să te temi de nimic, îi spuse el.

– Nu-mi face asta, Sloane, spuse Eve, nu tocmai acum când mă simțeam mai calmă. Toată familia vrea să mă vadă astfel. Dar protecția nu este întotdeauna un scut, uneori poate fi un chin. Eu vreau să trăiesc viața. Nu te voi lăsa să mă privezi de nici o bucurie.

Drumul către locul pe care-l programase el pentru vizită, se desfășură într-o tăcere încărcată de emoții. Sloane mai arunca o privire către Eve, conștient că era mai interesată de el decât de minunatul peisaj pe care-l traversau. Nu simțeau nevoia să umple tăcerea cu vorbe, asta datorită aurei care o înconjură pe Eve. Nu se folosea de sunet pentru a-și ascunde sentimentele.

Sloane o prinse de mână când ajunseră și coborîră. Cărarea ducea spre un deal dincolo de care se afla o vale minunată.

– E superb! exclamă Eve când pădurea îi primi în inima ei. Dar pare teren privat.

– Este. Sloane se opri să-i arate un pârau care trecea la poalele dealului. Scoase o pătură, pe care o întinse pe pământ. Numai atunci o privi.

- Este a mea.

- Și casa din oraș?

El încuviință și se așezară pe cuvertură.

- Unul din frații mei se ocupă de investiții imobiliare.
- Pentru un bărbat ca tine, care nu vrea să se căsătorească, pare o investiție cel puțin ciudată.

Sloane îi evită privirea, uitându-se în jur, dar fără a vedea locul ca altădată, ci ca pe un teren fără semnificație. Ar fi avut importanță dacă ar fi ridicat pe el o casă pentru o familie mare cu copii și toate animalele pe care și le-ar dori aceștia.

- Știu, Eve. Este nevoie de o casă aici, de oameni care să se bucure de priveliștea asta minunată, de libertate.

Eve veni mai aproape de el, simțind iarăși durerea răzbătând din glasul lui. De fiecare dată, când Sloane îi vorbea de familie, de copii, simțea în glasul lui aceeași disperare. Cu toate acestea, ceea ce citea pe chipul lui îi spunea că nu este cazul să încerce să afle mai mult. Răspunsul trebuia să vină de la el.

- Spune-mi, începu ea, luându-i mâna în palmele sale.

Sloane o privi lung, apoi se decise să vorbească, amintindu-și foarte viu reacțiile celorlalte femei la ceea ce urma să spună acum. Amintirile mai erau încă vii, dureroase. Dar Eve nu făcea parte din categoria acelor femei. Ea iubea copiii. Văzuse asta în ochii ei, în felul în care se purta cu ei, din ceea ce îi spusese că și-ar dori să-i ofere viața.

- Nu mă voi căsători, dacă asta vrei să afli, știind că nu este firesc să-i cer unei femei să trăiască alături de mine dacă nu-i pot oferi copii, spuse încet, accentuând fiecare vorbă. Urmări cum Eve recepționează această informație. Văzu că este

șocată, apoi că simte compasiune, apoi empatia unui om care pierduse și el ceva important în viață.

– Spune-mi totul.

– N-a fost de-ajuns ce-ai aflat?

– Știi că nu este o barieră insurmontabilă. Există adopții, înseminare artificială, alte posibilități.

– Observ că nu te dai bătută.

– Nu renunț niciodată; până acum, nu mi-ai dat un motiv temeinic pentru a mă îndoi că tot ce doresc de la tine este imposibil.

– Eve, nu te-ai întrebat niciodată de ce ne simțim atrași unul de celălalt? Ți-am citit gândurile. Le-ai scris din inimă, din suflet. Oricine poate vedea ce fel de om ești. Ești ca acel pârâu. Clar. Pur. Fără astâmpăr.

– Ești singurul bărbat care m-a văzut astfel.

– Poate pentru că toți ceilalți văd doar cu ochii. Eu știu doar că atunci când Mark mi-a dat cartea ta s-o citesc, am început să mă înțeleg, să nu mai vreau să fug de mine însumi. M-ai făcut să doresc să nu fi renunțat la visurile mele. N-am vrut să mai sper, să mai visez. Durea prea tare. Știu că un bărbat n-ar trebui să simtă astfel de durere. Uite, fraților mei le plăcea să străbată țara cu tata și abia așteptau aceste drumuri lungi; mie nu-mi plăceau. Voiam o casă, un loc numai al meu, un pat pe care să-l găsesc și a doua zi în același loc. Simțeam nevoia de aceiași prieteni, nu de chipuri noi la fiecare pas. Stryker vede viața ca pe un șir de probleme. Are rețineri față de oricine și orice.

Slater îi seamănă în multe privințe. Asta până când, o femeie pe nume Joy, a apărut în viața lui și l-a făcut s-o vadă altfel. Slater o salvat-o pe ea și pe el însuși.

Așadar, frații mei și-au găsi liniștea în cele din urmă, dar cu costuri mari, de ambele părți. Eu am rezistat mai bine provocărilor vieții. Cu toate astea, nu pot cere cuiva care deja a pierdut ceva de la viață, să mai piardă din cauza mea. Este mai bine să mă opresc acum, înainte de a începe ceva. Mi-ai putea duce orice acuzații și n-ai greși. Sloane o privi lung, cercetându-i chipul, să se asigure că fusese înțeles. Am vrut să te protejez, să mă protejez. Am vrut să fiu cu tine, dar fără a lua ceva de la tine. Ai pierdut deja destul. Nu vreau ca prin mine să pierzi mai mult.

Eve se crispă; nu mai voia nimic, nu mai dorea nimic. Încet, se depărtă de el. Dacă ar fi spus ceva, ar fi regretat mai târziu.

— Spune ceva, Eve.

Ea se îndreptă spre coama dealului și se uită la apă. Nu-l auzi când veni după ea, dar îl simți. Îi simți dorința, disperarea, speranța. Pentru prima oară în viață, ar fi vrut să strige, să facă un rău.

— N-am urât niciodată pe nimeni, n-am făcut rău nimănui. Nu m-am revoltat împotriva lui Dumnezeu că mi-a luat auzul. Am luat de la viață ce am crezut de cuviință. Tu nu ai dreptul să faci ce faci acum. Nu ai dreptul să faci această alegere. Nu trebuie să te ții departe de mine din cauza propriilor tale temeri. Sunt o femeie care gândește, care visează. Sunt adesea rănită, vărs lacrimi. Cu toate acestea, nu accept să fiu tratată

cu îngăduință pentru că sunt hipoacuzică. Numai familiei mele i-am permis asta, doar pentru că au fost mai afectați decât mine de faptul că mi-am pierdut auzul. Le datorez foarte mult, dar ție nu-ți voi accepta nimic. Spui că mă cunoști deja. Dar n-ai observat cel mai important lucru legat de mine. Ești al doilea bărbat din viața mea care încearcă să mă priveze de dreptul de a alege, sub pretext că vrea să mă protejeze. Nu sunt un copil cu trupul unui adult. Surditatea nu mă face și deficientă mental. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu ne-ai dat nici o șansă. Cred c-ar trebui să te urască pentru asta.

Se depărtă de el.

Văzând acestea, Sloane reacționează imediat. O prinse din urmă, o întoarce cu fața spre el. Eve încercă să opună rezistență. Sloane o ridică în brațe.

— Nu mă poți urî! Chiar dacă ai vrea, n-o s-o poți face. Mă dorești; mă dorești, așa cum și eu te doresc. Poți fi furioasă, poți să reacționezi oricum. Am trăit cu o femeie care voia să aibă copii, pe care eu nu-i puteam dăruia. Spre deosebire de tine, eu nu aveam un defect evident pe care să pot da vina, decât câteva analize care confirmau faptul că nu mă voi putea bucura niciodată de un copil. Mi s-a părut dintr-o dată că nu mai sunt un bărbat întreg, iar femeia pe care credeam că o iubesc, mi-a confirmat asta, în cuvinte foarte alese, ce-i drept. Nu suporta ideea de a avea un copil adoptat. Nu voia să crească rodul altui cuplu. Știi cum m-am simțit, bănuiesc. Ție, hipoacuzia ți-a dat abilitatea de a înțelege cum este să te simți

respins. Eu n-am renunțat atunci și am încercat din nou. De data asta, cu o femeie care nu spunea deschis că și-ar dori copii. Din nou, când i-am relevat acest adevăr, m-am simțit bărbat pe jumătate. Nu m-a mai vrut ca bărbat, dar nici nu voia să aibă copii cu un altul. Și de data asta am fost afectat...

În ochii lui, Eve citi mânia și frustrarea.

Eve continua să stea în brațele lui, oscilând între cer și pământ, ținută doar de puterea, de forța degajată de el.

Sufletul lui Sloane era sfâșiat.

– La naiba, Eve, nu vreau să simți milă față de mine!

Eve îi prinse fața în palmele sale.

– Nu este milă, murmură ea cu lacrimi în ochi, lacrimi vărsate pentru el, de data asta. Îl sărută încet ca pentru a-i încălzi iarna din suflet.

Sloane își ținu respirația, nemaștiind dacă avea dreptate sau nu.

– Și atunci, ce este?

– O scuză. Eve îl prinse cu ambele brațe după gât. Uneori nu sunt doar surdă, ci și oarbă.

Sloane o strânse la piept, ca pe o comoară pe care o voia doar pentru el. Apoi, făcu un pas către cuvertură, se lăsă în genunchi și o așeză cu grijă pe Eve. O cercetă din nou cu privirea, voind să afle adevărul.

– N-am vrut să-ți fac rău.

– Acum știu că n-ai vrut.

– Nici de acum înainte nu vreau să te rănesc în vreun fel.

– Am trecut deja de momentul în care ne puteam proteja împotriva a ceea ce se poate întâmpla. Nu mai există cale de întoarcere. Știi asta.

– Dar ne-am putea opri aici.

Ea scutură din cap.

– Nu, Sloane. Îi atinse primul nasture de la cămașă. Este prea târziu. Te doresc. Mă dorești și tu. Am fost afectați și știm prea bine unde și cum.

– Ești sigură?

– Nu, recunosc ea, zâmbind trist. Nu sunt sigură de nimic, doar că nu pot pleca de lângă tine fără să mai fac o încercare. M-ai rănit destul. Mai mult ca oricine altcineva. N-ai fi putut s-o faci dacă nu mi-ar fi păsat de tine. Dar trebuie să aflu cât de mult îmi pasă. Pentru ca o sabie să ajungă o armă de apărare sau de atac trebuie mai întâi să treacă prin foc, apoi prin gheață. Nu este la fel cu sufletul omenesc? Nu suntem născuți din durere, în împrejurări asupra cărora nu avem nici un control? Nu învățăm din propriile greșeli? Tu ești profesor. Nu este adevărat că punem mai mare preț pe ceea ce obținem mai greu, decât pe ceea ce ni se oferă? Nu ești laș, Sloane. Nici eu nu sunt. Voi profita de această șansă cu tine, numai dacă-mi vei garanta același dar. Fără limită de timp. Fără control. Să ne orientăm după ceea ce este între noi. Flăcările focului și părțile cerului. Vom învăța din fiecare pas pe care-l vom face. Vom crește amândoi. Cred că merită să riscăm, nu?

Eve întinse mâna spre el. Nu se mai oferise niciodată unui bărbat. Experiența pe care o avea, era legată de un bărbat care probabil avusese curiozitatea de a face dragoste cu o femeie surdă. Fusese foarte afectuos cu ea, dar se păstrase între ei o anumită distanță și îi refuzase privilegiul de a simți adevărata pasiune a unui bărbat. Îi folosisese doar trupul; nu-i ajunsese la inimă, sau în gânduri. Inima și gândurile le păstrase până la întâlnirea cu Sloane.

El îi luă mâinile în palmele sale, primind darul pe care ea i-l făcea, riscul pe care și-al asumau amândoi. Focul era deja aprins. Se îndreptau spre distrugere sau reconstrucție? Vor învăța împreună. Sloane îi cuprinse încet sânii cu palmele. Eve își ridică brațele pentru a-l prinde după gât.

Parfumul trupului ei îl învălui, când Eve ridică brațele.

– Ești mai frumoasă ca orice femeie pe care am văzut-o până acum, ești perfectă, Eve. Sloane îi urmări conturul trupului cu mâinile sale fierbinți. Nu voia să se grăbească; voia să se bucure de fiecare moment petrecut alături de ea.

– Îmi place felul în care te folosești de vorbe, Sloane.

El îi deschise cu gesturi lente primul nasture al bluzei. Pielea ei trandafirie strălucea în lumina care se filtra prin ramurilor copacilor care-i adăposteau. Mâinile lui îi explorară trupul.

Eve se arcui sub mângâierile lui pasionale, pe care nu le mai simțise.

– Cred că ar fi mai bine în pat, murmură Sloane.

– Nu, cel mai bine este aici, răspunse ea.

Sloane îi atinse ușor buzele cu degetul arătător, dorindu-și teribil de mult să le sărute; cu toate acestea, trebuia să se abțină pentru ca Eve să-i poată intui spusele.

– Vreau să simți doar bucurie în brațele mele, Eve.

– Atunci nu mai vorbi, sărută-mă, îi ceru ea. Eve îi oferi buzele care tânjeau după sărutul lui.

– Nu vreau să te grăbesc, murmură Sloane, desfăcându-i încet sutienul.

Eve vru să spună ceva dar nu mai apucă; el îi acoperi gura cu un sărut, explorându-i trupul, cuprins de flăcările dorinței. Eve îl strânse la pieptul său, mângâindu-l la rândul ei, învățând să întoarcă acea pasiune provocată de atingerile lui pătimașe.

Dorința lui era foarte puternică, având darul de a-i fura gândurile, de a lăsa în loc doar senzații și dorințe. Sloane îi scoase bluza și-i acoperi pieptul cu pieptul său.

Se concentrează asupra femeii care-l acceptase cu atâta dăruire, cu atâta puritate, încât îl făcuse să uite ce nu-i putea dăruia.

Eve se lăsă pradă senzațiilor provocate de el.

Voia să-l facă să-și piardă controlul.

– Te doresc, îi șopti ea.

El o sărută cu și mai multă pasiune. Cuvintele nu mai aveau importanță acum. Eve gemu încet; numai el și natura o puteau auzi.

Sloane se concentra doar asupra focului care izbucnise și amenința să scape de sub control.

Femeia, numele ei era Eve.

Eve deveni femeia lui în acel moment. Chiar și pământul păru că-și ține respirația. Sloane îi îndepărtă o șuviță căzută pe frunte, simțindu-i respirația fierbinte. Niciodată nu se simțise atât de complet, de dăruit, niciodată nu se bucurase atât de o femeie, nu avusese niciodată o experiență atât de plăcută cu o femeie și nu se contopise cu ea.

– Te simți bine? o întreabă cu multă tandrețe, și pentru prima oară de când o cunoscuse pe Eve, uită că ea trebuia să-l vadă pentru a-l înțelege.

Eve îl înțelege chiar fără a-i vedea chipul. Nu ridică nici un pic capul, dar atingându-i gura cu degetul, îi spuse:

– Te rog, repetă întrebarea.

Sloane repetă întrebarea mai rar.

– Mă simt mai bine decât îți imaginezi. Eve ridică încet capul și-i zâmbi. Câte sentimente! Câtă frumusețe! Cum ți s-a părut că sună dragostea noastră?

– Cum sună muzica divină? murmură el.

– Ca glasul tău. Buzele li se întâlniră din nou.

Capitolul 8

Eve îi sorbea cuvintele, fără a se îndoi de profunzimea emoțiilor lui. Bărbații, deși experiența ei nu putea să-i ofere prea multe detalii în privința lor, nu-și expuneau trăirile cu atâta ușurință ca Sloane. Nu tănuia nimic. Vorbea cu onestitate despre defectele sale.

Eve începu să cânte sub duș. Întârziase destul; în mod normal, ar fi fost iritată de lentoarea mișcărilor sale, dar nu putea face asta și astăzi. Episodul de dragoste cu Sloane fusese mai mult decât și-ar fi imaginat. Vorbiseră despre lucruri simple, altele mai importante, sau ciudate, hazlii.

El îi vorbise despre Stryker și Slater, despre soțiile lor. Ea îi împărtășise lucruri nespuse despre familia ei.

Sloane îi vorbise apoi despre rolul său la fundația Beginning Now, iar ea ascultase în tăcere angajamentul pe care și-l luase de a se dăruia celor care aveau nevoie de el, de a le dedica bunătate și compasiune. Gloria, ambiția, nu figurau

în planurile sale. Cu fiecare cuvânt al lui, Eve descoperea că avea tot mai mult de admirat la acest bărbat, atât de complex. Era tandru dar și încăpățânat. De obicei, era tăcut, dar avea un simț al umorului foarte bine dezvoltat. Își iubea familia, dar era conștient de defectele lor și le prețuia virtuțile.

Dar cel mai de preț dar al lui era că știa s-o asculte și să audă mai mult decât putea ea să transmită. Pentru prima oară în viața ei, Eve era privită de un bărbat care n-o vedea ca pe o femeie hipoacuzică. Îi plăcea să se simtă o femeie întreagă, să privească în ochii bărbatului iubit și să știe că o iubea ca pe o femeie normală și nu ca pe una cu deficiențe.

Zâmbi, uscându-se cu prosopul. Sloane o făcuse să zâmbească mult de când îl cunoscuse.

Îmbracă un halat de baie și se îndreptă încă zâmbind spre dormitor, unde o găsi pe Gay, îmbrăcată de seară.

– Ai fost la un picnic din câte mi s-a spus, începu Gay.

– Și m-am bucurat de fiecare minut petrecut acolo, replică Eve râzând. Se așeză la oglindă pentru a se machia în vederea serii care o aștepta. Și după cum arăți, mi se pare că și tu ai avut o zi grozavă, spuse ea studiind chipul bronzat al surorii sale, ochii ei veseli de astă dată, ochi care de obicei erau foarte serioși. Pari odihnită, revitalizată.

– Mike este un ghid grozav, i se confesă Gay, aranjându-și cutele rochiei roz de mătase pe care o alesese pentru seara aceasta. Un alt element nou, diferit de stilul de obicei tern al lui Gay.

Eve abia acorda atenție produselor cosmetice cu care se machia.

– Îmi place rochia ta; n-am mai văzut-o, nu?

– Nu, astăzi am cumpărat-o. Mike m-a dus la un mall cu multe lucruri interesante. Am și mâncat acolo.

– Ce bine c-am scăpat eu de corvoada cumpărăturilor! exclamă Eve, la fel de veselă. Nimic nu-mi displace mai mult decât să fiu dusă prin magazine. Par a nu avea niciodată ceea ce-mi doresc. Eve se ridică, îndreptându-se spre dulapul cu haine. Dacă n-ai avea puterea de a străbate atâtea magazine să găsești rochia potrivită și dacă n-ai avea gusturi perfecte, ar trebui să-mi fac singură cumpărăturile. Eve se înfioră teatral când scoase o rochie de culoarea lavandei și o bijuterie de argint, care i se potrivea perfect.

– Știi, Eve, îi spusese Gay fără altă introducere: până acum, n-am realizat ce puțină nevoie ai de mine! Gay o privi lung; de ce nu mi-ai spus până acum?

Eve ezită. De mulți ani, încerca să se lase iubită de familia sa în singurul mod în care aceasta știa s-o facă. Iar acum, pusă în fața realității era puțin descumpănită.

– Nu am nimic de spus. Ce-ai vrea să afli?

Încă o dată, Gay păru iritată. Se ridică în picioare.

– Chiar așa este, Eve?

Eve se încruntă, uimită că aceasta își pierduse răbdarea.

– Ce se întâmplă, Gay?

– Uite, o să formulez altfel întrebarea. De când mă lași să cred că-ți sunt de folos? De ce mi-ai spus că vrei să locuim împreună după episodul cu Ross? Te descurcai foarte bine acasă la părinți.

Eve se îndreaptă spre oglindă să-și aranjeze părul, pentru a câștiga timp să găsească un răspuns bun.

– Ți-am mai spus și atunci.

– Poate, admise Gay, urmărind-o foarte atent. Poate chiar voiai să-ți faci viața în afara casei părintești, în afara dragostei și protecției lor. Poate că este momentul să devii independentă, dar n-ai spus nimic în acest sens până când nu m-am întors eu acasă, cu coada între picioare.

Eve își privi cu atenție sora. Oftă, realizând că venise momentul adevărului pentru ele.

– Te iubeam foarte mult, Gay, am crezut că ne-am putea ajuta reciproc. Tu aveai nevoie de un loc unde să te retragi ca să-ți revii și până îți refăceai viața, puteam locui împreună.

Gay înclină din cap.

– Aș fi înțeles dacă ai fi explicat astfel lucrurile.

– Nu te-am mințit nici un moment, Gay.

– Dar nici nu mi-ai spus tot adevărul...

– Erai foarte afectată de despărțirea de Ross atunci, pentru a mai adăuga și eu alte probleme. Eve se apropie de sora ei, punându-i o mână pe umăr. Ești sora mea și te iubesc. Nu regret ce-am făcut. Tu regreti?

– Nu, dar nu-mi place să simt că am fost pe urmele tale în ultimii ani. Am crezut că obțin tot atât cât ofer.

– Dar așa a fost!

Gay scutură din cap, nesigură de mesajul pe care i-l transmitea sora ei.

– Nu, eu consider că tu, ca întotdeauna, rămâi „sfânta Eve” iar eu trebuie să mă mulțumesc cu resturile de la masa ta.

Eve se retrase, de parcă ar fi fost lovită peste față.

Gay observă reacția ei, durerea care-i apăruse pe chip și făcu o mișcare bruscă pentru a se apropia de ea.

– Eve, nu asta am vrut să spun.

Eve se feri de atingerea ei. Avusese până în acest moment convingerea că este imună la răutățile altora. Realiza că Gay se simțea foarte vinovată, că voia să-și retragă afirmația, dar asta nu-i putea diminua durerea provocată de vorbele surorii sale. Nimic nu mai conta. Nici scuze, nici justificări.

– Este cam târziu, spuse ea, apoi își luă poșeta și ieși.

Gay o urmă furioasă din cauza gafei pe care o făcuse.

– Te rog, Eve, n-am vrut să spun asta.

Eve scutură din cap.

– Gay, nu mai discutăm acum; peste câteva minute, trebuie să țin o cuvântare în fața multor oameni. Sloane cred că a ajuns deja.

– Îmi pare rău. Te-am rănit, deși acesta era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Nu știu ce-a fost cu mine.

Eve oftă; nu voia să-și vadă sora suferind. Suferința acesteia o afecta, tot așa cum o afecta și propria-i suferință. Nu se îndoise de relația sa cu familia, până în acest moment. Avea nevoie de timp să se gândească, să evalueze corect situația. Dar nu avea timp acum, iar Gay voia să fie iertată chiar în acel moment. Îi atinse brațul ușor pentru a-i alunga gândurile negre.

– Știu că n-ai vrut să mă rănești. Este cam dificil când totul se schimbă în jurul tău, fără să sesizezi. Te înțeleg, chiar te înțeleg, Gay. Încercă să-i zâmbească.

Gay o cercetă cu privirea și înțelese că fusese iertată, deși nu merita. Eve fusese mereu bună cu ea. Și pentru că o cunoștea bine pe Eve, înțelese că aceasta avea toanele ei, deși nu prea multe, dar mai înțelese și că fusese iertată. Nu va mai rosti astfel de vorbă vreodată.

Evei îi plăcea lupta deschisă, cu toate că nu era o lașă; prefera să ridice o barieră între ea și restul lumii, o barieră invizibilă până în clipa în care cineva încerca s-o depășească. Gay simțea această barieră chiar acum, cu toate că Eve îi oferise șansa să se scuze. Acționase din frustrare și furie. O combinație periculoasă.

Gay ar fi vrut să-și forțeze sora să răspundă la vorbele ei, la provocarea ei, și nu să se depărteze mental de ea. Dar nu va fi un conflict deschis între ele, cel puțin nu acum.

– A venit Sloane, zise Gay.

Eve încuviință și se îndreptă spre ieșire. Se va gândi mai târziu la ce se întâmplase între ele. Va găsi răspunsurile pe care le voia, fără să-i ceară lui Gay mai mult decât putea să dea. Îi deschise ușa lui Sloane și-i zâmbi din toată inima.

Sloane luă mâna ei întinsă, cercetându-i chipul, simțind tensiunea care nu existase până atunci.

Se uită la Gay, neștiind care era motivul încordării Evei. Observă că Gay era mult mai crispată ca sora ei.

– Ești gata? o întrebă pe Eve.

– Gata, spuse Eve, prinzându-l de braț. Nu realizase câtă nevoie avea de el. Viața îi trecuse în încercarea de a reuși să se descurce singură, să nu depindă de nimeni.

Sloane se mai uită o dată la Gay.

– Tocmai când plecam, a sunat Mike; va veni să te ia, sau dacă nu, poți merge cu noi.

Gay o privi lung pe Eve, aflată cu spatele spre ea, apoi ridică din umeri.

– O să aștept; Eve nu are nevoie de mine.

Sloane se încruntă, auzind vorbele lui Gay și observând că Eve continua să stea cu spatele. Nici una dintre femei nu reacționa normal.

– Nu va întârzia mai mult de câteva minute. Discuta la telefon cu fratele meu, Slater.

– Îl voi aștepta. Fără a mai spune ceva, închise ușa, lăsându-i pe Sloane și pe Eve în prag.

– O să întârziem, dacă nu ne grăbim, murmură Eve, care simțise ușa închizându-se în urma ei.

– Mai avem timp, replică Sloane. Te-ai certat cu Gay?

– Am putea spune și așa. Eve urcă în mașină și-și aranjă poalele rochiei.

Sloane se aplecă ușor spre ea, atingându-i obrazul.

– Lasă-mă să te ajut, văd că ești afectată.

Eve încercă să-i zâmbească. Era foarte aproape de a izbucni în lacrimi și asta o uimi.

– Nu încerca să fii foarte atent cu mine acum din acest motiv, murmură ea simțindu-se vulnerabilă.

N-ar fi vrut decât să-și așeze capul pe umărul lui și să plângă. Sfânta Eve! Cum ura acest apelativ!

Sloane observă că era gata să izbucnească în lacrimi și realizează că indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu era o problemă minoră. O afectase.

Eve îi spuse:

– Te rog, Sloane, ne-am putea grăbi? Trebuie să țin acea cuvântare. Dacă începem să ducăm despre schimbul de replici dintre mine și Gay, nu voi mai putea să vorbesc. Pentru prima oară, Eve îi cerea unui bărbat pe care-l iubea, ceva pentru sine. Te rog, ajută-mă prin a nu-mi pune întrebări.

Eve nu-și auzi disperarea din glas când rosti aceste vorbe, dar Sloane o simți. Îl duru. Îl duru pentru că Eve însemna foarte mult pentru el.

– Bine, iubito, dar sunt aici.

– Îți mulțumesc, murmură ea.

– Cu multă plăcere, frumoasă Eve.

Ea încercă să zâmbească, dar se observa că făcea un efort.

– Numai atât?

El îi atinse colțul gurii.

– Pentru mine așa ești, cea mai frumoasă dintre femei.

Sloane se aplecă să sărute acei ochi care deveneau din ce în ce mai convingători. Când ridică din nou capul, Eve era aproape senină.

– Ești gata?

– Da.

***

– Și acum, doamnelor și domnilor, v-o prezint pe Eve Noble. Decanul se întoarce și o arată pe Eve.

Ea făcu un pas în față pe scenă, zâmbind spectatorilor. Scană repede figurile care o priveau. Sala era plină. Trecuseră șase ani de când începuse să țină aceste conferințe, dar tot mai era surprinsă când vedea câtă lume venea s-o asculte. Privirea ei ajunsese repede în rândul trei, unde se aflau Gay și tatăl lui Sloane. Luă mâna oferită de decan, lăsându-se condusă în mijlocul scenei, în fața microfonului.

Eve rămase calmă o clipă, privind peste marea de chipuri, simțindu-le nevoia de informație, curiozitatea.

– Vă mulțumesc c-ați venit să mă ascultați. Nu vă pot auzi, dar pot vedea palmele voastre care mă aplaudă, vă pot vedea chipurile. În limbajul trupului există o lume de informații, pe care mă bazez, de când mi-am pierdut auzul. Lumea mea s-a schimbat; percep cu alte simțuri. Eve oftă. Vorbesc astfel, zise ea, indicându-și buzele și astfel, adăugă mișcându-și mâinile cu grație, traducându-și spusele pentru cei deficienți ca și ea.

Sloane urmări mișcările grațioase ale mâinilor Evei, înregistră fiecare inflexiune a glasului ei. O ascultă cu toată atenția, nici măcar nu se mișcă și observă că și cei din jurul său erau la fel de captivați de discursul ei. Ea le zâmbea, vorbindu-le despre deficiența pe care o avea și nimănui nu i se părea ciudat. Le vorbi despre binefacerile tăcerii depline. Le spuse cum reușise să dobândească forță, putere, echilibru.

Eve însăși era un exemplu viu a ceea ce era mai bun. Vorbele ei ajungeau până la ultimul spectator.

Sloane era convins că-i înțelegea întreg mesajul. La început, fusese atras de scrierile ei, apoi de frumusețea și de seninătatea ei.

De făptura ei și de focul din privirile ei. Sloane dansase cu acest foc, se arsesse, și toată viața i se schimbaseră din momentul impactului cu ea. Știa că, indiferent ce se va întâmpla în viitor, nu va regreta timpul pe care i-l dedicase Evei.

Ea îi redase părți din propria sa ființă, care nu mai crezuse că există.

Dar pe lângă tot ce-i oferise Eve, Sloane descoperi că și el avea multe să-i ofere.

El crezuse că familia o înțelege. Și poate chiar o făcuse până la un punct. Dar, ascultând povestirile ei despre copilărie și adolescență, înțelese că în timp, părinții și frații îi sprijiniseră fiecare pas, dar nu conștientizaseră că în trupul acela de rândunică, zăcea forța unui uliu.

Eve era hotărâtă să se înalțe până la ceruri. Nu era mulțumită să zboare, doar. Ar fi zburat, indiferent dacă n-o ajuta trupul. Nu era femeia care să se rezume la ceva mediocru, indiferent sub ce formă i se prezenta.

Se întrebă dacă Gay intuise ceva din secretele surorii sale. Între cele două se ridica un perete masiv. Eve era acum afectată, furioasă, ca un vulcan gata să erupă.

El nu era convins că Eve este conștientă de situația prin care trece.

Capitolul 9

— De ce nu lași puțin capul pe spate, să te relaxezi? Ești atât de încordată! spuse Sloane privind-o. Străzile pe care le străbăteau erau acum puternic luminate, multe reclame cu lumini intermitente le agresau privirea.

— Nu mi se întâmplă asta prea des, zise Eve încet, încercând să-i urmeze sfatul. Cu toate acestea, îi era imposibil să se relaxeze; nu-i ieșeau din minte vorbele lui Gay: Sfânta Eve! Dacă ar fi putut să audă cum rostise aceste vorbe, probabil c-ar fi sesizat că erau însoțite și de sarcasmul necesar pentru a le conferi mai multă forță. Îi pricinuisese durere lui Gay și nici măcar nu știuse c-o face. Își împreună mâinile, apoi le strânse până simți durere.

Sloane sesiză gestul ei cu coada ochiului. Își luă o mână de pe volan și o așeză pe mâna ei. Când Eve își ridică privirea spre el, îi spuse autoritar:

– Gata, Eve, încetează. Sau cel puțin stăpânește-te câteva minute, nu mai avem mult. Când ajungem, o să te țin în brațe și o să-mi spui ce s-a întâmplat.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Eve se uită la mâinile lor împreunate, amintindu-și de hotărârea, de forța, pe care Sloane le dovedise în fața copiilor de la centrul Beginning Now. Putea înțelege de ce reacționau bine în prezența lui. Sloane le cerea tuturor să fie foarte deschiși și onești, chiar când nu voiau s-o facă pentru că adevărul durea prea tare.

Sloane se încruntă, văzând că ea nu reacționează și continuă să-i privească mâna.

Dacă Gay ar fi fost în fața lui, ar fi tras-o la răspundere pentru ce-i făcuse Evei. Dar așa, nu putea face altceva decât să se concentreze asupra drumului cam anevoios, căci se aflau pe ultima porțiune de drum. Deodată, în fața lor apărură luminile unei construcții din lemn, aflate pe un deal.

Eve clipi des, simțind gropile din plin, sesizând că nemaifiind lumină, înaintau încet, cu precauție. Apăru tot mai clar în fața lor structura unei case ridicată din piatră de râu și lemn, materialul care predomina în zonă.

– Este perfect integrată în peisaj, șopti Eve, simțind pacea și liniștea locului.

Sloane opri mașina și motorul.

– Yancy este arhitect; a proiectat casa asta pentru soția lui.

– Ce femeie norocoasă!

Sloane își scoase centura, cu privirea asupra casei.

– N-a fost deloc norocoasă. A murit într-un accident de mașină când voia să iasă de pe acest drum lăturalnic în șoseaua principală. Din nefericire, era însărcinată în șase luni. Când a găsit-o cineva, a fost prea târziu să mai salveze vreuna din cele două vieți.

Eve strânse puternic mâna lui Sloane, uitând pentru moment de propria ei nefericire, impresionată de soarta nefericită a alteia.

– Yancy încă mai este în doliu?

– Yancy moare încet, dar sigur, o corectă el. Nu va fi aici. Soția lui iubea grozav de mult această casă și-și petrecea aici fiecare clipă liberă. Cele mai fericite amintiri ale lui sunt legate de acest loc. Iar acum a ajuns să-l urască.

– Va fi greu pentru el să mai iubească vreodată.

– Dragostea presupune durere, uneori.

– Așa este.

Eve se gândi la Gay și la ceea ce suferise familia lor, în pofida eforturilor ei de a le ascunde adevărul. Părinții se învinuiau că nu observaseră la timp ce se întâmpla și că nu trataseră serios o boală a copilăriei, care avusese urmări dramatice pentru ea. Surorile și fratele ei resimțeau altfel această vină, reproșându-și că aveau auzul normal, în timp ce ea fusese privată de el. Cu toții, încercaseră s-o protejeze, dar fără a o agasa și reușiseră oarecum. Dar nimeni nu -i putea face să nu se mai simtă vinovați.

Ea încercase asta permanent. Își ascunsese de ei temerile, furia, frustrarea, pentru tot ce i se întâmplase și pentru tot ce nu putea face.

Își alcătuisese imaginea proprie; doar pentru ei o colorase, făcându-i să creadă că nu este prea afectată de pierderea auzului. Fusesse un dar pe care îl făcuse familiei din dragoste. Un semn de la ea. Sau așa îl considerase ea. Asta până când Gay, cu câteva vorbe dure o făcuse să se îndoiască de utilitatea gestului ei.

– Vorbește-mi, Eve, insista Sloane.

Când văzu că nu-i răspunde, Sloane îi atinse obrazul încet, cerându-i astfel să-l privească, să nu se mai uite dincolo de el, să nu mai fie atât de abătută, lucru pe care nu-l suporta.

– Să intrăm!

Sloane o prinse de mână, ducând-o în casă.

Nici unul nu vorbi când intrară în casa destinată a fi un adăpost în mijlocul pădurii. Pereții erau vopsiți bej, panelați, iar mobilierul era rustic punând în evidență un șemineu din piatră de râu. Efectul era fantastic. Plante aromatice atârnav din grindă, un festin al simțurilor.

– Voi aprinde focul. Yancy mi-a spus că a lăsat o sticlă de vin în frigider.

– O aduc imediat.

Sloane urmări cum Eve se ridică și se îndreaptă spre bucătărie, apoi începu să aprindă focul; avea lemnele și cărbunii pregătiți. Când flăcările începură să se ridice vesele, se duse lângă ea pe canapea. Eve turnase vinul, dar el nu făcu încercarea de a ridica vreunul din paharele aflate pe tavă în fața lor.

Eve simțea că Sloane așteaptă o explicație. În schimb, ea ar fi vrut să pretindă că totul era bine. Își consumase prea mulți ani din viață încercând să disimuleze, ca să nu se mai folosească și acum de aceeași strategie.

Și ca și cum ar fi simțit ce voia să facă Sloane, îi acoperi palma cu mâna sa puternică.

Eve ridică privirea spre ochii lui negri, care vedeau prea multe. Acolo unde fusese un zid între ei, mai exista doar o comunicare intensă, cum nu avusese cu altcineva.

– Nu te ascunde. Nu de mine. Nu este nevoie s-o faci.

– Cum ai aflat?

Familia ei nu intuise niciodată ce se întâmpla cu ea, cu sufletul ei, mai ales.

– La început n-am știut, dar te-am urmărit cum te porți cu Gay, cum ai făcut față prelegerii de la facultate și mi s-a părut că unele lucruri nu se potrivesc. Chiar dacă ai tăi au fost indiferenți față de această problemă a ta, tu ai vrut să ascunzi mare parte din efecte. Fără sarcasm, fără iritare. Cu acceptare calmă a realității, iar mila celorlalți a devenit parte integrantă a vieții tale. Și asta nu se potrivea unei femei cu curajul și forța ta.

– Gay m-a supranumit Sfânta Eve!

El i-ar fi putut spune că nu avea rost să-și facă probleme pentru un simplu apelativ, dar se folosi de asta ca punct de pornire.

– Și te-a afectat?

Eve ezită o clipă, apoi vorbește pe un ton foarte dur.

– Da, m-a afectat foarte tare. Sloane îi observă durerea din priviri. M-a mai numit așa înainte, dar am crezut atunci că glumește.

– Poate că așa și era.

– Ei bine, în seara asta situația era foarte clară, spuse Eve mahnită.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Ar fi vrut să urle, să-i ceară lui Gay să-și retragă spusele. Dar era inutil. Ca și cum și-ar fi dorit să audă din nou. Cuvintele, o dată rostite, nu mai pot fi retractate. Uitarea este posibilă, dar nu se petrece cu adevărat decât în cărți.

– Urâsc acest apelativ. Eve strânse cu putere din pumni, vrând să-și recapete controlul.

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, îi era tot mai greu să se controleze. Trase aer adânc în piept, concentrându-se asupra lui Sloane, dorindu-și ca el s-o ajute să revină la starea de bine, dar aceasta se pare că nu avea cum să se întâmple.

– Spune tot ce te afectează, Eve. Vorbește cât mai mult, nu te lăsa măcinată de durere. Sloane o prinse de umeri și o scutură, pentru a primi atenția ei. Nu te mai gândeai la tot ce ar argumenta faptul că ți s-a spus Sfânta Eve. Ești o femeie adevărată, întreagă. Tu mi-ai spus și mi-ai dovedit-o, așa cum le-ai dovedit-o și celor din jur. Nu te mai canoniza.

Sloane o zgâlțâi. Furia ei izbucni. În privirea ei, Sloane citi acel foc pe care-l mai văzuse când îi spusese că-l dorește.

Se eliberă din strânsoarea lui; nu mai era acea ființă senină, destinsă pe care o cunoscuse.

– La naiba cu tine, Sloane! N-ai dreptul să-mi ceri asta! Nu ai habar prin ce trec!

Sloane făcu față furiei ei, așa cum făcuse și pasiunii. Nu voia să plece, s-o lase să se liniștească.

– Adu-mi argumente, dacă nu este așa. Sau nu cumva ți-e teamă?

Între ei, mai era acum doar provocarea. Eve se crispase, cerându-i ce nu-i mai ceruse cineva vreodată. Acum își estimau forțele. Eve inspiră adânc.

– Nu mă tem, spuse printre dinți furioasă, scuturând din cap.

Sloane ar fi vrut s-o sărute, s-o prindă în brațe, s-o facă prizonieră, s-o strângă la pieptul său.

– Atunci, nu te mai codi, ci spune-mi totul cu amănunte. Vreau să știu tot ce s-a întâmplat între voi două, și mai ales, de ce este atât de important pentru tine?

Eve sări în picioare, nervoasă.

– De ce este important? repetă ea aproape strigând. Ai idee ce înseamnă să trăiești cu vina și dragostea ca o umbră permanentă? Părinții mei se simt vinovați că am ajuns așa, pentru că n-au fost de- ajuns de conștienți că o cicatrice care nu se mai vindeca și o febră de care n-am scăpat câteva luni puteau avea un astfel de rezultat. Fratele și surorile mele au trăit tot timpul încercând să compenseze pentru... Eve făcu o pauză apoi rosti cuvântul: pentru handicapul meu... până am mai crescut și am putut să mă descurc singură. Dar n-a fost de ajuns nici asta. Întotdeauna se găsea câte un copil care să râdă

de surzenia mea. Acesta era un motiv în plus să fiu păzită de ai mei, să mi se acorde o atenție deosebită.

Familia mea era puternică și unită, dar eu am știut că îi costa să mă iubească. Așa că am început să... încerc. Am încercat să fiu perfectă, ca să nu aibă motive să se mai învinuiască, sau să mă mai apere. Nu mai eram o femeie cu deficiențe, ci o femeie aproape perfectă. Mă durea să văd câte făceau ai mei pentru mine, iar eu să nu pot face nimic pentru ei. Ceea ce am făcut, a fost singurul mod de a-i răsplăti pentru dragostea lor.

Lacrimile îi încetoșară ochii, apoi se scurseră pe obraji deveniți palizi. Nu le șterse. Nu mai conta dacă o vedea Sloane plângând.

El îi demonstrase că avea încredere în ea, acum era rândul ei.

Sloane se ridică în picioare și o prinse în brațe. Acum era timp pentru vorbe. Acum o va strânge la pieptul său și-i va alina durerea, îi va șterge lacrimile de pe față.

Eve se rezemă de pieptul lui puternic. Continuă să plângă cu lacrimi de neputință și nici nu realizează când el o ridică în brațe și o duse pe un pat aflat în unul din dormitoarele casei. Era o cameră unde liniștea era elementul predominant. Aflată la pieptul lui, Eve derulă multe amintiri din trecut, care o afectaseră.

Plânse până nu mai avu lacrimi, cu mâinile încheștate în cămașa lui Sloane. Nu mai exista mâine sau ieri pentru ea, ci doar momentul prezent. Numai acesta conta.

Sloane continua s-o strângă la pieptul său, amintindu-și propria sa viață și cum ar fi ajuns aceasta dacă familia sa ar fi aflat despre sterilitatea lui. Ce-ar spune frații săi dacă ar afla? Și vor trebui să afle! Nevoia de a păstra acest secret față de ei izvorâse și din dorința de a-i proteja.

Dar ținând-o pe Eve la piept își spuse că familia lui va trebui să afle; avea dreptul să știe. Le va spune, așa cum făcuse și Eve; cum avusese ea curajul să recunoască, trebuia să aibă și el.

Nu era încă pregătit să recunoască, dar o va face.

Îi îndepărtă părul căzut pe față și o sărută.

– De– ajuns, Eve, nu vreau să te îmbolnăvești, îi șopti el.

Ea nu avea cum să audă ce-i spunea Sloane, dar știa că i se adresează după mișcarea buzelor.

Ridică încet capul. Avea ochii roșii, obraji la fel.

– Ai spus ceva, Sloane?

– Am spus c-ai plâns destul. Sloane îi șterse o lacrimă, care tocmai îi aluneca pe obraz. Dacă te îmbolnăvești, n-o să se bucure nimeni. Scoase batista din buzunar și-i șterse ochii.

– Știu, murmură Eve. Ea ridică încet bărbia, simțind nevoia să fie mângâiată, consolată. Dar ce să fac?

– Să o iei de la început, așa cum ai făcut întotdeauna. Sloane puse batista pe masă și o luă în brațele sale încă o dată, așezând-o în așa fel încât să-i poată citi vorbele pe buze.

– Nu știu cum s-o fac. Eve scutură frustrată din cap. Nu știu cum să mă schimb, nu știu cum aş putea fi altfel decât cum am fost până acum.

– Atunci, învață să fii altfel, așa cum fac și eu. Tu m-ai învățat destul până acum. Să păstrăm ce este mai bun din Eve și restul să-l schimbăm. Merită efortul.

Eve îi privi lung chipul, de parcă în ochii lui ar fi vrut să afle adevărul.

– Chiar crezi asta?

– Da, cred, știi că nu te mint, n-aș putea.

– De ce nu?

– Pentru că te iubesc.

Ea clipi des de câteva ori, nesigură că ar fi auzit acele cuvinte. Sloane nu era nici el mai puțin surprins. Dar o dată făcută declarația, nu regreta. O iubise de cum o văzuse, dar fusese prea încăpățânat ca să recunoască.

– Ești sigur?

El încuviință zâmbind, amintindu-și cum reacționase el, dar și reacția ei. Nu fusese conștient că ar fi atât de ușor să-i facă această declarație. Îi atinse buzele ușor cu degetul. O privi grav.

– Nu mai pot accepta nimic de la tine, Eve. Atâta timp cât o să mă dorești, voi fi alături de tine. Dar numai atât. Îi mângâie încet obrazul. Indiferent ce simți acum, sau ce vei simți în viitor, asta este tot ce va fi între noi.

– Spui asta pentru că nu-mi poți dăruia un copil?

– Da.

– Și dacă eu te iubesc? Dacă-ți spun că vestea ta nu mă afectează și că nu voi ține cont de ea?

– Nu contează, Eve, pentru mine faptul că nu putem avea un copil este foarte important. Ți-am mai spus că nu vreau să-ți răpesc dreptul și privilegiul de a avea un copil al tău. Mi-aș da și sufletul să ți-l pot dărui, dar, din păcate, nu pot. Pentru prima oară în viață, vorbele lui nu aveau nici urmă de sarcasm; era un secret bine ascuns, care n-ar fi trebuit adus la lumina zilei. O sărută.

Eve îi întoarce sărutul cu pasiune. Mai târziu, se va gândi la viitor, la viitorul pe care el i-l refuza, la viitorul la care considera că are dreptul. Deocamdată, se va bucura de aceste clipe, cu toată pasiunea și bucuria.

Îl strânse la piept, simțindu-i căldura.

Sloane îi dădu multe săruturi, abia conturate, ca petalele unei flori, oferindu-i plăcere la fiecare atingere.

Eve îi rosti numele încet și nu știu că el îi răspunsese, pentru că ținea ochii închiși. Făcu dragoste cu ea de parcă ar fi fost prima femeie din viața lui. Eve venise spre el din întuneric și-l scosese în lumină. Îi oferise inocența sa, încrederea, îl vindecase de propriile lui răni, îi vorbise de vise de mult date uitării. Ea era Eve. Și se afla aici din voința ei și a lui.

Capitolul 10

Focul ardea în șemineu, aruncând lumini asupra chipurilor celor doi. Eve se afla în brațele lui Sloane pe canapea, cu fața spre șemineu. Luă paharul cu vin aflat lângă ea și sorbi ultimele picături.

– Îmi place locul acesta în care ne aflăm, murmură ea fericită. Apoi, se întoarse pentru a-i vedea chipul.

Sloane o mângâie, îndepărtându-i părul de pe față.

– Nu vedeam cum am fi putut trece de Mike sau de Gay, explicându-le că trebuie să fim singuri, să ne lase în pace. Iar motelul iese din discuție.

Sloane privi în jur, simțind fericirea care plutea în aer. Apoi o privi pe Eve.

– Nu știam dacă să te aduc aici.

– Din cauza tragediei prietenului tău?

El încuviință.

– Este greu să nu te simți vinovat pentru fericirea de acum.
– Da, oftă Sloane. Yance a avut totul. O pierdere ca a lui te face să te ridici împotriva sorții.

– Amicul tău a avut mai mult ca majoritatea oamenilor. Durerea pierderii sapă răni adânci și te poate afecta pe toată viața. Dar în același timp poate crea și lucruri minunate. Este o chestiune de timp și dorință de a întoarce paginile propriului tău destin.

– Uneori, acel bărbat nu poate întoarce singur pagina.

– Mai precis, nu vrea s-o întoarcă, îl corectă Eve. Îi acoperi gura cu palma ei mică, pentru ca Sloane să nu mai protesteze. Fiecare are dreptul la opțiune. Atâta timp cât respiră, omul are dreptul să aleagă. Se poate amăgi considerând că nu are acest drept. Își poate găsi un număr infinit de scuze de circumstanță, de lipsă de putere, de resurse, de orice, dar adevărul este că fiecare dintre noi face exact ceea ce dorește, într-un anumit moment al existenței sale.

Sloane o privi lung. Privirea lui nu mai era tandră acum.

– Asta n-o să mă facă să mă răzgândesc, Eve.

Ea ezită. Era ușor să bată în retragere acum, să accepte doar ce-i oferea el și să spere că atracția fizică dintre ei va deveni atât de puternică încât va distruge bariera pe care o ridica în mod voit între ei. Îl iubea.

Această revelație nu apăruse brusc, cu toate că-și amintea când avusese prima dată convingerea că se îndrăgostise de el. Dar acest lucru se întâmplase la câțiva timp după impactul sentimentelor.

– Te iubesc, îi spuse ea încet, fără a se mai ascunde în spatele întrebărilor. Observă cum Sloane se crispează și îi primește cuvintele ca pe niște lovituri invizibile.

Sloane o privi lung, citind în ochii ei adevărul, acolo unde ar fi preferat minciuna.

– Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine.

El tăcu.

Eve voia să ajungă la el cu orice preț. Durerea era acolo, prezentă în ochii lui, și se intensifica la fiecare cuvânt al ei.

Dacă ar fi avut milă față de el, sau chiar față de sine, Eve ar fi trebuit să-și înăbușe emoțiile, să le închidă undeva în sufletul ei, să se mulțumească să facă doar dragoste cu el. Dar Eve nu putea.

Mult timp din viața ei trecuse protejându-i pe cei pe care-i iubea astfel. Ea și Sloane merita altfel de emoții, altfel de trăiri. Lui voia să-i dăruiască adevărul, nimic mai mult. Iar vorbele erau singura ei armă pentru viitor.

– Vreau să-mi alcătuiesc o familie alături de tine, să avem o casă....

Sloane se crispă.

– La naiba, Eve! Te-am prevenit!

– Nu te-am ascultat. Nu voi accepta ca tot ce avem acum să se limiteze la o relație fizică...Eve făcu un gest larg cu mâna arătând trupurile lor goale.

– Îți dorești copii.

– Și-i vom avea! Îi vom alege împreună.

Sloane o îndepărtă de el.

– Nu!

Continuă să fixeze focul din șemineu cu privirea.

– Nu vreau să te las să faci acest sacrificiu.

– De ce?

Eve se ridică fără a-l atinge, fără a-și face probleme că nu-l vedea și nu-l auzea. Probabil, nu spunea nimic din ce și -ar fi dorit ea să audă.

– Tu mă accepți așa cum sunt. Eu de ce n-aș putea face la fel cu tine? Sunt atât de fragilă? Atât de lipsită de putere încât nu voi putea să trăiesc zi de zi alături de tine știind că niciodată nu-ți voi putea purta copilul în pânțece? De asta te temi? Că voi ajunge să te urăsc pentru că ești steril și că voi înceta să te iubesc?

Sloane întoarse brusc capul. Era furios, dar nu avea altă posibilitate de a se manifesta, în afară de vehemență.

– Da. La naiba, Eve! De asta mă tem. Și nu vreau să las să se întâmple. Nu vreau să mă ancoriez de rai pentru ca să văd cum se transformă în iad.

Eve nu mai raționează. Ridică mâna și-l lovi cu putere peste față.

– La naiba cu tine, Sloane! Vrei să ne condamni pe amândoi sub un pretext atât de lipsit de consistență! Se vede că nu mă cunoști! Sau vrei să mă faci să ajung într-o zi să mă urăsc, pentru că nu te aud decât dacă mă uit la tine?

El simțea că-i arde obrazul, dar nu spuse nimic. Durerea era profundă.

O prinse de umeri și o scutură puternic.

– Să nu-mi mai spui asta niciodată!

Eve îl privi lung printre șuvițele de păr care-i acoperiseră fața.

– Te iubesc. Nu-mi pasă de ce nu poți face.

– Și eu simt la fel.

Nici unul nu se mișcă. Li se auzea doar respirația în tăcerea conflictului pe care trebuia să-l rezolve. Nu putea interveni un armistițiu; erau oameni prea puternici, cu personalități bine conturate, care nu se puteau mulțumi cu jumătăți de măsură. Fiecare voia totul, sau nimic.

– Nu poți garanta viitorul.

– Nici tu nu poți! Eve așteaptă răspunsul lui, ținându-și respirația.

Sloane îi cercetă chipul, sperând, dorind, știind că nu mai putea nega sentimentele dintre ei.

– Dacă mai ai vreo cât de mică îndoială, spune-mi acum.

După aceea, nu va mai exista cale de întoarcere pentru noi. Iar dacă vei încerca să mă părăsești, nu te voi lăsa s-o faci.

Ea zâmbi trist.

– Te voi lega de mine cât de strâns voi putea. Prin orice mijloace. Eve își așează mâinile pe pieptul lui puternic urmărindu-i musculatura bine conturată, trupul pe care-l iubea atât. Ești al meu. Am fost singură, acum nu mai sunt. Dacă-ți imaginezi că voi lăsa să mi se fure acest privilegiu, cred că n-ai citit cartea mea așa cum trebuia.

Sloane o strânse la piept, simțind cum se relaxează brusc.

– Am citit-o cu prea multă atenție ca să fi pierdut mesajele tale. O vreme, chiar m-am amăgit singur și te-am lăsat să te

apropii de mine. Dar am știut tot timpul că nu-ți voi putea rezista, că ești foarte hotărâtă să obții tot ce vrei.

Eve începu să râdă, bucuria îi coloră obrajii, îi aprinse privirea.

– Cine? Eu? Sfânta Eve?

Sloane îi acoperi gura cu un sărut.

– La naiba cu complexe mele!

***

– Știi că nu mi-ai cerut niciodată să mă mărit cu tine? murmură Eve când Sloane o conduse spre casă.

El o privi lung: Eve arăta ca o femeie îndrăgostită și fericită.

O privi, ridicând din sprâncene. Eve arăta ca pisica din fața unui acvariu cu pești. Dacă n-ar fi fost la volan, ar fi oprit imediat s-o sărute.

– Te-am prevenit ce ți se va întâmpla dacă te vei răzgândi.

Eve îi ignoră avertizarea. Avea alte posibilități de a-l tachina.

– Mi-aș dori o cununie plină de fast, cu mulți invitați. Familia mea s-ar bucura teribil, iar din ce mi-ai povestit despre felul în care s-au căsătorit frații tăi, și familia ta și-ar dori ceva asemănător.

Sloane o privi lung, neștiind dacă glumește.

– Nu ți-ar plăcea o cununie restrânsă doar la membrii familiei? o întrebă cu mare grijă amintindu-și de câte ori

suferise fiind cavalier de onoare la amicii săi. Ce confuzie era la toate nunțile! Se făceau prea multe glume, nu aveai intimitate.

Eve se bucura în tăcere de expresia chipului lui Sloane.

– Va fi singura noastră căsătorie și mai ales prima pentru fiecare din noi.

Sloane dădu capul pe spate, exasperat.

– Gândește-te la toți colegii tăi; cred că și majoritatea studenților mei vor participa.

El începu să geamă. Era pierdut.

Eve nu se putea opri din râs.

Sloane știa că nu mai are nici o șansă de scăpare.

– Iubito, tocmai ți-ai pecetluit soarta. Când ajung, îi voi spune tatei că ne-am logodit. Ai crezut că ideea unei nunți mari a fost o glumă, dar el va face tot posibilul s-o încurajeze. Cunoaște foarte multă lume, așa că va trebui să găsim o biserică foarte mare, în care să încapă toți invitații.

Eve îl privi neîncrezătoare.

– Să vedem dacă va reuși!

Sloane trase mașina pe marginea drumului, deși circulația era destul de intensă, apoi o ridică în barțe. Dacă Eve n-ar fi fost atât de mică și de fragilă, manevra ar fi fost imposibilă.

– Ar trebui să iei legătura cu ai tăi, să-și întocmească lista!

Eve îl privi îngrijorată.

– Nu asta îmi doresc!

Își putea închipui foarte ușor ce înseamnă o cununie de mari proporții.

– Știi bine că nici eu. Dar acum, dacă tot am pornit în acest sens și am fost provocat, marșez la propunerea ta. Nu vreau să par un îmbrobodit, șopti Sloane, sărutându-o.

– Nici dacă ai vrea, n-ai putea! exclamă Eve, lăsând capul pe spate.

Sloane o privi lung, realizând că era sub demnitatea unui profesor să se sărute într-o mașină oprită pe marginea drumului. Dar de ce să pară conservator? O sărută cu pasiune.

Eve răspunse la sărutul lui. Sloane ridică încet capul să-i amintească de casa lui, care se afla undeva prin apropiere.

– Ce-ai zice dacă te-aș invita la niște șampanie și... omletă?

– Sunt de-ajuns de înfometată să mănânc orice, răspunse Eve cu sinceritate, în timp ce el deschise portiera și coborî cu ea în brațe.

– Nu crezi că mă ții cam mult în brațe?

– Asta poate pentru că fiind mignonă, te potrivești perfect în interiorul acestei mașini. Sloane o mai strânse o dată la piept și o lăsă să se ridice. Apoi, mână în mână porniră spre casă. Sloane observă că o mașină cunoscută parcase nu departe de locul în care se aflau. Sloane se opri, privind mirat.

– Dacă n-aș ști că Slater este în California, unde are un dosar foarte dificil, aș putea să jur că aceea este mașina lui!

– Fratele tău, Slater? întrebă Eve. Parcă spuneai că va veni în vizită!

Sloane introduse cheia în broască.

– Nu era nimic sigur.
– Ar fi vreo problemă? întrebă Eve urmându-l în holul casei.
– Nu. Casa are patru dormitoare, în care poate să încapă tot clanul; acesta a fost și motivul pentru care am cumpărat-o. Se îndreptă spre bucătărie, observând lumină. Cred că Mike este treaz. Nici nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că văzură casa plină de bărbați.

– Bine că te-ai întors, frate, îl auziră pe Slater, care o privea cu interes pe Eve. Slater era întins pe un fotoliu, cu picioarele ridicate pe birou. Barba începuse să-i crească pe chipul cu trăsături plăcute și hainele arătau de parcă ar fi fost îmbrăcat cel puțin două zile în ele.

– Se pare că iar l-am luat prin surprindere, observă Stryker, sprijinit de un dulap pe care se afla un ibric cu cafea. Stryker în schimb, era foarte ordonat, nici un fir de păr nu era nelalocul lui, hainele arătau de parcă abia ar fi fost scoase din dulap. Semăna foarte bine cu frații săi, la chip.

– Am uitat să-ți spun c-a sunat Slater să ne anunțe că vine în seara asta, spuse Mike aflat la masă cu o cană de cafea în mână.

Eve încercă să primească amuzată privirile îndreptate spre ea. Frații o cercetau curioși. Eve privi la un moment dat destul de uimită celelalte două replici ale omului pe care-l iubea. Chiar și ochii le erau de aceeași culoare. Dacă ar fi fost îmbrăcați la fel, cu greu l-ar fi recunoscut pe Sloane.

– Ți-am spus că-i vom găsi în bucătărie.

La auzul vocii soției sale, Stryker se uită la ceas.

– Ți-am spus că n-o să doarmă prea mult. Chiar dacă este însărcinată, se trezește devreme.

– Nu-mi place deloc această oră, murmură Tempest. Sau, mai precis, nu-mi mai place acum, adăugă ea mângâindu-și pântecul proeminent. Joy o însoțea.

– Măcar acum ar trebui să bei ceai în loc de cafea, cât sunt în starea asta, bombăni ea. Se opri în dreptul lui Slater după care-l bătu ușor pe Slater pe spate, o privi lung pe Eve și se opri în brațele soțului ei.

– Parcă spuneai că răul ăsta matinal va dura doar primele luni. Stryker o îmbrățișă, apoi întinse mâna să ia ceașca de cafea de pe dulapul din spate.

– Poți să iei și tu o înghițitură, iubito.

Ea făcu o grimasă.

– Nu mai suport ceaiul!

Joy se așează în poala soțului ei încercând să nu râdă. Întoarse capul pentru ca Eve să-i citească pe buze. Mike le vorbise despre Eve și sora ei. Le mai spusese că o idilă începuse între ea și Sloane.

Slater și Stryker îl crezuseră. Ea nu fusese chiar așa de sigură. Acum după ce-i văzuse împreună, era gata să creadă ce vedea. Cei doi păreau a fi făcuți unul pentru altul.

– Cred că ai impresia c-ai ajuns într-o casă de nebuni.

– Am auzit, interveni Tempest care sorbea din cana cu ceai cu o mână pe stomacul care-i făcea probleme, mai ales acum în primele luni de sarcină.

Eve îi aruncă o privire piezișă lui Sloane, încercând să vadă ce simțea când se discuta despre graviditate, dacă era afectat. Dar chipul lui părea destins.

– Ai o sarcină grea? o întreabă Eve.

– Nu exagerată, răspunse Tempest, îndreptându-se de spate. Nu-mi place să nu mă simt bine iar acest micuț îmi cam dă de furcă, adăugă ea. O privi lung pe Eve. Dar mai am cinci luni, așa că s-ar putea să-mi fie și mai rău. Dar spune-mi, s-au făcut prezentările? Tempest înconjură rapid încăperea cu privirea, observând că bărbații nu-și reveniseră din uimire. Este evident că n-au făcut-o!

– Eu sunt Tempest. El este Stryker. Acela este Slater și soția sa, Joy.

– Eve Noble, spuse ea.

O plăcu imediat pe femeia care se prezentase Tempest. Cealaltă, numită Joy, era mai prudentă nu era nici măcar drăguță, dar pe chipul ei se putea citi o anume forță, care spunea: nici o problemă, nici un obstacol, nu este prea greu de trecut.

Tempest zâmbi.

– Știm. Mike te-a laudat, la fel și pe sora ta. Deși, ca să fiu sinceră sora ta a fost pomenită de mai multe ori decât tine. Îi face plăcere că are cu cine să iasă. Dar văd că nici unul din bărbații de aici nu ți-a oferit un scaun. Sau o ceașcă de cafea. Tempest se încruntă spre soțul ei.

– Am crezut că ești un bărbat manierat.

– Nu este femeia mea.

Sloane îi aduse Evei un scaun.

– Dorești ceai sau cafea? o întrebă Mike, care vru să se ridice să-i aducă.

– Eu mă gândeam la șampanie, zise Sloane, fără a-și lua ochii de la Eve. Îi făcu un semn cu ochiul și-i zâmbi.

Eve scrută fețele celor care urmau să-i fie familie râzând cu ei la schimburile de replici. Astăzi pentru ea, orice era posibil, era fericită.

– Șampanie? repetă Mike, privindu-și fiul, fără cuvinte, pentru prima oară în viață.

Nu era la fel și pentru Tempest.

– Vă căsătoriți! anunță ea, uitând de sarcină și de faptul că se simțea rău. Ochii îi străluceau de bucurie.

Stryker observă că soția sa era prea entuziasmată și asta îi putea dăuna sarcinii, așa c-o mai domoli puțin.

– Calmează-te, iubito, o opri el, văzând că voia să-l abordeze pe Sloane.

Slater privi peste capul ei spre Sloane, în ai cărui ochi care semănau foarte mult cu ai lui, citi mândrie și dragoste.

Femeia de lângă el era alegerea perfectă. Îl înțelegea pe Sloane; își încleștă degetele în mâna soției sale, apoi îi sărută palma. Zâmbetul ei era la fel de luminos ca al lui, mulțumit de cel mai nou membru al familiei lor, alegerea lui Sloane.

– Extraordinar! exclamă Mike fericit, privindu-i cu lacrimi în ochi pe cei doi. Speram că se va întâmpla. Ignoră cele trei pufnituri simultane provenite de la fii săi. Dar nu eram foarte convins.

– Mă bucur că măcar de data asta n-ai intuit lucrurile prea bine, îi spuse Sloane cu un zâmbet, realizând în acel moment că nici unul din frații săi nu voia să aducă sticla cu șampanie. Se duse la frigider în timp ce Eve rămase să răspundă la întrebările care veneau în rafale asupra ei.

– Sloane nu vrea o nuntă mare și nici eu, le spuse ea, când Tempest o chestionă în privința numărului de invitați. Doar familia.

– Și câțiva prieteni apropiați. Asta înseamnă vreo patruzeci din partea lui Sloane.

Eve ridică din sprncene.

– Patruzeci?

Sloane se întoarce cu sticla de șampanie.

– Văd că te-ai schimbat la față, iubito, murmură el, neputând să n-o necăjească.

– Și din partea mea ar fi tot cam atâția, dacă punem la socoteală toți verii.

Tempest trecu pe lângă Sloane în spatele căruia se afla un dulap în care el păstra hârtie de scris. Cu hârtia și pixul în mână se așeză pe un scaun și începu să scrie lista.

Joy aduse paharele de șampanie. Slater mai aduse niște scaune dintr-o încăpere alăturată.

– Dacă Tempest s-a apucat să facă lista de invitați, ar fi mai bine să mâncăm ceva, zise Sloane, suflecându-și mânecile. Joy, vei găsi în frigider niște suc de portocale pentru Tempest, iar eu și Stryker vom aduce restul.

Eve îi privea pe toți cu ochii ei mari, așteptând să vadă ce se hotăra în privința nunții ei. Deodată, își aminti de sora ei.

– Trebuie s-o sun pe Gay; ea n-a aflat, încă.

– O aduc eu aici, se oferi Slater.

– Cum mănâncă ouăle? strigă Stryker aflat lângă aragaz cu tigaia în mână.

– Bine fierte, răspunse Eve automat, izbucnind în râs.

Nimeni nu părea să se sinchisească de faptul că în familia lor va intra un nou membru. Nimeni n-o privea ca pe o străină.

Sloane turnă un pahar de suc de portocale și-i spuse, sărutând-o:

– Ar fi fost mai bine să te previn!

Eve scutură din cap, plăcându-i familia lui, iubindu-l pe el. În afară de faptul că erau conștienți să stea cu fața spre ea când vorbeau, nu păreau afectați de surditatea ei. Era logodnica lui Sloane și o acceptau așa cum era. Niciodată Eve nu cunoscuse oameni mai deschiși, mai binevoitori.

– Este mult mai bine așa, îl asigură pe Sloane.

În timpul acesta, zorile se profilau încet în dormitorul unde două făpturi dormeau îmbrățișate.

Josh era puțin încordat, dar Pippa avea chipul unui înger.

Deodată, sunetul insistent al telefonului aflat la capul patului le fură ultimile momente de calm, de liniște. Pippa încercă să-și scoată capul de sub brațul lui Josh, ca să arunce o pernă peste telefon, dar Josh ajunsese înaintea ei și ridică receptorul.

Pufni în râs la bombănelile soției sale, apoi îi aruncă o pernă în cap.

– Ce noroc am avut să fiu trezit! exclamă el, fără a ști cine era la telefon.

– Acum chiar te-ai trezit! exclamă Mike.

Josh se întoarce să se uite la ceasul de pe noptieră.

– Nu mă trezesc niciodată așa devreme. Dar de ce ne cauți la ora asta? O acoperi cu grijă pe Pippa care încerca să adormă la loc.

– V-am trezit ca să vă spun că nevasta ta a avut o intuiție de zile mari!

Josh se trezi brusc.

-Sloane și Eve?

Pippa ridică somnoroasă capul de pe pernă.

– Ați intuit perfect, le spuse Mike și veți fi invitați la nuntă.

Josh zâmbi.

– În cazul meu, se poate spune c-am avut norocul începătorului.

Mike pufni.

– Poate ți-a suflat Pippa!

Ea luă receptorul din mâna soțului ei.

– Am auzit ce-ai spus!

– În acest scop am și spus-o, femeie! Ai intuit extraordinar. Dar cred că de fapt meritul este al lui Josh; tu repetai mereu că nu-i poți găsi o pereche lui Sloane. Dar acum vă las. Nu vreau să mă audă Sloane.

Capitolul 11

Eve urmărea plăcut surprinsă reuniunea de familie. Era evident că membrii acesteia se iubeau și se înțelegeau bine. Căsătoriile lor, deși atât de diferite, aveau la bază tot dragostea.

Stryker își proteja soția, deși aceasta era o femeie curajoasă și îndrăzneată; o făcea fără ca ea să se simtă cumva încătușată, o lăsa să aibă impresia că are putere de decizie.

Slater și soția sa, Joy, erau la fel de puternic legați unul de celălalt; era o legătură pe care Eve n-o putuse identifica, nici după câteva ore. Cei doi nu se atingeau mereu așa cum făceau Stryker și Tempest, sau ea și Sloane, dar se putea observa foarte ușor că între ei exista o comunicare perfectă.

Intrigată de felul în care va reacționa Gay, se uită la sora sa, așezată lângă Mike, pe canapea.

Întreaga familie, după ce luase micul-dejun la bucătărie, revenise în camera de zi, să sărbătorească nunta care urma să aibă loc curând, să stabilească numărul invitaților.

Sloane o atinse ușor:

– Ești fericită?

Ea încuviință, uitând de Gay.

– Sunt foarte fericită, Sloane. Cu toate astea, aș vrea să te întreb: crezi că noi vom avea ocazia să ne exprimăm dorințele? Eve trecu repede cu privirea peste cele șase capete care le puneau soarta la cale.

– Cred că nu. Tempest se pricepe să organizeze astfel de evenimente. Sloane se încrunță privindu-și cumnata al cărei pântec devenea tot mai proeminent. Eve nu va cunoaște niciodată senzația de împlinire pe care o cunoscuse Tempest. Nu va avea un copil al lui, pe care să-l țină în brațe. Fără să vrea, strânse ușor umărul Evei, conștient că-i răpea fericirea maternității.

Eve simți că Sloane se crispase, și-i spuse:

– Te rog să nu te simți vinovat.

Sloane o privi lung, dar fără a se mai simți amenințat în vreun fel.

– Nu pot să uit, Eve.

– Nici nu-ți cer s-o faci. Dar nu te mai învinui; te iubesc și te voi iubi și fără să-ți port copiii. Nu vreau să te pierd.

Sloane se aplecă spre ea, din nevoia de a simți gustul acestor cuvinte frumoase chiar de pe buzele ei.

– Te iubesc, îi șopti.

– Faceți o mică pauză, voi doi, strigă Mike din cealaltă încăpere. Este nunta voastră și dacă nu veniți aici să vă faceți simțită prezența, Tempest vă organizează nunta în așa fel încât Eve o să fie condusă la altar de o mulțime de domnișoare de onoare pe care nici nu le cunosc.

Sloane zâmbi destins, acum după declarația Evei.

Supărarea îi va reveni, dar întotdeauna își va aminti ce-i spusese ea.

– Dacă Tempest vorbește de Pippa, suntem în mare pericol! Eve se ridică.

– Cine este Pippa?

Se făcu tăcere. Numai Eve deveni brusc conștientă de schimbarea de pe chipurile lor, chiar și de pe a lui Sloane.

Tempest își reveni prima.

– Te rog să mă crezi că dacă începem să lămurim cine este Pippa, nu te mai măriți nici peste zece ani!

Sloane veni mai aproape de Eve, ca să-i poată citi pe buze și-i spuse:

– Cel mai bine este s-o cunoști!

Lui Joy i se făcu milă de chipul uluit al Evei.

– Pippa se ocupă de alcătuirea perechilor. Într-un fel sau altul, este răspunzătoare de căsătoria mea cu Slater, sau de căsnicia lui Stryker și Tempest.

– Eu am aranjat singur această căsătorie! ripostă Stryker. Joy îl sfidă.

– Ai dreptate! Parcă-mi amintesc ziua în care-mi vorbeai despre întâlnirea pe care ți-a aranjat-o Pippa; de fapt, ea vă prevenise pe amândoi, chiar atunci că n-o să meargă și a avut dreptate.

– Dar asta nu are nici o legătură cu Tempest.

Tempest își privi amenințător soțul.

– Văd că nu prea te ajută memoria! Eu consider că Pippa este extraordinară! Abia aștept să văd ce-o să spună când o să audă că va fi nașa fiicei noastre!

Stryker îi privi lung soția.

– Nu cred că vorbești serios!

Ea încuviință, mângâindu-și pânțelele proeminente.

– Ba chiar așa am să fac! Apoi se întoarse spre Eve. Este aproape o tradiție, mai ales pentru cei pe care i-a căsătorit Pippa. Păcat că tu și Sloane nu vă veți adăuga acestei tradiții. Eu și Joy abia așteptăm s-o facem nașă. Poate va fi nașă de două ori, nu, de trei ori.

Eve îl simți pe Sloane cum se crispează. Ce efect puternic aveau asupra lui niște simple vorbe nevinovate! Dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, interveni Mike:

– Ce vrei să spui de tine și Joy? Mike luă mâna nurorii sale. Ești cumva însărcinată, fata mea?

Joy ridică din umeri, nefiindu-i ușor să accepte afecțiunea bărbaților din clanul McGuire fără nici o reținere.

– Da, recunosc ea, tocmai de aceea am venit aici să-i dăm vestea lui Sloane. Dar el și Eve ne-au dat o veste mai importantă.

Mike zâmbea fericit, simțind că ar putea să și danseze în clipele acelea.

– Dumnezeu! Voi fi de două ori bunic! Se uită la fiecare dintre nurorile sale. Sau cine știe poate de patru ori? adăugă plin de speranță. De fapt, voi v-ați alcătuit cam târziu familiile.

Slater își studia soția, încercând să găsească singur răspuns la afirmația tatălui său.

– Cred că nu e cazul să mai insiști, tată, ne va fi de-ajuns un copil pentru început. Nici nu vreau să mă gândesc c-ar putea fi doi!

Sloane urmărea discuția amintindu-și vorbele Evei, strângând-o încet de mână. Acum era momentul să le mărturisească fraților săi. Nu pentru ceea ce credea sau simțea el, ci pentru Eve. De fiecare dată când se va vorbi despre sarcini sau copii ea se va simți pierdută, îndurerată. Nu-și închipuise că va exista o femeie căreia să-i pese atât de mult de el, încât să-l accepte așa cum era. Dar deocamdată nu putea face decât să schimbe subiectul.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum va reacționa Pippa, ar fi mai bine să luăm acum niște hotărâri.

– Sloane are dreptate, îl secondă Slater, gata să scape de posibilitatea pe care i-o întrevedea tatăl său. Dacă vrei să organizăm nunta în următoarele două săptămâni, v-aș putea fi de folos. Dar este mai bine să ne facem planuri, suntem destui și putem împărți munca.

– Avem de făcut un singur lucru, interveni Gay.

Ea îi lăsase pe ceilalți să discute despre aranjamentele pentru nuntă nu pentru că n-ar fi interesat-o, ci pentru că nu

știa prea bine cum s-o ajute pe Eve. Nu uita că-și rănise sora, cu toate că nu avusese această intenție. Nu mai voia să riște din nou.

– Casa, murmură Eve.

– Nu, de fapt, mă gândeam la toaletele noastre, Eve. Ne-am adus lucruri aici pentru o săptămână doar. De aceea, mă gândeam să mă duc acasă, să rezolv această problemă și altele de familie.

Eve se gândi că nu era o idee rea; citise în ochii surorii sale că dorea să repare ce stricase cu câteva zile în urmă.

– Nu te-ai supăra?

Gay zâmbi.

– Foarte puțin, admise ea, dar nu voi lipsi mult. Voi lua avionul ca să mă întorc mai repede.

– Nu-ți face probleme în privința asta, spuse Stryker, îl poți folosi pe al meu.

– Iar eu voi veni cu tine, nu te las singură! sări Mike. Trebuie să-mi cunosc viitoarele rude.

Tempest dădu ochii peste cap.

– Gay, draga mea, ar fi bine să-i anunți pe ai tăi din timp!

Sloane se ridică, trăgând-o și pe Eve după el.

– Dacă iarăși începeți discuțiile, eu și Eve plecăm. Vom fi acasă la ea dacă aveți nevoie de noi.

– Nu cred că te-a auzit nimeni de aici, remarcă Eve, observând cum sora ei îi lua apărarea lui Mike, spre amuzamentul tuturor.

Sloane ajunsese la aceeași concluzie. Câteodată se mira cât de copilăroși erau bărbații din familia sa.

– Asta înseamnă că putem pleca fără să vadă nimeni. O grăbi pe Eve să iasă din cameră. Cu puțin noroc, vor observa abia peste câteva ore că am plecat.

Eve pufnise în râs, ieșind în lumina soarelui plăcut de afară.

– Îmi plac toți ai tăi.

Sloane o prinse în brațe. N-ar fi contat dacă Eve nu i-ar fi plăcut, el o iubea oricum.

– Te iubesc, Eve, îi șopti.

Eve îi mângâie obrazul.

– Ar fi bine s-o faci, pentru că de acum mă vei avea pe cap zilnic; ți-ai dat cuvântul în fața martorilor!

– Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată!

Sărutul lui pasional n-o mai surprinse. Eve se bucură de el, mulțumind destinului că permisesese ca pasiunea dintre ei să se maturizeze, să devină dragoste.

***

Tempest se așază pe canapea, privind iritată pachetele aruncate pe un scaun din încăpere.

– Mă simt epuizată și mă tem că mare lucru n-am prea achiziționat într-o zi de cumpărături. N-am muncit niciodată în viața mea atât de mult, cu atât de puține rezultate. Până și alpinismul este mai ușor.

Joy se uită la pachete apoi la cumnata ei.

– Doar nu purtai doi copii în pânțece când ai urcat pe munte! sublinie ea, aruncându-și pantofii, apoi masându-și picioarele obosite.

– Ar merge acum o ceașcă de ceai, dar nu mai am puterea să-l fac, adăugă și Eve, adunându-și picioarele sub ea, la celălalt capăt al sofalei pe care se afla Tempest. Nu știu cum m-am lăsat ademenită de voi să intru în fiecare magazin din centru. Am destulă îmbrăcăminte să port ani întregi de acum înainte și încă n-am cumpărat rochia de mireasă.

– Asta pentru că ești mofturoasă, replică Tempest.

– Nu sunt chiar atât de mofturoasă. Doar am făcut comanda la florărie pentru buchetul de mireasă, am angajat restaurantul, am aranjat repetiția pentru slujbă. Și asta în doar două zile!

Ultima săptămână trecuse ca prin farmec, cunoscându-și viitoarele rude. Le plăcuse pe toate, chiar dacă erau caractere diferite, se înțeleseseră de minune. Fusese acceptată de aceștia, la început din cauza lui Sloane, dar mai apoi, după cum realizase, o acceptaseră pentru că făcea parte din această familie, unde se potriva bine și se simțea în largul ei.

– Nici eu, nici Tempest n-am avut o nuntă adevărată, îi spuse Joy, măcar tu să o ai!

Eve mormăi:

– Sunt convinsă că pentru a-mi găsi o rochie așa cum îmi doresc, trebuie să vă las acasă!

Tempest se ridică destul de repede dacă avem în vedere că era însărcinată în luna a patra.

– Numai să îndrăznești s-o faci! Vom veni după tine oriunde! Așa este, Joy?

Joy încuviință.

– Ne-am gândit și cum să decorăm mașina cu care veți pleca!

– A și făcut și asta? exclamă Eve. Probabil, Mike v-a dat ideea!

– Nu, a fost ideea lui Stryker. Și asta numai pentru că Sloane nu știe nimic, încă!

Cele două femei începură să se tachineze în privința felului în care erau tratate de soții lor, gravide fiind.

Eve le urmări o vreme, încercând să nu râdă.

Cele două începură să râdă. Apoi, Joy spuse:

– Nu-mi amintesc să mă mai fi distrat așa!

Tempest scutură din cap.

– Cred că Sloane trebuie să ne mulțumească. Te măriți o singură dată în viață și aceea trebuie să fie o ocazie specială!

– Așa este, încuviință Joy. Să bem pentru ultima cununie din clan!

– Ai uitat de Mike? Este încă singur!

– Poate ar trebui să luăm legătura cu acea Pippa despre care v-am auzit vorbind, le sugeră Eve.

– Cred c-ar fi capabil să fugă la o sută de mile de aici, ca să nu dea ochii cu ea! replică Joy. Sunt sigură că Pippa l-ar face să se simtă urmărit pas cu pas, până l-ar însura.

– Cu fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus despre această femeie, mă faci și mai curioasă.

Cele trei se așezară la masă.

– O s-o cunoști în curând.

– Și o să-ți placă chiar dacă vrei sau nu, adăugă Joy. Te face să te gândești al cele mai teribile lucruri pe care le-ai putea face și totuși simți că trebuie să-i spui cele mai importante lucruri din viața ta; te va face să crezi că secretul tău va fi foarte bine păzit.

Eve sorbi din ceai gândindu-se la secretul lui Sloane, la durerea pe care i-o provoca simplul fapt că-și privea frații, ale căror soții erau însărcinate.

– Probabil este o femeie deosebită.

– Foarte.

– Jumătate vrăjitoare, zise Tempest, abia aștept s-o cunoști săptămâna viitoare.

***

Sloane urmărea contururile trupului Evei. Era momentul cel mai plăcut al zilei, înainte ca familia să se amestece în treburile lor. Eve se înțelegea foarte bine cu Joy și Tempest, frații lui o îndrăgiseră. Deficiența ei fusese acceptată ca atare. Sloane era mândru de femeia pe care o iubea și care-l iubea la rândul ei. Iar peste câteva zile, viața lor va fi și mai bună. O singură umbră dăinuia: privirea lui Sloane continua să întârzie asupra pântecelor celor două cumnate ale sale. Frații lui aveau grijă deosebită de soțiile lor, mândri că urma să fie tați. Acest lucru îl urmărea, îl obseda, și nici un amănunt rațional nu reușise să-l facă să renunțe la această dorință a sa,

care se pare că nu se va împlini niciodată. O urmărea pe Eve, care încerca să împărtășească bucuria sarcinii cu cele două femei și îl dureau și asta. Ea nu se va bucura niciodată de acest privilegiu al femeii, care este maternitatea; sau nu cu el. Se gândise mult zilele acestea la înseminarea artificială; astfel, măcar Eve se putea bucura că va avea copilul ei, chiar dacă nu era și al lui.

Eve simți că din nou gândurile lui alunecaseră pe un teren dureros.

– Nu poți continua să te torturezi așa, Sloane, murmură Eve, trecându-și mâna peste pieptul lui unde inima bătea atât de puternic.

Sloane o privi.

– N-aș vrea să regreti vreodată că iubindu-mă te-ai lipsit de această mare bucurie și împlinire.

Eve își alese vorbele cu grijă. Nu putea spune că un copil n-ar fi fost dorința ei cea mai mare dar trebuia să-l facă să înțeleagă că el era mai important.

– Renunțarea asta este mult mai mică decât bucuria pe care mi-o aduci în fiecare zi prin prezența ta.

– Aș vrea să ai măcar un copil născut de tine, îi șopti el, sunt atâtea posibilități.

– Înseminarea artificială.

El o privi lung.

– Da, la asta mă refeream.

Eve ar fi vrut să-i spună că nu-și dorește nimic mai mult decât să-i poată dăruia un copil al lui. Dar nu așa cum îi

propunea el. Un copil trebuie să se nască din dragoste. Iar Sloane își dorea acest copil mai mult de dragul ei, ca un fel de zălog că sentimentele ei față de el nu se vor schimba. Gândul acesta îi ardea mintea și sufletul. Se putea obișnui cu ideea că Sloane este steril dar nu și cu neîncrederea în viitorul lor. Se înfurie, neputând să-și mai controleze mânia.

– Incapacitatea ta de a zămisli un copil nu ne va distruge, nu voi permite să se întâmple asta! Asta ar însemna că nu ai încredere în dragostea mea. Nu pot trăi cu acest sentiment. Și nici n-o voi face. Nu mă mărit cu tine pentru ca să am un copil. Te iubesc. Nu iubesc capacitatea ta de a-mi oferi un moștenitor. Eve coborî din patul pe care-l împărțea cu Sloane, departe de căldura trupului lui.

Uimit de reacția ei, Sloane se ridică, venind după ea. O prinse de umeri, o întoarse cu fața spre el, ținând-o astfel prizonieră.

– Nu suport gândul că-ți voi fura visele, Eve, vreau să ți le împlinești alături de mine.

– Nimeni nu obține tot ce vrea de la viață, îi spuse ea. Aș vrea să-mi faci o promisiune; că va fi ultima oară când aduci acest subiect în discuție. Eve rosti cuvintele foarte răspicat, pentru ca el s-o înțeleagă foarte bine. Am hotărât să mă mărit cu tine, știind care este adevărul. Am acceptat viitorul nostru, așa cum este acum. Vreau ca și tu să faci la fel.

– Și dacă nu voi putea?

– Atunci ne vei condamna pe amândoi la momente penibile ca acesta. La durere, la neîncredere. Spune-le fraților tăi. Nu te ascunde de ei, de parcă ai fi vinovat de asta.

Sloane nu spunea nimic.

– Spune-i măcar tatălui tău.

Asta îl făcu să se hotărască să vorbească.

– Dacă va afla se va învinui, și nu vreau să se întâmple asta.

– Bine, dar gândește-te la frații tăi. Și ei au dreptul să știe acest adevăr, Sloane. Poate că nu poți fi tată biologic, dar ai putea fi un unchi nemaipomenit, sau un tată adoptiv.

Sloane nu crezuse c-ar putea zâmbi în timp ce se purta o asemenea discuție.

– Eve, te iubesc mai mult decât ți-ai fi închipuit.

– Continuă să gândești așa și restul vine de la sine.

– Promiți?

– Promit.

Capitolul 12

Sloane stătea cu picioarele ridicate pe birou, cu cana de cafea în mână. Acasă se aflau doar frații săi, pentru că Tempest și Joy o luaseră pe Eve la ultima rundă de cumpărături.

– Îmi iubesc soția, dar nu înțeleg cum poate să cuture magazinele atâta timp, mormăi Stryker.

– Și Joy este extrem de implicată, confirmă Slater.

– Pentru Eve sunt atât de dedicate amândouă, chiar o iubesc, le spuse Stryker.

– Nu mă uimește; este o femeie foarte plăcută, ai făcut o alegere bună, frate.

Sloane lăsă privirea în jos, gândindu-se la binele, la schimbările pe care le adusese Eve în viața lui. Dar mai ales la ceea ce-i ceruse ea. Le ascunsese fraților săi adevărul, lor care fuseseră mereu dispuși să-i fie de ajutor. Se pare că momentul adevărului sosise. Ridică privirea și observă privirile fraților ațintite asupra lui, de parcă așteptau.

– Ar trebui să spui ceea ce vedem c-ai vrea să ne spui...
mormăi Slater.

Sloane lăasă cana cu cafea pe marginea biroului și se ridică.

– Ar fi foarte bine dacă aş putea să spun ceea ce vă ascund
de atâta vreme, dar uneori vorbele se rostesc cam greu.

– Ştii că te vom sprijini, indiferent care este problema,
începu Slater.

Sloane îi privi lung, apoi lăasă privirea în jos.

– Nu este ceva care să se poată rezolva, nici individual, nici
colectiv.

Slater îl privi printre genele sale dese pentru care era atât
de invidiat. Stryker se crispă.

– Sunt steril, se confesă Sloane după un efort.

Cei doi fraţi, care nu cunoscuseră înfrângerea în viaţa lor,
se confruntau pentru prima oară cu o situaţie fără ieşire.

– Cum ai aflat?

– Am trăit un an cu Helen, iar ea a încercat în tot acest timp
să rămână însărcinată, fără a-mi spune însă. În cele din urmă,
după zece luni de disperare a apelat la un medic să-i facă
testul de fertilitate.

– Nu mi-a plăcut deloc femeia aia, mormăi Slater.

– Când a primit rezultatele, doctorul i-a sugerat că şi eu ar
trebui să le fac. La vremea aceea o iubeam îndeajuns ca să
accept orice cerere din partea ei, aşa că...

– Ți-a mai confirmat vreun medic acel rezultat? interveni Slater.

– Şi al treilea. Acelaşi rezultat, nu pot avea copii.

Slater explodă:

– La naiba! Cred c-ai fi mai bun tată ca oricare din noi. Ar fi trebuit să știm! Doar ai demarat Beginning Now și ne-ai atras și pe noi. Cine se ocupă de copii? Eu în nici un caz!

Slater își trecu o mână prin păr.

– Eve a aflat?

– Da. Sloane se așează din nou.

Slater, când se înfură, consuma mai multă energie ca oricare. Găsi un ziar la îndemână, îl aruncă de perete, iar paginile acestuia zburară prin încăpere.

– De ce ai așteptat până acum să ne spui? La naiba! Îmi imaginez ce-ai simțit aflând că soțiile noastre sunt însărcinate!

Stryker, ceva mai calm interveni și el:

– De ce naiba nu ne-ai spus, Sloane?

– Tocmai pentru că nu voiam să ascundeți faptul că soțiile voastre sunt gravide. Nu v-ați fi simțit bine. Nu vreau milă din partea voastră; suntem prea apropiați ca să vă manifestați astfel.

– Mike știe?

– Nu, și aş avrea să-mi promiteți că nu-i veți spune.

– Nu ne poți cere asta!

Slater se opri.

– Are dreptate, Stryker. Mike nu va primi ușor lovitura asta, va ajunge cumva să se învinuiască. Ne-a fost mamă și tată...

– Știu, dar dacă nu va afla, îl va înnebuni pe Sloane să-i dăruiască nepoți. Cum să se descurce în situația asta?

Stryker își trecu degetele prin păr, încurcat.

– Nu știu.

– Tu ești cel care rezolvă problemele familiei de obicei, îi reaminti Slater.

– Bine, acum sunt în pauză de inspirație, spuse el morocănos. Sunt depășit de situație.

Sloane îi urmărea pe cei doi, simțind în mod ciudat că o parte din durerea pe care o purta în suflet de atâta vreme moare. Eve avusese dreptate. Ar fi trebuit să se destăinuie fraților săi cu mult timp în urmă.

– Din nefericire, nu avem nici o soluție. Te vei căsători peste o săptămână. Noi îți vorbim din experiență. Mike numără zilele până îi vei anunța nașterea unui nepot și nu ai cum să i te împotrivești.

– Eve mi-a sugerat să adoptăm.

– Nu cred că pe Mike l-ar deranja prea tare, dar nu l-ar accepta în locul unui nepot adevărat.

– Păcat că nu-l putem convinge să se însoare, ca să dea naștere la un alt set de MGuire, bombăni Slater.

Sloane începu să râdă.

– Nu-l vei convinge așa că este mai bine să renunți. Chiar luna trecută, Mike mi-a spus că nu se gândește să se recăsătorească vreodată. Probabil ar face apoplexie dacă i-ai sugera asta.

Slater pufni în râs.

– Aș vrea să-i văd figura când i-ai face această sugestie.

Sloane era conștient că frații săi încercau să-i ușureze aceste momente, să-l facă să se relaxeze.

Slater urma să facă planurile de viitor, iar Stryker să găsească soluția concretă. Nu vor precupeți nimic pentru a-i fi de ajutor. El nu putea decât să-i iubească pentru eforturile lor, cu toate că acestea nu schimbau nimic. Dar nu-i putea opri să încerce.

***

– Ești sigură că nu vrei să mai intri? Întrebă Eve, încercând să nu lase să se vadă că era epuizată.

Joy scutură din cap și scoase ultimul pachet din portgabajul mașinii sale.

– Nu, Eve: ne ducem acasă la Sloane, să ne odihnim un pic, apoi să pregătim ceva de mâncare. Acum dacă ai găsit și rochia...

– Și tot ce mai trebuia...adăugă Eve.

– Acum ne putem permite să lenevim puțin.

– Mâine, când ridic rochia, nu mai trebuie să mergeți cu mine.

– Dar Tempest vrea să mâncăm noi trei în oraș mâine, înainte să sosească familia ta.

Se uitară amândouă spre cea care moțăia pe scaunul din față.

– Nu știu cum pot să vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați dat!

Joy se încruntă.

– Nu fi caraghioasă! Noi ținem mult la Sloane; eram pregătite să acceptăm orice femeie care ar fi vrut să-l facă fericit. Dar asta nu este o scuză. Te iubim și pe tine pentru felul tău de a fi. Am făcut asta pentru că așa am simțit.

– Bărbații Mc Guire au avut noroc în alegerea soțiilor lor! le spuse Eve.

Joy o privi pe Eve în ochii care văzuseră multe din durerile omenesti, fără a-și pierde capacitatea de a năzui, de a crede în oameni, de a spera. Joy n-o invidie pentru asta, ci căută ca și restul familiei pe care o dobândise Eve, să protejeze acele lucruri care o făcuseră pe Eve atât de puternică.

– Sloane a ales o învingătoare, murmură aplecându-se s-o sărute pe Eve, un gest pe care nu mai simțise nevoia să-l facă până acum. Observă flacăra care se aprinse în ochii Evei.

Joy făcu un pas înapoi.

– Iar acum, chiar trebuie s-o duc pe Tempest acasă, înainte ca Stryker să înceapă să ne caute; nu vreau s-o găsească dormind în mașină. Nu cred că Slater m-ar putea proteja de furia lui Stryker, dacă ar ști c-am lăsat-o să se obosească atât.

– Nu pot crede că n-a vrut să ne spună că nu se simte bine.

Joy ridică din umeri, obișnuită cu încăpățânarea cununatei sale.

– N-o poți schimba; nu putem decât să gândim cu un pas înaintea ei, să anticipăm ce vrea să facă. Joy se uită peste umăr spre mașina unde Tempest dormea tun. I-a revenit culoarea în obraji și când vom ajunge acasă se va odihni în continuare, în timp ce bărbații vor găti. Mă refer la Stryker și Sloane.

– Și Slater?

– El va face curățenie. Nici una din noi nu gătește, dacă n-am avea menajeră, am muri de foame.

– Se pare că vă completați.

Joy urcă în mașină și porni motorul.

– Așa trebuie să se întâmple într-o căsnicie.

Eve urmări cum mașina pornește și-i făcu semne cu mâna lui Joy.

Apoi își spuse că de câteva zile nu mai avusese timp pentru sine. Compromisul era soluția și răspunsul la întrebările ei. Existau soluții la problema lui Sloane, așa cum existau și pentru deficiența ei. Intră în casă amintindu-și o litanie care o urmărea de câțva timp. Se așează pe sofa, lăsând pachetele cu cumpărături la ușă.

Sloane oferise o alternativă care o luase pe nepregătite. Fusesse atât de vehement când ea făcuse propunerea cu inseminarea artificială. Dar fusesse așa din dorința de a o proteja pe ea. Din cât citise, majoritatea bărbaților aveau tendința să respingă înseminarea pentru că ar fi trebuit astfel să recunoască deschis că au o lipsă. Adoptția ar fi fost o soluție mai bună pentru că îi lăsau pe cei din jur să se întrebe cine nu putea să procreeze. Nu putea lăsa ca Sloane să sufere. Poate că greșise refuzând propunerea lui. Dar cunoscându-i tatăl, frații, soțiile acestora... nu înțelegea cum Sloane ținuse secret acest lucru față de ei. Doar dacă nu...

Deodată Eve se ridică brusc căci în minte îi încolțise o idee teribilă. Toți insistau să aibă un copil al lui Sloane. Frații lui erau gemeni. Fuseseră tripleți.

„Nu mă pot gândi la așa ceva“ șopti Eve. Dar pe care să-l aleagă ca donor ? Pe Slater, sau pe Stryker?

Cum vor reacționa Tempest și Joy? Va trebui să le spună. Ce vor simți față de ea?

Nu le pot cere nici unuia, conchise Eve, realizând amploarea problemei. Dar cum aş putea să nu le fac propunerea?

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Sloane putea avea astfel un copil din sângele familiei sale, iar ea va fi fericită să-l poarte în pântece, dar nu ştia căruia dintre fraţi să-i facă propunerea.

***

– Ce rezolvare găseşti pentru problema asta? întrebă Slater când rămase singur cu Stryker.

Stryker se aşează mai întâi, arătând abătut şi total neinspirat, cum nu mai fusese vreodată; era depăşit de problema care i se pusese.

– Nu ştiu. Nu am soluţie.

– Ştii ce mult îşi doreşte să aibă copii! I se citeşte pe chip. Cum de nu ne-am gândit în ce situaţie îl punem venind aici cu soţiile însărcinate?

– Joy simţea nevoia să fie în familie. La fel şi Sloane. N-a spus nimic, dar ştim amândoi că gândurile îi zboară foarte departe. Cred că este teribil de îndurerat că nu-i poate dărui Evei un copil. Iar Eve are acea deficienţă. Sloane probabil se vede şi el pus pe acelaşi nivel de suferinţă.

– Durerea asta va săpa în continuare, conchise Slater. Dumnezeu, ce situaţie!

– Mă întreb dacă s-a gândit c-ar putea recurge la înseminarea artificială?

Slater luă un aer nedumerit.

– Ar fi o soluție?

– Dacă și Eve ar fi de acord.

– Eve îl iubește. Sloane îmi spune că ea i-a propus să adopte un copil.

– Nu este același lucru și știm asta prea bine. Copilul n-ar fi al lui Sloane.

– Dar ar fi al ei pe jumătate.

– Sună oarecum bine, dar...

– Nici unul din noi nu poate face mare lucru și este bine că Mike a ieșit ca să putem discuta în voie. Va trebui să găsim o cale să-l facem pe tata să nu-l preseze pe Sloane în privința unui moștenitor. Nu știu cum se gândește Sloane să țină acest secret față de tata.

– Slater, acum cred că vom avea altă problemă; cred c-am auzit o mașină; trebuie să fie Joy.

Slater se uită pe fereastră.

– Ea este; iar soția ta se află pe locul din față, doarme fericită.

– I-am spus să nu exagereze cu oboseala! Stryker se îndreptă spre ușă bодogănind.

– N-aș vrea să mai ies și astăzi, murmură Eve, văzând-o pe Joy în hol. Tempest le aștepta în mașină, pentru ultima ieșire în oraș înaintea cununiei. Își alcătuisese un plan în orele de veghe din noaptea care trecuse, cu Sloane dormind alături de ea. Discutaseră ore întregi, acum foarte liber, pentru că aflaseră și frații lui marele și bine păstratul lui secret. Acum, Sloane părea mai împăcat cu sterilitatea sa. Desigur, cei doi frați le spusese secretul și soțiilor lor, dar pe figura lui Joy nu se putea citi că ar fi știut.

Joy se încruntă auzind că Eve refuza ieșirea în oraș. Poate că nu se simțea în largul ei din cauza acestui secret păstrat de Sloane. Iar acum probabil se gândea că Slater și Stryker le destăinuiseră secretul și soțiilor lor. Da, asta trebuia să fie!

– Și cu rochia cum rămâne?

– Poate dacă am reuși să telefonăm și să schimbăm ora?

– Ești sigură, Eve?

Eve încercă un zâmbet.

– Da; o să moțai un pic, apoi ne vom întâlni la masă, așa cum am stabilit. Iar dacă vrei să cumperi o rochie de gravidă pentru Tempest, nu trebuie să fiu și eu prezentă.

Auzind aceste ultime cuvinte, Joy înțelese motivul pentru care Eve voia să rămână acasă.

– Foarte bine. Mă duc să-i spun lui Tempest că ne-am schimbat planurile și apoi voi telefona pentru rochia ta.

Eve îi zâmbi, mai convinsă de data asta.

– O să mă simt mai bine până la ora mesei, promise ea.

După ce Joy și Tempest plecară, Eve mai așteaptă zece minute pentru ca ele să se depărteze destul și ieși din casă.

Voia să ajungă acasă la Sloane, înainte ca frații lui să plece la treburile zilnice. Întrucât Sloane era la facultate, nu avea foarte mult timp să-și pună în aplicare planurile. Tremura de nervi când ajunsese acasă la Sloane.

– Eve? rosti Slater uimit că o vede. O prinse de mână, simțindu-i degetele foarte reci. Ce este, ce s-a întâmplat? Ai avut vreun accident? Unde sunt Joy și Tempest?

– S-au dus în oraș fără mine, răspunse ea simțind căldura mâinilor lui. Voiam să discut cu voi doi. Stryker este aici?

Slater o invită în casă cu nedumerire pe chip și închise ușa.

– Este în bucătărie, își bea cafeaua.

Stryker o privi și el la fel de uimit când o văzu.

Întrucât Eve era cu spatele spre el, Slater profită ca să-și prevină fratele.

– Le-a trimis pe soțiile noastre în oraș pentru ca să poată discuta cu noi. Uită-te la ea, i s-a întâmplat ceva!

Stryker îi oferi un scaun Evei și o cafea.

Eve începu să râdă.

– Cred că un whiskey mi-ar prinde mai bine; voi avea nevoie de o tărie pentru ceea ce urmează.

Stryker se așează lângă Eve și luă mâinile ei mici în palmele sale mari.

– Indiferent despre ce este vorba, te vom ajuta.

Eve îi privi lung pe cei doi frați McGuire, care semănau izbitor de mult; aveau aceeași privire pătrunzătoare care-ți scruta sufletul. Eve își adună curajul și se rugă Domnului să nu facă cea mai mare greșală din viața sa. Viitorul ei alături de

Sloane ar putea fi ratat în câteva minute dacă nu reușea. Niciodată nu fusese atât de conștientă de hotărârea pe care o luase.

– Mai mult ca orice pe lume vreau să-i dau lui Sloane ceea ce-și dorește. Și am nevoie de ajutorul vostru pentru asta.

– Un copil.

– Mai mult decât asta; un copil al lui.

Stryker înțelese că femeia din fața lui îl iubea de-ajuns pe Sloane ca să riște să-i ofere tot ce-i refuzase viața.

– Dar cum, Eve?

– Prin înseminare artificială.

Slater o privi lung.

– Ne-am gândit la asta. Amândoi suntem gata să facem ce trebuie, dar numai cu acceptul lui Sloane.

– Nu, amândoi, zise Eve, apoi după o clipă de tăcere adăugă; amândoi.

– Ce-ai spus? De ce amândoi?

– Este vorba despre copil, le explică Eve, acum ușurată de povara impactului veștii. Dacă unul din voi va fi donor, toți vom ști al cui este copilul. Soția acestuia, eu, Sloane. Chiar dacă am avea cu toții cele mai bune intenții, informația asta ar exista permanent. Dar dacă ar fi o combinație între... Eve ezită: atunci nu s-ar mai ști. Atunci am ști că oricum copilul are sângele familiei McGuire, așa cum își dorește Sloane. N-ar fi mai ușor pentru noi toți? Nu va trebui să vă gândiți că mie îmi faceți un copil, ci că de fapt dați vigoare sângelui lui Sloane. Copilul poate fi al lui pentru că nici unul din voi nu-l poate reclama.

Stryker schimbă priviri cu fratele său, gândindu-se la sacrificul de mândrie pe care-l făcea Eve.

Eve continuă. Încercă să le explice cum putea să-i protejeze pe toți.

– Voi semna și un act legal prin care să se stipuleze că în caz de divorț voi renunța la orice drept asupra copilului. Este al familiei McGuire și așa va rămâne. Nu trebuie să vă gândiți că Sloane ar putea fi în pericol să-și piardă copilul.

Slater o atinse ușor pe umăr, simțind cât de tensionată era această femeie plâpândă, care avea atâta forță interioară!

– Te-ai gândi ce va spune Sloane?

– Mă tem de ceea ce va spune el, admise Eve. Era atât de afectat la început, dar acum este și mai marcat de faptul că nu-mi poate dăruia un copil din sângele familiei McGuire. Trebuie să-l ajut. Eve îl prinse de mână. Nu înțelegi? Dacă n-aș fi surdă, ar fi mai ușor. Sloane simte că mă privează de ceva ce nu are dreptul să-mi ia. Spune că deja am pierdut destul.

Nici unul din cei doi bărbați nu părea pregătit să fie de acord cu ea. Eve simți că-și pierde speranța. Numai faptul că mai cunoscuse multe înfrângeri în trecut care cunoscuseră rezolvări de ultim moment, o oprea să nu iasă în fugă din această casă.

– Nu aștept să-mi răspundeți acum. Dar vă veți gândi la această soluție?

– Și noi îl iubim mult pe Sloane.

– Faptul că am știut asta, mi-a dat puterea să vă fac această propunere.

– Dacă ne hotărâm să acceptăm propunerea ta, lasă-ne pe noi să-i spunem lui Sloane.

Eve scutură din cap.

– Nu. A fost ideea mea, așadar va fi dreptul meu de a-l informa asupra propunerii mele.

Slater o întoarce cu fața spre el.

– Nu! Stryker are dreptate; lasă-ne pe noi să-i spunem!

– Nu vreau ca această propunere să intervină între voi.

– Iar noi nu te vom lăsa să-ți pui capul pe tocător.

Eve zâmbi .

– Nu mă puteți opri!

Slater încercă s-o convingă.

– Sloane are nevoie de tine.

– Tot așa cum are nevoie și de speranța că va avea un copil al lui.

– Fără tine, nu l-ar putea avea. Nu mă pot gândi că o altă femeie ar putea purta copilul lui Sloane.

– De ce nu? Dacă ne întoarcem la istorie, multe femei au fost puse la zid pentru bărbații lor. Asta ne face mai puternice.

– Vom face un compromis; o să vedem cum!

Eve se ridică.

Stryker o urmă.

– Te conduc acasă.

Slater o atinse ușor, întorcând-o cu fața spre el.

– Le vom spune și soților noastre.

Eve îi privi, surprinsă.

– Sigur că da! Au dreptul să știe!

Slater se întreabă dacă Sloane intuise ce forță avea această femeie cu care voia să se căsătorească.

Capitolul 13

Sloane își privea frații aflați în fața biroului său. Soțiile lor dormeau în camerele de sus, să fie odihnite pentru a doua zi, când avea loc repetiția pentru cununie. Familia Evei sosea a doua zi dimineața. Ultimul lucru pe care-l dorea Sloane, era să fie cât mai multă lume în jur iar el să nu se poată bucura de prezența Evei.

— Ce era așa de important că m-ați chemat aici? Mă așteaptă Eve!

— Știm asta, spuse Slater. Dar am vrea să discutăm cu tine.

Eu și Stryker vrem să-ți facem un cadou de nuntă.

Sloane îi privi lung.

— La ora asta?

Stryker începu să-i explice.

— Ne-am gândit la problema ta.

Sloane se crispă.

— Am găsit soluția. Este un pic cam neortodoxă, dar e cea mai bună.

– Nu vreau să discutăm problema asta acum, îl opri Sloane.
– La înseminare artificială te-ai gândit?
– Eve nu agreează ideea. Spune că aş face asta numai pentru ea.

Stryker înclină din cap aprobând ideea Evei.

– Lucrurile n-ar mai fi așa dacă ai avea un copil care să aibă sângele nostru.

Sloane știa că Stryker vorbea foarte serios, nu era omul care să glumească în lucrurile importante.

– Adică?

– Eu și Slater vom fi donorii.

Sloane trase aer în piept, pentru că soluția la care nu se gândise, i se păru extrem de interesantă. Se gândi imediat ce bine s-ar aranja viața lui cu Eve, cu familia lor. Cu toate că ideea îl entuziasma teribil, nu voia s-o accepte.

– De ce n-ar fi unul singur donatorul? În acest caz copilul meu ar fi al vostru de fapt și voi ați fi conștienți de asta.

– Nu dacă am fi amândoi donori. Fără teste foarte specializate, n-am ști al cui este copilul.

Sloane îl privi de parcă atunci aterizase din spațiu. Nici nu mai putea gândi coerent.

– Spune ceva, îl somă Slater.

– Cred că este cea mai nebunească idee! Nu-mi vine să cred că ați gândit astfel!

Slater începu să se foiască în scaun. Stryker, în schimb, nici nu clipea. Sloane le studie figurile. Îi cunoștea prea bine. La un moment dat, realizează imediat. Își pierde controlul.

– Nu cred c-a fost ideea voastră. Eve nu avea dreptul să vă implice în problema asta.

– Dar este o idee foarte bună și soțiile noastre au fost de acord.

Sloane sări în picioare simțind nevoia să-și consume nervii pe ceva mai constructiv decât să izbească în birou cu pumnul.

– Ați și vorbit cu ele?

Slater îl înfruntă pe Sloane.

– Cum puteam face asta fără consimțământul lor?

Sloane lovi totuși cu pumnul în birou.

– Eu n-aș fi vorbit cu Eve înainte de a discuta cu voi! Doar nu discutăm despre aducerea unui pui de câine în casă!

Stryker, care se înfuriase și el, era totuși mai stăpânit.

– Să nu crezi c-a fost prea ușor și pentru noi! Este un subiect delicat pentru noi toți. Nu înțelegem prea bine ce simți dar consideră că suntem binevoitori. Cât despre discuția cu Eve, am considerat că este mai bine să ne punem noi doi de acord, apoi să o confruntăm cu temperamentul exploziv al familiei McGuire.

– Dar ce-ați fi crezut? C-o voi bate că i-a venit ideea asta?

– Dacă nu te-ai implica emoțional și ai judeca logic, ai înțelege că este singura soluție. De ce nu vrei s-o accepți? Dar dacă, Doamne ferește ar trebui să faci vreun transplant, n-ai accepta să-ți donăm măduvă?

Sloane își trecu degetele încurcat prin păr.

– Nu știu care este diferența, dar este...
– Numai pentru că tu ești prea sensibil, spuse Slater.
– Și acum, ce facem? interveni și Stryker.
– Ce crezi că vom face? Voi discuta cu logodnica mea care-și vâără nasul peste tot...

Stryker îl prinse de braț.

– Mai întâi așteaptă să te calmezi.
– Ar dura ani de acum înainte, explodează Sloane. Dar fiți liniștiți, n-o să ridic vocea la ea!

Sloane ieși din casă.

– Știi că nu va trebui să țipe la ea, mormăi Slater. Va rezolva problema pe cel mai calm ton posibil.

Stryker înclină din cap.

– Aș fi vrut s-o sunăm pe Eve, s-o prevenim.

– Da, se pare c-am greșit spunându-i.

Stryker își privi fratele.

– Chiar crezi c-ar fi existat vreo modalitate de a rezolva problema fără a-l înfuria? Nu știu cum ne-am fi putut descurca mai bine.

– Poate Eve o să-l domolească. Mare noroc a avut să cunoască o femeie ca ea!

***

Lumina care se aprinse, indică faptul că era cineva la ușă. Eve se întrebă cine putea fi, căci Sloane avea cheie. Strângându-și halatul în jurul trupului, se uită pe vizor. Îl văzu pe Sloane, teribil de încruntat.

– De ce n-ai folosit cheia ta?

Sloane intrase deja în sufragerie înainte de a-i răspunde. Drumul pe care-l făcuse până aici nu reușise să-l calmeze. Cu toate acestea, ar fi vrut să asculte și varianta ei.

– Am avut o discuție interesantă cu Slater și cu Stryke.

Eve îl privi cu ochii ei mari și i se opri inima văzându-i chipul. Îi spusese ră. Nu putea exista altă explicație.

– Nu aveai dreptul să faci ce-ai făcut, Eve!

– Peste două zile îți voi purta numele. Problemele tale sunt și ale mele. Vrei să spui că dacă eu aș avea nevoie de ajutorul tău tu nu mi l-ai acorda necondiționat? Nu te cred!

– Parcă ai vorbi cu vorbele lor! Nu este prea ușor pentru mine.

– Emoțional, sunt de acord cu tine. Sunt tot felul de emoții implicate, dar frații tăi sunt gata să ne ajute. Joy și Tempest au fost de acord și ele. Va fi un copil cu sângele familiei McGuire. Ți-am oferit șansa să primești ceea ce-ți doreai.

– Și tu să ai un copil McGuire.

Eve făcu un pas înapoi.

– Nu pot să cred că gândești așa!

– Nu? Ți-am oferit șansa înseminării artificiale. Dar ai refuzat-o.

– Ți-am spus din ce motive. Pentru că o făceai doar pentru mine. Și nu era de- ajuns.

– Poate da, poate nu.

Sloane o privi lung, observând că ochii îi erau plini de lacrimi. Era conștient de un singur lucru: frații lui îi oferiseră șansa unei vieți pentru un nou membru al familiei sale, dar el știa că urzeala acestui complot fusese țesută de Eve, lucru care-l înfuria peste măsură.

– Draga mea viitoare soție, voi accepta darul tău îmi doresc un copil la fel de mult ca tine, dar nu voi uita niciodată că a fost ideea ta.

Eve lăsa mâinile să-i cadă pe lângă trup, deznădăjduită; nu l-ar fi putut atinge acum cu tandrețe și cu candoare, așa cum făcea de obicei nici dacă viața ei ar fi depins de un astfel de gest. Nu-și imaginase c-ar fi putut să simtă atâta durere. Nu contase pentru el că îi va lăsa copilul dacă se vor despărți. Făcu un pas înapoi.

– Atâta timp cât mă aflu aici, aceasta este casa mea. Vreau să pleci. Eve rosti aceste vorbe răspicat. Sloane se încruntă, uluit de schimbarea teribilă pe care o observa pe chipul ei. Făcu un pas spre ea. Eve răspunse făcând trei pași înapoi.

– Ne vom căsători peste două zile, îi reaminti el.

Ea scutură din cap.

– Nu cred c-o voi face!

– Eu te asigur că te vei căsători cu mine, Eve!

– Nu mă poți forța!

– Poate nu, dar voi explica familiilor noastre motivul pentru care nu mai vrei să te măriți cu mine.

– Nu cred că vei face asta!

Sloane făcu o mișcare bruscă spre ea și o prinse de umeri pentru a o împiedica să se retragă și mai mult. O sărută. Nici unul din ei nu putea nega pasiunea din sărutul lor. Eve își înfipse degetele în părul lui, trăgându-l spre ea.

– Asta nu schimbă lucrurile, murmură ea. Tot nu mă mărit cu tine.

– Bine, Eve, vom mai vedea. Te rog să vii să încui ușa.
Ea îl urmă încet. Sloane nu mai spuse nimic și părăsi casa.

***

– Eve, tot nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Gay, privind-o lung. Când am plecat străluceai de fericire, iar acum...

– Mă doare capul.

– N-ai avut niciodată migrene.

Eve lăsa ceașca de cafea pe masă și vru să plece, dar Gay o opri.

– Nu scapi de mine chiar așa de ușor; știi că m-am purtat urât cu tine, dar acum trebuie să-mi spui ce ți s-a întâmplat. Vorbește cu mine, Eve, poate te va ajuta.

Eve zâmbi trist.

– M-ai ajutat deja prea mult. Nu este ceva cu care să mă poți ajuta acum.

– Ești sigură?

– Foarte sigură, răspunse Eve așezându-se la loc pe scaun.

– Părinții noștri erau extrem de fericiți de căsătoria ta chiar dacă lucrurile s-au derulat foarte repede. Dacă n-ar fi avut atât de mult de lucru, ar fi fost aici deja.

– Joy și Tempest au fost extraordinare, Gay!

– Da, și mie îmi plac mult amândouă. Și soții lor. Eve, tu meriți o compensație de la viață. Și sunt sigură că Sloane este aceasta. Dar dacă-l iubești, trebuie să-l accepți în totalitate, cu bune și cu rele.

Aceste cuvinte îi răsunară în minte Evei toată ziua, mai ales în casa familiei McGuire, unde discutară mult și râseră ca niște oameni fericiți. Slater și Stryker veniră la ea să-și ceară scuze că interveniseră direct la Sloane, dar rezultatele fuseseră bune, pentru că nunta urma să aibă loc iar Sloane era de acord cu înseminarea.

— Nu pot s-o fac, îi mărturisi ea lui Sloane când începură repetițiile pentru ceremonie. Era înconjurată de Joy, Tempest și Gay. În biserică se mai afla familia Luck, Pippa și soțul ei Josh, familia Richland, cu copiii.

Îl privi lung pe Sloane.

— Nu mă simt prea bine.

Gay veni spre ea, privind-o îngrijorată.

— Ești albă ca o coală de hârtie.

Sloane observă că Eve era foarte palidă.

— Nu vreau să fac un compromis, Sloane. Cum ai putut să crezi că vreau să rezolv problema numai în favoarea mea? Știi cât de greu mi-a fost să vorbesc deschis cu Slater și cu Stryker? Să promit că voi semna un document legal prin care copilul îți rămâne dacă divorțăm? Deja iubesc acest copil, este speranța inimii mele.

— Ce document, Eve? Despre ce vorbești?

— Stryker și Slater au spus că n-ai accepta un asemenea act. Vreau să știi că acest copil nu este nici al meu nici al tău, ci al nostru. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Te-am iubit mai mult ca pe oricine dar te-am rănit atât de mult!

Sloane realizează că o judecase greșit; fusese orbit de mânie și nu înțelesese că femeia din fața lui trăise ca într-o închisoare

până acum, la fel ca el. O strânse la piept, mulțumind încă o dată lui Dumnezeu că o întâlnise pe Eve.

– Și eu te iubesc, Eve. Frații mei nu mi-au spus despre actul legal. Oricum, n-ar fi fost nevoie de el; trebuia să am încredere în tine. Iartă-mă, Eve; nimic din ce aş putea spune acum nu te va face să uiți vorbele pe care ți le-am spus aseară, cum te-am amenințat și jignit. Voi regreta toată viața. Iartă-mă Eve, încă o dată iartă-mă. Numai așa voi putea începe să mă împac cu mine însumi. Frații mei au avut dreptate. Nu am nevoie de o garanție scrisă, pentru că nu se va întâmpla nimic. Ne vom construi propriul nostru viitor, iar copilul născut de tine, rodul dragostei noastre va reprezenta viitorul nostru. Sloane o sărută cu tandrețe. Spune-mi, te rog, că m-ai iertat.

Eve îl privi lung .

– Te iert dacă și tu te vei ierta; te rog să-mi promiți că nu va mai exista nici o umbră în viața noastră.

Sloane îi cuprinse chipul în palmele sale.

– Mă cunoști prea bine.

– Te rog să-mi faci promisiunea.

– Consideră că este făcută. Indiferent ce-mi vei cere, voi muta și munții ca să realizez. Și acum să rezolvăm totul legat de această căsătorie, pentru ca să putem avea copilul.

– Văd că ești un bărbat foarte hotărât, Sloane McGuire!

După ce o prinse după umeri, Sloane deschise ușa care-i separa de invitați și văzu o mulțime de ochi curioși, dar mai ales îngrijați.

– Cred că și-au închipuit că mă vei abandona în fața altarului.

– Nu mai ai nici o șansă de scăpare, Sloane McGuire!

EPILOG

Coridorul din fața sălii de nou-născuți era plin de lume, fiecare încercând să vadă copiii prin peretele de sticlă. Fetiței roșie la față, care plângea cu multă convingere, nu-i păsa că este privită. Venise de curând într-o lume cu multe zgomote, unde era frig și unde nu era prea plăcut. De aceea, plângea din toată inima.

– Are plămâni puternici, remarcă Mike. Seamănă cu Sloane.

– Tot așa ai spus și când s-a născut Jennifer, îi reaminti Slater.

– Parcă și la nașterea Amandei ai făcut același comentariu, interveni și Stryker.

Mike scutură din cap, nedumerit.

– Nu mai înțeleg nimic. Eu singur am avut trei băieți, iar voi aveți doar câte o fată!

Sloane, care se alăturase grupului de admiratori ai fetei sale, le spuse:

- Asta pentru că nu suntem așa de puternici ca tine, tată.
- Tăticule, mămica ce face, cum se simte? Întrebă Slater.
- Foarte bine, dar este nemulțumită că n-o lasă doctorii să vină aici.
- Ar fi bine să se odihnească atâta cât mai poate; nepoțica asta îi va da mult de furcă, puternică așa cum este, spuse Mike.
- Cu aceste cuvinte, Sloane se întoarce la soția sa.
- Te iubesc, Eve. Nici nu știi cât de mult. Tu mi-ai oferit șansa zilei de mâine și a celor care vor urma.
- Ce nume îi vom pune, Sloane? Nu ne-am hotărât încă. Sloane păru că se gândește.
- Faith-încredere-. Este încrederea ta în mine, în familia mea, în viitorul nostru.